

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

a fake marriage
workplace romance

pretend fido

MISHA BELL

AUTHOR OF HARD CODE & OF OCTOPUSES AND MEN

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
  - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Yapıyormuşum gibi davran.

misha bell

♣ [mozaika yayinlari](#) ♣

İçindekiler

1. [Sawyer](#)
2. [Sawyer](#)
3. [Sawyer](#)
4. [Sawyer](#)
5. [Sawyer](#)
6. [Sawyer](#)
7. [Sawyer](#)
8. [Sawyer](#)
9. [Sawyer](#)
10. [Sawyer](#)
11. [Sawyer](#)
12. [Sawyer](#)
13. [Sawyer](#)
14. [Sawyer](#)
15. [Sawyer](#)
16. [Sawyer](#)
17. [Sawyer](#)
18. [Sawyer](#)
19. [Sawyer](#)
20. [Sawyer](#)
21. [Sawyer](#)
22. [Sawyer](#)
23. [Sawyer](#)
24. [Sawyer](#)
25. [Sawyer](#)
26. [Sawyer](#)
27. [Sawyer](#)
- [Sawyer](#)

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2025 Misha Bell

www.mishabell.com

Tüm hakları saklıdır.

Bir incelemede kullanılması dışında, bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı veya elektronik biçimde dağıtılamaz.

Mozaika LLC'nin bir baskısı olan Mozaika Yayınları tarafından yayınlanmıştır.

www.mozaikallc.com

Kapak: Alex McLaughlin ISBN:

979-8-89796-002-6

Ciltsiz ISBN: 979-8-89796-004-0

1

sawyer

a.k.a. sade espressodan gerçekten ama gerçekten nefret eden kız

Doğu Nehri'nden esen buz gibi rüzgârdan **ürpererek** Starbucks'a adım atmadan önce içeriği tarıyorum.

Vay be. Ne baristalarda ne de kafein bağımlısı arkadaşlarımda sakal var.

Oh, ve... vay canına. Müşterilerden biri, şimdiye kadar gördüğüm en çarpıcı örnek olması gereken düşünceli, temiz traşlı bir adam. Uzun boylu, geniş omuzlu, her yeri yontulmuş, sanki Wall Street'e değil de Hollywood'a aitmiş gibi görünüyor. Düzgün kesilmiş saçları simsiyah, şakaklarında sadece küçük, gurur verici bir gri dokunuşu var ve benim kabarık ceketimin aksine, açıkça ısmarlama takım elbisesinin üzerine hiçbir şey giymiyor, bu da sadece-

Hay aksi. Delici gri gözleri beni dik dik bakarken yakalıyor, ben de hızla başka tarafa bakıyorum.

Kahretsin. Onu süzerken ne düşünüyordum ki? Elimdeki işe odaklanmalıyım: yirmi dakika içinde hayatımın en önemli görüşmesi gerçekleşecek. Burada bulunma sebebim başarı şansımı artırmak için gerekli kafeini almak.

Dişlerimi sıkarak, baristanın yanına gidip matcha latte siparişi verirken esmer ve yakışıklı Suit'i görmezden geliyorum.

"Hangi boy?" diye
soruyor. İçimi
çekiyorum. "Venti."

Her zaman olduğu gibi, iimdeki programcı bardak boyutlarının tutarsız isimlerinden rahatsız oldu. "Short" ve "Tall" ile başlıyorlar, ancak ikincisi en büyük bedenlerinin yakınında bile değil. Bunlar için, keyfi olarak "Grande" ile "büyük" için İtalyanca (veya belki İspanyolca) bir kelimeye geçmeye karar verdiler (ki bu da yine en büyük boyutları değil) ve ardından içeceklerdeki gerçek ons sayısını temsil eden iki İtalyan rakamı geldi. En azından sıcak içeceklerde.

Sanki boyutlandırma kurallarını Avrupa'yı sarhoş ve kafası güzel bir şekilde sırt çantasıyla gezerken tasarlamışlar.

"Başka bir şey ister misiniz?" diye soruyor ve bunca zamandır sapık bir baykuş gibi ona baktığını fark ediyorum.

"Hayır. Sadece lütfen çok sıcak olmasın. Teşekkürler." Kartımı okutup tuvalete giriş izni istiyorum.

İçeri girdikten sonra işimi hallediyorum, ardından şapkamı çıkarıp saçımı görüşme için daha şık bir hale getiriyorum. Octothorpe hemen yan tarafta olduğu için oraya şapkasız gidebilmeliyim. Bu nedenle, kabarık ceketime de ihtiyacım yok, bu yüzden onu çıkarıp pantolon takımımı düzeltiyorum.

Tuvaletten çıktıktan ve teslim alma bankosuna doğru yürüdükten sonra, Takım Elbiseli'ye beni görmeden gizlice bakabileceğim şekilde duruyorum.

"Sawyer!" diye bağılıyor barista.

Ah. Harika. Yanına koşup fincanı elinden alıyorum. Göz ucuyla seksi adamın bana doğru geldiğini görüyorum ama sonra duruyor.

İyi oldu. Beni tavlaması için gerçekten zamanım yok - eğer yapmak üzere olduğu şey buysa.

Görüşmeye gitmem gerekiyor.

Kapıya doğru koşuyorum ve dışarı çıkıp soğuğa adım atıyorum, lattemden açgözlü bir yudum alıyorum... sadece tükürmek için, sanki *The Exorcist* için seçmeler yapıyormuşum gibi.

İçeceğin tadı o kadar acı ki greyfurt suyuna batırılmış bir kaktüsü yalamak gibi. Bu da yetmezmiş gibi, ejderha dölünden bile daha sıcak.

Topuğumun üzerinde dönerek içeri giriyorum ve baristanın adımı tekrar söylediğini duyuyorum.

Ne?

Daha da tuhaf olan şey, Takım Elbiseli'nin tezgâha doğru yürüyüp elindeki içeceği alması.

Bekle bir saniye. Bu yüzden mi o-

Evet. Sanki şüphelerimi doğrulamak istercesine, lattesinin tadına baktığında - yani benimkinin- yüzünü buruşturdu.

Hay sikeyim. Yüzünde böyle bir ifadeyle bu kadar iyi görünmesi nasıl mümkün olabilir?

"Sipariş ettiğim bu değildi," diye baristaya homurdanıyor. "Bu her neyse, tadı ottan yapılmış ve bir küvet şekerin içinde boğulmuş gibi."

"Sanırım bir karışıklık olmuş," diyorum hem ona hem de baristaya. "Benim adım Sawyer, sizinki de öyle olabilir."

Gri gözleri büyüdü. "Daha önce adımı söylediklerini duyduğumu sandım ama sonra sen sipariş almaya gittin, ben de yanlış duyduğumu sandım."

"Özür dilerim." Ona yaklaşıyorum ve nefis bir odun kokusu alıyorum, bana her zaman kız odunu veren türden. Bunu saklamak için elimden geleni yaparak, acı iğrençlikle dolu fincanı elime alıyorum. "Al bakalım. Sadece bir yudum aldım ve sağlığım yerinde."

"Size yeni bardaklar verebilirim," diye teklif ediyor barista. "Ya da yeni içecekler hazırlayabilirim." "Acelem var," diye cevap veriyorum. "Onunkini alsam da olur." Sawyer'a elimle işaret ediyorum. "Bu Tabii hasta falan olmadığını varsayarsak."

"Sağlığım mükemmel." Fincanını elimden alıyor ve parmakları parmaklarıma değiyor, kolumdaki ince tüyler içimde patlayan elektriksel farkındalık dalgası yüzünden diken diken oluyor.

Nefesim kesiliyor ve bana fincanımı uzatırken "Sağlıklı görünüyorsun," gibi bir şeyler mırıldanmak için elimden gelen tek şey bu. Parmaklarımız bir kez daha fırçalanıyor ve bu sefer zing doğrudan klitorisime gidiyor.

"Teşekkürler," diyorum nefes nefese.

"Sorun değil," diye cevap veriyor ve içkisini öyle bir yudumluyor ki, bunun sıvı bir umutsuzluk olduğuna inanamazsınız.

Ben de kendiminkinden zarif bir yudum alıyorum, ondan sonra bir bardaktan içerek dudaklarımın onunkine değdiği gerçeğini görmezden gelmeye çalışıyorum, bu da bunu vekaleten bir tür öpücük haline getiriyor.

"Bu karışımı gerçekten seviyor musun?" diye soruyor yüz ifademi inceleyerek. "Evet," diye cevap veriyorum hafif bir göz kırpmayla. "Sen kendininkini seviyor musun?"

Elindeki fincana bakıyor. "Bu espresso. Herkes sever."

"Belki şeker ve krema ile," diye karşı çıkıyorum. "Öyle düz değil." Ayrıca o kadarını bir kerede içsem kalbim göğsümden fırlayıp duvarlara çarpabilir.

"Ben kafein için içiyorum," diyor. "Ama tadı da fena değil."

Elbette değil - eğer tat alma duyunuz yoksa. "Bunu da kafein için aldım ve içeceğim yeşil çay bazlı olduğu için kafein kan dolaşıma yavaşça karışacak."

Başını eğiyor. "Neden daha sonra başka bir kafeinli içecek içemiyorsun?"

"Çünkü bir görüşmeye gidiyorum." Ve onunla gevezelik etmek yerine gerçekten gitmeliyim.

"İyi şanslar o zaman," diyor. "Ve içkinizi eleştirdiğimi duyduysanız özür dilerim. Genelde başkalarının içkisine burun kıvırmam."

"Sorun değil. Seninkinin Ebenezer Scrooge ve Bayan Havisham'ın çocuğundan daha acı olduğunu ima ettiysem özür dilerim."

Alay ediyor. "Benim içkim normal türden acı, kahveden geliyor. Tiramisu gibi şeylerin üzerine serpmelerinin bir nedeni var. Seninkinin tadı ise kurumuş zehirli sarmaşık gibi."

Bu kez gözlerim daha az doluyor. "Matcha kahveden daha fazla tatlıda var. Hiç yeşil çaylı dondurma yemedin mi? Ve Japonya'da onu milyonlarca başka tatlıda kullanıyorlar - matchalı KitKat bile var."

Gülümsüyor ve sanki kış bir anda güneşli bir yaza dönüşmüş gibi hissediyorum. "Avukat olmak için mülakata mı giriyorsun?"

"Kahretsin. Mülakat." Kapıya doğru dönüyorum. "Gitmem gerek."

"Anlıyorum," dedi. "Seninle yürüyebildiğim kadar yürüyeceğim."

Başımı sallayarak dışarı fırlıyorum, ceketimi koluma geçiriyorum, ancak iri ve güçlü bir elin omzuma indiğini hissediyorum.

"Donarak öleceksin," diyor Sawyer. "Ceketini giy."

Kim öldü ve onu benim bekçim yaptı? "Sen de sadece takım elbise giyiyorsun."

"Tam şurada çalışıyorum." Hedefim olan kapıyı işaret ediyor. "Oh."

Ona dönüyorum. "Octothorpe?"

Yüzünde hayal kırıklığı belirliyor. "Mülakatın orada, değil mi?"

Başımı salladım. "Neden, patronum falan mı olacaksın?" Çılgınca olduğunu biliyorum ama onun patronum ya da çıkmanın kötü bir fikir olacağı başka biri olmasını gerçekten ama gerçekten istemiyorum. Ki bu çılgınca. Tüm dikkatimi bu işe vermeliyim.

"Patronun değil, hayır," diyor. "Sanırım ticaret platformumuz için bir geliştirici olmak üzere görüşüyorsunuz?"

"Evet. İstedğim iş bu." Lattenden büyük bir yudum alıyorum.

"O ekip benimkiyle birlikte çalışıyor," diyor. "Bu yüzden bugün seninle daha sonra görüşmek istedim - eğer İK ve potansiyel takım arkadaşların duyduklarını beğenirlerse."

Saçmalık. "Umarım kahve olayını bana karşı kullanmazsınız."

Bunu elinin tersiyle itti. "Seni sadece niteliklerine göre değerlendireceğim."

Döner kapılara doğru yürüyoruz ve önce benim gitmeme izin veriyor, sonra kapıları benim için döndürüyor.

İkimiz de içeri girdiğimizde güvenlik görevlisine "Bir görüşme için burada," diye bilgi veriyor.

Güvenlik görevlisi "Yine de kimliğini görmem gerekiyor" diye cevap veriyor.

Ehliyetimi veriyorum ve kısa süre sonra kendimi Sawyer'la birlikte rahatsız edici bir sessizlik içinde asansörü beklerken buluyorum.

"Hava çok çabuk soğudu," diyorum bir ayağımdan diğerine geçerek. Sawyer'ın yüz ifadesi kutuplaşıyor. "Havadan sudan konuşmaya tahammül edemiyorum."

Ne? Bu gerçek bir şey mi, yoksa bir nedenden dolayı bana kızgın mı? "Daha önce benimle konuşurken iyi görünüyordun."

"Gerçek bir sohbetle sorunum yok," diyor. "Sadece basmakalıp hava hareketleriyle."

Vay be. "Pekâlâ. Havadan sudan konuşmak ne demek?" Asansörde ve onunla yapacağımı umduğum görüşme sırasında nelerden kaçınmam gerektiğini bilmem gerekiyor.

"Hava durumu tabii ki. Ama aynı zamanda, yorgun sorular: "Hafta sonun nasıldı?" ya da "Tatil için planların neler?"

Tam o sırada asansör geliyor ve içeri girdiğimizde benim için kırk üçe, sonra da muhtemelen kendisi için kırk dörde basıyor.

Yani aynı katta çalışmayacak mıyız? Onunla meşhur su soğutucusunun yanında karşılaşma hayallerim suya düştü.

"Tamam o zaman." Lattemden büyük bir yudum alıyorum. "Sanırım hayatın, evrenin ve her şeyin cevabını tartışabiliriz?"

Sırıttıyor. "Bu çok kolay. Cevap kırk iki."

"*Görünüşe* göre ikimiz de *Otostopçunun Galaksi Rehberi*'ni seviyoruz," diye cevap veriyorum. "Ama bir dakika. Kitaplar hakkında konuşmak havadan sudan konuşmak sayılır mı?"

"Kitaplar-hayır. Ama filmler... belki. İlk Harry Potter kitabında Harry'nin büyücü olduğunu kırk ikinci sayfada keşfettiğini biliyor muydun?"

Kıkırdıyorum. "Belli ki biliyordu."

"Peki Titanik'in o buzdağına çarptığında saatte kırk iki mil hızla gitmesi bir tesadüf mü?"

"Vay canına. Çok çabuk karanlık oldu." Seksi kokusundan bir nefes daha alıyorum ve ona yaklaşma isteğimle savaşıyorum.

"Daha da mı karanlık olsun istiyorsun? Elvis öldüğünde kırk iki yaşındaydı... öldüğünü varsayarsak."

"Daha az kasvetli bir şeye ne dersin?"

Omuz silkiyor. "Molibdenin atom numarası kırk ikidir." "Ve molibden..."

"Evrende en yaygın kırk ikinci element olan bir element."

Asansör durdu.

"Bu benim," diyorum. "Umarım sizi tekrar görürüm, çünkü bu önceki görüşmelerde iyi iş çıkardığım anlamına gelir."

"Ben de," diyor.

Onu öpmek gibi çılgınca bir şey yapmamak için tüm irademi kullanıyorum. Bunun yerine, bacaklarımı hareket etmeye ve beni asansörden dışarı taşımaya zorluyorum. Asansörün kapıları kapanana ve onun odunsu kokusu gidene kadar kendime gelemiyorum, tüm şehvet dolu düşüncelerden sıyrılıp lattemin kalanını yudumlayabiliyorum.

Masasına yaklaştığımda agresif ve çekici bir resepsiyonist "Merhaba," diyor. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Ona kim olduğumu ve neden burada olduğumu söylüyorum. "Oturun" dedi.

O t u r u r oturmaz iri yarı bir kadın elini uzatarak yanıma geliyor.

"Siz Sawyer Baker olmalısınız?" diye Barry White'ı anımsatan zengin bir baritonla gürlüyor.

Ayağa fırlıyorum. "Siz Bayan Ramsey'siniz, değil mi?" Tokalaşmasını kabul ettiğimde, elim onun elindeki bir oyuncak bebeğe benziyor.

"Bayan Ramsey benim ninem." Kocaman, mücevherli gözlüklerini burnuna doğru itiyor. "Bana Henrietta de."

"Elbette Henrietta. Sizinle tanışmak bir zevk."

Sırıtarak elimi neredeyse acıdan ciyaklayacağım kadar sıkıyor, sonra mutlulukla bırakıyor. "Beni takip et canım."

Yürürken yüzlerde sakal olup olmadığına bakıyorum ama neyse ki hiç sakal görmüyorum. Ayrıca, buradaki erkeklerin çoğu çekici -ama hiçbiri adaşım kadar seksi değil. Oh, ve kadınlar da alışılmadık derecede güzel.

Daha derine indikçe bir ping pong masası, bir düzine fasulye torbası sandalyesi ve çoğunlukla karalamalarla kaplı sayısız beyaz tahta duvar görüyorum. Ortam bir startup ya da anaokulu havasında ve Wall Street'te görmeyi bekleyeceğim son şey.

"Henrietta," diyor köşeyi döndüğümüzde gülünç derecede uzun boylu bir adam. "Bu havaya bakılırsa hafta sonu için ne planlıyorsun?"

Sawyer bu çifte muhabbet için burada olmadığı için şanslı.

Henrietta kirpiklerini adama öyle bir fırlatıyor ki gözlükleri havaya kalkıyor. "Jasper, seni alçak, seninle Bahamalar'a uçamam. Ben evli bir kadınıam."

Ne? Jasper onun söylediklerine şaşırılmış görünmüyor. Aslında göz kırpmıyor ve kocasının şanslı bir adam olduğunu söylüyor.

"Ben de ona bunu söyleyip duruyorum." Henrietta Jasper'ın gözlerinin içine bakar ve dudaklarını yalar.

Jasper ya dudak olayını fark etmedi ya da görmezden gelmeyi öğrendi, çünkü gözünü bile kırpmıyor. Bana başını sallayarak, "Yeni acemi mi?" diyor.

"Ah, nerede benim terbiyem?" Henrietta bana eliyle işaret etti. "Bu Sawyer Baker. Bir görüşme için burada. Her şey yolunda giderse, ekibinizde yer alacak." Bakışlarını Jasper'dan ayırıp bana bakıyor ve ekliyor: "Sawyer, bu Jasper Knight. Şirkete nispeten yeni katıldı, bu yüzden soru sormak için iyi bir kişi olabilir - tabii ki işe alınırsan."

Jasper bana gülümsüyor. "Ben de tam özgeçmişine bakıyordum. Etkileyici."

"Bunu görüşmeye sakla," Henrietta diyor. "Gel, Sawyer. Dreamatorium bekliyor."

En azından "Dreamatorium" dediğini düşünüyorum. "Krematoryum" ya da "moratoryum" da olabilir.

Hayır. Uydurma kelimenin kökü rüya, çünkü girdiğimiz toplantı odasının kapısında öyle yazıyor.

"Otursana," diyor Henrietta.

Uzun maun konferans masasını çevreleyen Herman Miller sandalyelerinden birine dikkatlice tünüyorum ve o da karşıma oturuyor.

"Pekâlâ," dedi. "Bana biraz kendinden bahset."

"Elbette." Hazırladığım konuşmayı yapıyorum. "Kısa bir süre önce Bilgisayar Bilimleri ve Finans bölümlerinden mezun olduğum MIT'den yüksek lisans derecesiyle mezun oldum. Son iki yıl boyunca MIT'nin Finans Departmanında yazılım geliştirici olarak çalıştım ve-"

Henrietta yüksek sesle horluyor, bu da gözlerinin kapalı olduğu gerçeğiyle birleşince uykuya daldığını anlıyorum.

O kadar sıkıcı mıyım, yoksa narkoleptik mi? Boğazımı temizliyorum.

Henrietta gözlerini kırıştırarak açıyor. "Çok etkileyici," diyor, sanki hiçbir şey olmamış gibi. "Neden burada, Octothorpe'da çalışmak istiyorsun?"

Açıkçası ona gerçeği söylemeyeceğim: yoğun araştırmalarımın göre bu şirket finansal bağımsızlığa giden en kesin yol. Bunun yerine ona Octothorpe'un ne kadar hızlı bir şekilde hayatın hemen her alanında vazgeçilmez hale gelmesinden ne kadar etkilendiğimi anlatacağım. Ayrıca her zaman teknolojinin en ileri noktasında yer alan bir şirkette çalışmak istediğimi ve Octothorpe'tan daha ileri bir noktada olunamayacağını iddia ediyorum.

Aslında ikincisi çok doğru.

"Evet, evet," diyor Henrietta. "Sınırları aştık."

Sınırı aşmak mı? Bu kontrolü kaybetmek ve dengesizleşmek anlamına gelmiyor mu?

"Söyle bakalım," diyor Henrietta. "Kör bir insana sarı rengi nasıl tarif edersin?"

Ah. İşte bu. Octothorpe tuhaf mülakat sorularıyla ünlüdür, bu yüzden hazırlıklıyım - ya da olabildiğince hazırlıklıyım.

"Sarıyı diğer duyuları kullanarak tarif ederdim. Onlara sıcak ve güneşli bir günde nasıl hissettiklerini, limonun ekşiliğini ve nergislerin kokusunu düşünmelerini söyledim ve-"

"Teşekkür ederim," diyor Henrietta. "Bahçe cüceleri hakkında ne düşünüyorsun?"

Diğer sakallı canavarlardan nefret ettiğim kadar onlardan da nefret ediyorum. Ama bunu ona söylemiyorum.

"Bahçe cücelerinin dekoratif bir çekiciliği var," diyorum diplomatik bir şekilde. "Ve sanırım kökenleri Alman, yani-"

"Pekala," diyor Henrietta. "Eğer yeni bir diş macunu icat edebilseydin, bu ne olurdu?"

"Zencefil," diyorum kendimden emin bir şekilde. "Gerçek zencefil, yapay bir tat değil. Anti-inflamatuar özellikleri var-"

Birisi konferans odasının kapısını çalar.

"Ah," diyor Henrietta. "Sıradaki görüşmeciniz geldi."

Odaya giren adam ürkütücü bir şekilde peygamberdevesine benziyor - gerçi onu nahoş bulmamın nedeni bu değil. Bu onur yüzündeki saat beş gölgesine ait, sakala yol açabilecek kaygan bir yokuş.

"Merhaba aşkım," diyor adam Henrietta'ya. "Sıra bana geldi mi?"

Aşkım mı?

Yüzümdeki şaşkın ifadeyi gören Henrietta, "Bu benim kocam, Harlan" diyor. Ona dönerek, "Şimdiye kadar iyi iş çıkardı. Devam et."

Vay be. İyi gittiğimi fark etmemiştim, ne zaman-

"Duşta ne düşünüyorsun?" Karısı odadan çıkarken Harlan sorar.

Bu sapıkça bir soru mu?

"Yatırım stratejileri," diye cevap veriyorum ve bu tamamen yalan değil. Nadiren de olsa bazılarını kesinlikle düşünmüşümdür. "Özellikle, dolar maliyeti

ortalama, ki bu-"

"Kendini en çok hangi hayvanla özdeşleştiriyorsun?" diye araya giriyor ve ben bir cevap düşünmeye çalışırken, bana dışarı kadar eşlik etmesi için birine - umarım güvenlik değildir- mesaj atıyor.

"Baykuş," diyorum, bilgelik ve zekâ ile ilişkilendirilen bir hayvanla yanlış yapamayacağımı düşünerek. "Harika avcılardır, bu da iyi analitik becerilere sahip oldukları anlamına gelir. Ayrıca çok uyumludurlar, yani-"

"Bir baykuş yer miydin?" diye soruyor, kaşlarını sallayarak.

Ne oluyor lan? "Tabii ki hayır. Başlangıç olarak, onlar koruma altındaki bir tür, bahsetmiyorum bile-"

"Ya açlıktan ölüyor olsaydın?" diye ısrar ediyor.

"Yine de bir baykuş yemezdim," diye cevap veriyorum ve yüzümde hoş, çatışmacı olmayan bir ifade tutmak için elimden geleni yapıyorum.

Eminim çocukluğumu ve gerçekten açlıktan ölmek üzere olduğum zamanları bilmiyordur -ve bana hatırlatmak istememiştir-.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" dedi. "Açlıktan ölen insanlar diğer *insanları* yer.

Baykuşlar da zorlama olmaz."

Kapının çalınması beni daha fazla ayrıntı vermekten kurtardı.

Bu sefer gelen bir kadındı. Adı Susan ve potansiyel müdürüm olduğu ortaya çıktı.

Harlan çıkarken "İnanılmaz iyi gidiyor," dedi.

"Tahmin etmiştim," diyor Susan soğuk bir şekilde. "Yoksa neden uğramam için bana mesaj atasın ki?"

"Her zaman çok ciddisin," diye mırıldanıyor Susan ayağa kalkarken.

"Umarım seni rahatsız etmemiştir," diyor Susan o gittikten sonra. "Hayır," diye yalan söyledim. "Neden rahatsız etsin ki?"

İç geçiriyor. "İK'daki güçlü çiftimizin şirketteki en uygunsuz kişiler olması çok ironik."

"Oh?" Bu, az önce benimle röportaj yapan insanları kötülememi sağlamak için bir numara olabilir mi?

"Soruları sahte" diyor. "Tek önemsedikleri adayın ne kadar çekici olduğu." Odanın dışını işaret ediyor. "Hiç çirkin çalışan fark ettiniz mi?"

"Dikkat etmedim." Özellikle de gülünç derecede yakışıklı bir çalışana. Henrietta onunla mülakat yaparken ciyaklamış olmalı. "Belki de İK departmanı aslında görünüşe bakmıyordur. Halo etkisi söz konusu olabilir."

"Hale etkisi mi?" Bir kaşını kaldırdı.

"Birini çekici olarak algılamanın aynı zamanda onun zeki ve yetkin olduğunu düşündüğü bilişsel bir önyargıdır. Aslında, bunun geliştiriciler için yararlı olabileceğini düşünüyorum - eğer güzel bir arayüz yaparsanız, belki de insanların yazılımın yetenekli olduğunu düşünmesi daha olasıdır, öyle olmasa bile."

"İlginç." İç geçiriyor. "En b a ş t a söylediklerim için özür dilerim. Muhtemelen bu işle gerçekten ilgili sorular için can atıyorsunuzdur." "Bunlar iyi olurdu," diyorum temkinli bir şekilde.

Başını sallıyor. "En sevdiğiniz sıralama algoritmalarının zaman karmaşıklığını nasıl açıklarsınız?"

Ah. İleri Algoritmalar'ın en sevdiğim derslerden biri olması iyi bir şey. Heapsort'un zaman karmaşıklığına geldiğimde gülümsüyor ve onaylarcasına başını sallıyor.

"Bir saniye," diyor ve birine mesaj atıyor.

Az önce bir sonraki görüşmeciyi mi aradı? Bu harika bir işaret olurdu.

Kafasını kaldırıp baktıktan sonra "Kodunuzun kalitesini ve sürdürülebilirliğini nasıl korumayı planlıyorsunuz?" diye soruyor.

Ona son projemde ne yaptığımı anlatıyorum ve yine onaylarcasına başını sallıyor.

Susan'ın birkaç sorusundan sonra başka bir adam daha geliyor. Susan bana iyi iş çıkardığımı söylüyor ve ekibin geri kalanıyla konuşurken bana şans diliyor.

Adamın sorularını yanıtlıyorum - ya da öyle sanıyorum, çünkü adam başka bir kadını çağırıyor ve o da başka bir kadını çağırıyor.

Şimdiye kadar başarılı olduğum için duyduğum heyecanın bir kısmının Sawyer'ı tekrar görebilme ihtimalim olması garip mi?

Hayır. Bu delilik.

Saçmalık.

Yeni bir görüşmeci geldi ve ben onu zaten tanıyorum. Jasper.

"Tekrar merhaba," dedi. "Benim gibi bir acemiden seninle mülakat yapmasını istediklerine göre inanılmaz iyi gidiyorsun."

"Teşekkürler," diyorum.

Bana birkaç soru soruyor, sonra diyor ki, "Tamam. Oyum sana, ama bir sonraki konuşacağın kişi başka bir ekipten olacak. Dikkatli ol, bu adam sert bir dinleyici."

Kalp atışlarım hızlandı. "Nasıl yani?"

"Son derece antisosyaldır -yazılım geliştirme işinde beklenenden daha fazlasını kastediyorum. Bir keresinde onunla konuşmaya çalıştım ve bana hırladı."

Sawyer'dan bahsettiğinden ve "hırlamasına" neden olan şeyin havadan sudan konuşmak olduğundan oldukça eminim.

"Tüyo için teşekkürler, Jasper. Hırlamamak için elimden geleni yapacağım." O anda Sawyer içeri giriyor ve kalp atışlarım daha da hızlanıyor.

"Şeytandan bahsetmişken. Sawyer Baker, Sawyer Worthington'la tanış." Jasper ayağa kalkıyor ve bana sessizce "İyi şanslar" diliyor.

Külotumu çıkarmama konusunda iyi şanslar demek istiyorsa, evet, buna ihtiyacım olacak.

2

sawyer

a.k.a. bu röportajı kesinlikle yapmaması gereken adam

Ticaret platformu ekibine yeni katılan, adı her neyse, **bana dönerek**, "Merhaba Sawyer! İşlem algoritmalarından herhangi biri Skynet olmaya hazır mı?"

Alay ediyorum. "Eğer bir yapay zeka tehlikeli hale gelecekse, bunun bizim finansal algoritmalarımızdan biri olacağından şüpheliyim."

Adı her neyse kafası karışmış görünüyor - muhtemelen aslında bir tartışma başlatmak istemediği için.

Öte yandan, kahve dükkanındaki adaşımın güzel kehribar gözleri parlıyor ve kahretsin, hala daha önce olduğu kadar rahatsız edici derecede güzel. Buraya gelirken onunla tanıştığımda rastgele bir testosteron artışı yaşayıp yaşamadığımı merak ediyordum. Daha önce hiç kimseden bu kadar cinsel olarak etkilenmemiştim, Delilah'dan bile ve o ilişki-

"Her neyse," dedi adı her neyse. "En iyisi siz ikinizin röportaj yapmasına izin vereyim." Ayağa fırlar ve seke seke gider.

"Neden olmasın?" Sawyer tekrar yalnız kaldığımızda soruyor. Ben de oturuyorum. "Ne neden olmasın?"

"Neden bir finansal algoritma yapay zekası insanlığı yok etmeye karar vermesin ki?" Elini pixie kesim fındık saçlarında gezdiriyor.

Lanet olsun. Şu anda yapay zekayı kıskanıyorum. Bir röportajın ortasında istenmeyen ereksiyonlar yaşamıyorlar. Poker suratımı korumak için elimden geleni yaparak, "İnsanlar olmasaydı, YZ'nin analiz edebileceği bir pazar da olmazdı," diyorum. "Yani bizi öldürerek YZ varoluş amacını kaybedecek."

Dudaklarını büzüyor. "Ya çok çalışan zavallı YZ'nin sonunda emekli olmasının tek yolu buysa?"

Koltuğumda kayıyorum, ama bu ereksiyona yardımcı olmuyor. "Bence yapay zeka sıkıntıdan delirirdi."

"Ya da astronomi gibi yeni ve eşit derecede karmaşık bir şey keşfedebilir."

Hmm. "Bu kadar farklı ilgi alanlarını birbirinin yerine kullanılabilir bulacağından emin değilim. Gök cisimleri piyasalardan daha öngörülebilirdir."

Başını öne eğiyor. "Kara delikler, karanlık madde ve karanlık enerji bol miktarda belirsizlik sağlar."

Deliklerden bahsetmek zorunda mıydı? "Keşke bunu biraz daha tartışabilseydik, ama seninle sadece bir saatim var ve sana sormak istediğim gerçek mülakat soruları var."

"Ah. Elbette. Sor bakalım." Belirgin elmacık kemikleri ve dolgun dudaklarındaki bir şey gülümsemesini yaramaz, meydan okuyucu ve tamamen karşı konulmaz kılıyor.

"Bir bulmacayla başlamaya ne dersin?" Bulmacalar benim için bir tutku, bu yüzden karşı koyamıyorum.

"Elbette," diyor ve sesi neredeyse heyecanlı çıkıyor. Bulmacaları seviyor olabilir mi?

Parmaklarımı dikleştiriyorum. "Karanlık bir mağarada bir köprüden geçmesi gereken dört kişi hayal edin."

Başını sallıyor.

"Ellerinde sadece bir fener var," diye devam ediyorum. "Ve ışık olmadan köprüyü geçmek çok tehlikeli."

"Seninle şimdiye kadar," diyor.

"Köhne köprü aynı anda sadece iki kişiyi taşıyabilir. İsimleri Bay Bir, Bay İki, Bay Yedi ve Bay On ve tesadüfe bakın ki köprüyü geçmeleri 1, 2, 7 ve 10 dakika sürüyor."

"Ah," diyor. "Ve en yavaş kişinin hızında yürümek zorundalar, değil mi?"

"Bunu zaten biliyor muydun?"

Başını sallıyor. "Çok mantıklı. Sadece bir meşale var." "Doğru. O zaman asıl soru şu: tüm meşaleler için gereken en kısa süre nedir?"

köprüyü geçmeleri için?"

"On yedi dakika," diyor tereddüt etmeden. "Bay Bir ve Bay İki önce gider. Bay Bir meşaleyle geri döner. Bay Yedi ve Bay On birlikte giderler. Bay İki meşaleyle geri döner. Sonunda Bay Bir ve Bay İki tekrar karşıya geçerler."

İçimi çektim. "Yalan söyledin. Bunu daha önce de duymuştun."

Bana ters ters baktı. "Ben sadece bir kurt, bir keçi ve bir lahana içeren benzer bir şey duymuştum. Bu onun daha gelişmiş bir versiyonu."

Vay canına. Eğer doğruyu söylüyorsa, bu cevabı alma hızı oldukça olağanüstü. Ve garip bir şekilde beni daha da zorluyor.

"İstersen bu bulmacayı çözecek algoritmayı yazabilirim." Beyaz tahtayı işaret ediyor.

Başımı sallıyorum, ki bu bir hata. Her ne kadar zihninin nasıl çalıştığını görmek istesem de, onu ayakta görmek istenmeyen ereksiyona yardımcı olmayacak.

Lanet olsun. Haklıymışım. Poposu o pantolonun içinde harika görünüyor ve masanın transparan olmamasına seviniyorum.

Kendimi yaptığı şeye odaklanmaya zorluyorum ve bu gerçekten etkileyici. Yazdığı kod zarif, akıllıca ve sofistike, tıpkı kadının kendisi gibi.

İşini bitirdiğinde boğazımı temizliyorum. "Bu harika. Şimdi çözen için birkaç problemim daha var."

Gerçekten de heyecanlanmış görünüyor, bu yüzden ondan tek bağlantılı bir listeyi tersine çevirmek ve ikili bir ağacın çeşitli geçişlerini yapmak gibi bazı klasikleri kodlamasını istiyorum.

Her sorunun üstesinden o kadar iyi geliyor ki, genellikle çok deneyimli adaylara sunduğum daha ileri düzey sorularımdan bazılarıyla devam ediyorum.

Onlarda da başarılı oldu ve keşke ekibimde bir açık olsaydı dedirtti. Bir dakika, ne dedin?

Hayır.

Benim ekibimde olmayacağı için şanslıyım. Eğer ona yakın bir yerde çalışmak zorunda kalsaydım, taşaklarım kalıcı olarak morarır ve konsantrasyonum bozulurdu.

Evet. Kötü fikir. Kötü fikir. Neyse ki bir kat ötede olacak, gerçi farklı bir bina daha da iyi olabilir. Yalnızlığımı tercih etmek için başka bir nedene ihtiyacım yok, ama o bana bir tane verdi: yalnızken libidomu kontrol etmek çok daha kolay.

"Bunu özyineleme kullanmadan çözmemi ister misin?" diye soruyor tahtayı göstererek.

Başımı sallıyorum. "Görmem gereken her şeyi gördüm. Yanıtlarınıza dayanarak, bu görüşmeyi doksan beş olarak değerlendiriyorum." Telefonumu çıkarıp ekip liderime buraya gelmesi için mesaj atıyorum.

Kafamı kaldırdığımda Sawyer kaşlarını çatmıştı. "Ne?" diye sordum. "Ne?" diye sordum.

"Yüz üzerinden doksan beş miydi o?"

Başımı sallıyorum.

"O zaman nasıl beş puan kaybettim?" diye soruyor.

"Hiçbir şey kaybetmedin." Onun hoşnutsuz ifadesi bile beni t a h r i k ediyor, ki bu delilik.

"Peki neden yüz değil de doksan beş?"

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Not ortalaman 4.0'tı, değil mi?" Bunu söyleyebilirim çünkü üniversitede ben de aynı şeyi sorardım.

Kaşlarını çattı. "Konuyu değiştirme."

"Sana şimdiye kadar verdiğim en yüksek notu aldığını söylesem yardımı olur mu? Bir sonraki en yüksek not seksen dokuzdu."

Başını sallıyor. "Yine konuyu değiştiriyorsun." "Tamam, biliyor musun? Yüz aldın. Şimdi mutlu musun?"

"Hayır," diyor. "Benimle dalga geçmeni istemiyorum. Nasıl daha iyi yapabileceğimi bilmek istiyorum."

"Bu bir sınav değildi," diyorum. "Bu daha çok bir filmi eleştirmek gibiydi. Ve tüm zamanların en sevdiğim filmi bile benden sadece doksan dört puan aldı."

"Röportaj film gibi değildir," diyor. "Aynı fikirde olmadığımızı kabul edebilir miyiz?"

İç çekiyor. "Peki. Film neydi?" "*Solaris*," diyorum.

"Eski Sovyet filmi mi, yoksa George Clooney'nin oynadığı mı?" Ekip liderim kapıyı çaldı ve ben rahatladım.

Bu görüşme şüpheli bir şekilde randevu gibi hissettirmeye başlamıştı.

3

sawyer

Milyoner olan kız mı?

İSİM ARKADAŞIM GİTTİĞİNDE, rahat bir nefes alıyorum. Birlikte daha fazla zaman geçirirsek, davranışlarımdan sorumlu tutulamam ve bu davranışlar sürükçe olabilir.

Benimle mülakat yapan bir sonraki kadın bana Sawyer'la çalışan ekibin lideri olduğunu söylüyor ve ne kadar kıskanç olduğumu göstermemek için elimden geleni yapıyorum. İK'dan Harlan sağ olsun, o da buradaki diğer tüm kadınlar kadar güzel ve her gün Sawyer'ın etrafında.

O gittikten sonra, şimdiye kadarki en büyük zorluğumla yüzleşiyorum.

Yanındaki adamın ruhunda bir yama var - en azından dudağının altındaki korkunç kıl lekesinin adının bu olduğunu düşünüyorum.

Sakinleştirici bir nefes alıyorum.

Bu şey sakal değil. Bıyık bile sayılmaz. Savaş ya da kaç tepkisi hala aktif.

Lanet olsun.

Belki daha az iğrenç bir şeymiş gibi davranabilirim? Çok çok kıllı bir ben gibi mi? Ya da bir sebepten dolayı dudağının altında rahatlamaya karar vermiş tüylü bir tırtıl? Ya da bir-

Mülakatı yapan kişi "Big O notasyonunu biliyor musunuz?" diye soruyor.

Tamamen otomatik pilotta, bir açıklama yapıyorum, ardından bazı ünlü notasyonların verimliliğini karşılaştırmak için söz konusu notasyondan birkaç örnek veriyorum

Algoritmalar.

Eklemediğim şey, en büyük O'nun muhtemelen sadece Sawyer'ın bana verebileceği bir şey olduğu, özellikle de-

"Harika," diyor tırtıl köstebek sahibi. "Daha önce Unix veya benzeri sistemler kullandınız mı?"

Başımı salladım.

"fsck komutu ne işe yarar?" diye soruyor ve "f-suck" olarak telaffuz ediyor.

Anlatıyorum ve o da hot-swapping, sızma testi ve yığın dökümü hakkında sorularla devam ediyor - ki bu da konuların uygunsuz bir şekilde mizahi olması için dikkatlice seçilip seçilmediğini merak etmeme neden oluyor. Dudağının altındaki dehşet sayesinde cevap verirken gülümsemiyorum bile. Kim bilebilirdi ki yüz

saç profesyonel davranmanıza yardımcı olabilir mi?

"Sanırım ben son kişiyim," diyor. "Burada bekle. İK'dan biri her an gelebilir."

Vay be. Nihayet. Bu adamın potansiyel ekibimde olmamasına sevindim. Öyle olsaydı, muhtemelen onu sürpriz bir şekilde tıraş etmem falan gerekirdi ve bu da saldırı olarak yanlış anlaşılabilirdi.

Henrietta yüzünde kocaman bir gülümsemeyle geri geliyor. "İyi haberlerim var," diye gürlledi.

"Evet?" Umutlanmaya cesaret edemiyorum.

"Herkesin geri bildirimlerine dayanarak size bir teklif sunmak istiyoruz," diyor ve ardından beklediğim rakamın çok üzerinde bir yıllık maaş söylüyor.

Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Bu çok ani oldu."

Genelde şirketler size iş teklifini son görüşmeden bir hafta ila bir ay sonra verir.

Henrietta sanki aklımdan geçenleri okuyormuş gibi, "Octothorpe'da uygun bir iş bulduğumuzda hızlı hareket ederiz," diyor. "En büyük insan düşmanımız olan adaşınız bile size övgüler yağdırdı."

Öyle mi dedi? Bu düşünce midemi bulandırıyor. Henrietta'ya havadan sudan konuşmayı sevmemenin bir erkeği insan düşmanı yapmayacağını söylemek de geliyor içimden ama teklifi geri çekme riskini almak istemiyorum.

"Çok teşekkür ederim," diyorum. "Düşünmem gerek-"

"Size hisse senedi opsiyonlarından bahsedeyim," diyor komplocu bir tavırla. "Eminim bu kararınızı hızlandıracaktır."

Doğru ya. Bu konuda ünlüler.

Bana opsiyonların nasıl işlediğini anlatıyor ve bu konuşmayı bekliyor olsam da -ve bu şirketi söz konusu opsiyonlar nedeniyle seçmiş olsam da- yine de gerçek olamayacak kadar iyi geliyor. Özetle, ilk günümde milyoner, yeterince uzun süre kalırsam da milyarder olacağım. Elbette bunların hepsi kâğıt üzerinde. İşin püf noktası, ilk opsiyonların geçerlilik kazanmasından önce Octothorpe'da beş yıl kalmanız ve kariyerinizin geri kalanında milyarlara ulaşmanız gerekiyor.

En azından şirketin şu anki hisse fiyatıyla. Geçmişte olduğu gibi hızla değer kazanırsa... bunu düşünmeye bile cesaret edemiyorum.

"Ee," diyor Henrietta. "Bana istediğim cevabı vermeye hazır mısınız?"

Dudağımı ısııyorum. "Tekrar teşekkür ederim. Hisse senedi opsiyonları son derece-"

"Tabanını yüzde on beş artırmama ne dersin?" Henrietta diyor ki. "Bu karar vermene yardımcı olur mu?"

Vay canına. "Evet," diyorum kararlılıkla.

Yani, şişlikten önce evet demeye çalışıyordum. "Güzel," dedi. "Yarın başlayabilir misin?"

"İŞİ ALDIM!" İŞTEN ÇIKIP EVE YÜRÜRKEN TELEFONA HEYECANLA otobüs durağında.

Layla azgın bir kedi gibi feryat ediyor. "Buna inanamıyorum! Bu milyoner olduğun anlamına mı geliyor?"

"Sayılır. Sadece çok çalışmam ve kendimi kovdurmamam gerekiyor." "Bu delilik" diyor. "Bana her şeyi anlat."

Görüşmeleri ayrıntılı bir şekilde anlatmaya başlıyorum ama Sawyer'a gelip onunla ilk karşılaşmamı açıkladığımda yine feryat ediyor.

"Nasıl olur da bununla başlamazsın?" diye soruyor. "Seninle aynı adı taşıyan seksi bir adam-"

"Dikkat dağıtıcı," diyorum kararlı bir şekilde.

"Öyle mi? Yoksa örümcek ağı vajinanın tam da ihtiyacı olan şey mi?"

İç çekiyorum. Layla benim tek yumurta ikizimmiş gibi sevdiğim üvey kız kardeşim ve en iyi arkadaşım, ama konu erkeklere geldiğinde çoğu zaman onu boğmak istememe neden oluyor.

"Kendi vajinan için endişelenmen gerekmiyor mu? Bahse girerim aşırı büyümüş sarmaşıklar, paslı menteşeler, solmuş boya ve yedi inçlik bir toz tabakası vardır."

"Bel altı vuruşun için teşekkürler," diyor Layla. "Sen başlattın."

"Tamam. Devam edelim. Bana Octothorpe'un nasıl olup da orada çalışan herkesi aşırı zengin yaptığını açıklar mısın?"

"Ah. Doğru. Çalışanlara hisse senedi opsiyonları veriyorlar, yani şirket hisselerini belirli, kilitlenmiş fiyatlardan satın alabiliyoruz. Ve hisse senetleri katlanarak daha pahalı hale geliyor, bu yüzden bu fiyatlar hızla değer kazanıyor. Bu da yetmezmiş gibi, Octothorpe'un icat ettiği ve fiyatı hızla artan bir kripto para birimi olan octocoins ile yıllık ikramiye veriyorlar."

"Ama bu fiyatlar sonsuza kadar yükselmeyecek, değil mi?" diye soruyor.

"Bir süreliğine yükselebilirler," diye cevap veriyorum. "Octothorpe yapay zeka gibi teknolojiler söz konusu olduğunda tüm rekabetin önünde yer alıyor ve-"

Yüksek sesle esniyor. "Ben sadece nasıl zengin olacağınızı duymak istiyordum, yıllardır geveleyip durduğunuz şirketle ilgili milyonlarca ayrıntıyı değil. Octopussy ürünleri hakkında başka bir şey öğrenirsem kasık tüylerimi yolacağım. Hem de senin önünde."

"Bu görüntü için teşekkürler," diyorum sırtarak. "Evdeyim ve açlıktan ölüyorum."

Sonra konuşalım."

Küçük stüdyoma giriyorum ve kendime bir sandviç hazırlıyorum - ki bu benim yemek pişirme becerilerimin sınırlarını zorluyor.

Karnım doyunca en değerli varlığımı açıyorum: pul koleksiyonumu içeren bir albüm.

Birinci sayfada, Elvis pulu bana sırtıyor gibi görünüyor. "Hey, Kral," diyorum pula.

Her zamanki gibi, Elvis damgasının bana cevap verdiğini hayal edebiliyorum: *Hey, anne. Bugünkü röportajlarında iyi iş çıkardın. Her zaman hırsın V8 motorlu bir rüya olduğunu söylemişimdir. Teşekkür ederim, çok teşekkür ederim.*

Marilyn Monroe puluna bakıyorum. "Dürüstçe söyle, Elvis'le hiç çıktınız mı?"

İsteseydim yapabilirdim ama hayır. Her zaman söylediğim gibi: akıllı bir kız sınırlarını bilir, zeki bir kız ise hiçbir sınırı olmadığını bilir.

Sayfaları çevirirken ve pullarımla hayali konuşmalar yaparken rahatladığımı hissediyorum - ki bu harika, çünkü yeni işimdeki ilk günümden önce iyi bir uyku çekmem gerekiyor.

Ancak sonunda yatağa girdiğimde, hain bilinçaltım bana Sawyer'ın da içinde olduğu müstehcen bir rüya sunuyor ve çok az uyuyabiliyorum.

4

sawyer

Diğer bir deyişle, dikkatini dağıtacak bir şeye gerçekten ihtiyacı olan adam.

Yatakta **oturuyorum** ve geri yatmak istiyorum. Girdiğinizden daha az dinç uyandığınız türden bir gece geçirdim. Sawyer ile yaptığım röportajı suçluyorum. Onu o toplantı odasında bıraktıktan sonra tüm günüm pencereden dışarı çıktı. Bunu takip eden toplantıda zombi gibiydim ve başka pek bir iş yapamadım.

Hey, en azından bugün evden çalışma günüm.

Ayaklarımı yatağın üzerinde sallıyorum ve Hermit yüksek sesle miyavlamadan önce kendini onlara sürüyor.

Gülümsüyorum. Kedi de benim gibi yalnızlığı seviyor ama bu konuda pratik. Acıktığında ya da evcil hayvan istediğinde kendisine eşlik edecek birini arıyor, ki o da ben oluyorum.

"Bir saniye." Yatak odasından çıkıyorum ve Yalnızlık Kalesi olarak adlandırdığım çatı katımın diğer tarafına geçiyorum. Mutfığa vardığımda, Ermiş için bir kutu ton balığı açıyorum ve sevdiği şekilde tezgâha koyuyorum.

Bu minnettar bir miyavlama mıydı? Pek olası değil.

Yatak odasına dönüyorum ve sabah rutinimi yapıyorum - evden çalışma versiyonu - ve sonra dizüstü bilgisayarımın arkasında bir kase mısır gevreği ile yerleşiyorum.

Hay sikeyim.

İşi aldı.

Alacağından şüpheleniyordum ama bunun üzerinde fazla durmak istemedim. Birdenbire, keşke işe bizzat gitseydim dedim.

Hayır. Bu delilik. Aslında burada olduğum için ş a n s l ı y ı m , çılgınca fikirlerden uzaktayım... onu yemeğe davet etmek gibi.

Öğle yemeğini, diğer öğünlerle birlikte tek başıma yemeyi seviyorum. Böylece aynı anda çalışabilir, kitap okuyabilir ya da televizyon izleyebilirim.

Evet.

Dikkat dağıtmak için, genellikle ekibimden birine vereceğim bir hata düzeltmesini kendime veriyorum ve sonra kodun içinde kayboluyorum.

TELEFONUM Ç A L D I Ğ I N D A YENİ KODU GÖNDERİYORDUM.

Hmm. Babamdı.

"Her şey yolunda mı?" Açar açmaz soruyorum.

"Elbette," diyor babam aşırı hevesli bir şekilde. "Neden? Canım istediğinde oğlumu arayamaz mıyım?"

"Elbette arayabilirsin." Bunu çok sık yapmıyor ve yaptığında da genellikle beni bir kutlamaya davet etmek ya da bir yaş daha yaşlandığım için tebrik etmek gibi bir gündemi oluyor.

"Her neyse, aranız nasıl?" Babam soruyor.

Ona Sawyer'la tanışmamdan bahsetmek için garip bir dürtüyle savaşıırken, "Her şey aynı," diye cevap veriyorum. "Sen nasılsın?"

Değer verdiğim insanlar söz konusu olduğunda, birazcık havadan sudan konuşmaya tahammül edebilirim ve hatta bunu başlatabilirim.

"Her şey aynı," diyor babam. "Zamanımın çoğunu golf sahasında geçiriyorum."

Doğru ya. En sevdiği aktivite tek başına antrenman yapmak. "Yeni bir pul aldım," diyorum sessizliği doldurmak için.

Babam alay ediyor. "Bu sefer kaç milyonu?"

İçimi çektim. "Her kuruşuna değer. Güven bana."

Koleksiyonum benim gurur ve neşe kaynağım. Yeni bir pul aldığımda, kendimi altın dolu bir sandığı ortaya çıkaran bir hazine avcısı gibi hissediyorum.

Babam iç geçiriyor. "Başka bir hata mı?"

"Evet. 1800'lerde bir şekilde kırmızı yerine mavi mürekkep kullandıklarında yanlış basılmış."

Homurdanıyor. "Postaneden hatalı bir pul alsaydım, *bana* borçlu olduklarını hissederdim."

"Bu tamamen nadirlikle ilgili," diye açıklıyorum. "Bu pulun dünyada tek olduğuna eminim. Zorlu bir vuruş yaptığınızda nasıl hissettiğinizi düşünün."

"Hmm. Pekala. Sanırım her yerde senin gibi çılgın koleksiyoncular var ve fiyatı zamanla artacak."

"Doğru, ama bu tartışmalı bir konu çünkü pullarımı asla satmayacağım."

"Her neyse," diyor babam. "Son zamanlarda annenden haber aldın mı?"

Bu garip bir soru. Annem ve babam bir gün yalnız yaşamayı tercih ettiklerini fark ettiler, bu yüzden çok dostane bir şekilde ayrıldılar ve bugüne kadar arkadaş kaldılar... Ya da ben öyle sanıyordum, ta ki bu soruya kadar.

"Ne oldu? Onunla konuşmuyor musun?"

Babam boğazını temizledi. "Biriyle çıktığını duydum ve bu onunla konuşmak istediğim bir şey değil."

Ne? "Yalnız yaşamamanın özgürlüğünü seviyor," diyorum şaşkınlıkla. "Neden biriyle çıksın ki?"

"Bekle. Birlikte yaşadıklarını mı düşünüyorsun?" Babam soruyor.

"Az önce bana çıkıyor *olabileceklerini* söyledin. Gerçekte neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Onunla son konuştuğumda hiçbir şeyden bahsetmemişti."

"Ah, anlıyorum. Oh, pekala. Seninle konuşmak güzeldi evlat, ama gitsem iyi olacak."

Telefonu kapattı ve ben şaşkınlıkla telefonuma baktım. Annemle ilgili bu soru belli ki en başta arama sebebiydi. Ama söylediği şey

onun flört hayatıyla ilgili söylediklerim doğruysa, neden umursuyor? Yalnız olmayı seviyor. Bu şekilde daha mutlu. Annem de öyle.

Gerçekten biriyle çıkıyor olabilir mi?

Hermit odaya girdi ve kucağıma atladı. Onu severken, kedinin meşhur ölümcül merakının bir kısmı bana da geçmiş olmalı çünkü annemi aramak için telefonumun ekranını kaydırıyorum.

Telefonu açtığında neşeyle "Merhaba," diyor. "Nasılsın?"

Ugh, havadan sudan konuşmalar. Ama bu annem, o yüzden... "Ben iyiyim.

Sen nasılsın?" Örgü çemberiyle ilgili bir hikayeye başlar ve yaklaşık yirmi dakika boyunca konuşur - flörtten tek bir söz bile etmeden. Sonunda dikkatini bana verdi.

"Ee... son zamanlarda hiç güzel kızla tanıştın mı?" diye soruyor sinsice, sık sık yaptığı gibi.

"Hayır," diyorum, her zamanki gibi. Gerçi bu sefer gerçek cevap belki. "Peki ya sen?"

"Ben de hiç iyi kızla tanışmadım," diyor. "Ayrıca, bana artık sana tuzak kurmamamı söyledin, o yüzden..."

"Doğru." Biriyle çıkıp çıkmadığını açıkça sormalı mıyım? Hayır. Soramam. Eğer önemliyse, bahseder.

"Kedin nasıl?" Annem soruyor.

Kediyi kulağının arkasından kaşıdım. "O iyi. Köpeğin nasıl?"

"Geçenlerde baba oldu," diyor. "Sanırım büyükanne olmaya en çok bu kadar yaklaşacağım."

Yine mi bu? "Hey, anne, acil bir iş e-postası aldım. Gitsem iyi olacak." Yoksa beni bir şekilde sperm donörü olmaya ya da aynı derecede çılgınca bir şeye zorlayacak.

"Tabii ki. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diyorum, telefonu kapatırken kendimi biraz suçlu hissederek. Rahatladım, yalan söylemediğim ortaya çıktı.

Gelen kutumda önemli bir e-posta var, bu yüzden kendimi ona veriyorum.

İŞİM BİTTİĞİNDE, AKŞAM YEMEĞİMİ YIYORUM VE BİR ŞEYLER ÇÖZEREK RAHATLIYORUM.

En son özel dükkândan aldığım bulmaca.

Bulmaca zor: küçük bir kapıya sıkışmış bir anahtar. Anahtarı çevirmek hiçbir işe yaramıyor, saat yönünde ve saat yönünün tersine çevirmeyi denediğimde bile. Sonra aklıma geldi: Ya anahtar yerine kapıyı çevirirsem?

İşte bu! Bulmacanın kilidi açılıyor ve sonraki birkaç dakika boyunca evrende her şey yolunda görünüyor... ta ki sebepsiz yere adaşımı düşünene kadar.

Lanet olsun bana. Başka bir bulmacaya ihtiyacım var.

Bir Rubik küpü alıyorum, karıştırıyorum ve kırk saniyede çözüyorum.

Ugh. Ne kadar korkunç. Her zamanki sürem otuz saniye civarındaydı. Sanırım bu dikkat dağıtıcı şeyler hakkında iyi bir ders - ki adaşım da öyle.

Pul koleksiyonum bile aklımı tamamen ondan alamıyor ve bütün gece onu hayal ediyorum.

5

sawyer

diğer adıyla Staten Island'dan çıkmak için sabırsızlanan kız.

İşteki ilk günümde **erkenden geldim**, bu yüzden matcha latte almak için Starbucks'a uğradım - açıkçası biraz kafein almak için, adaşımla karşılaşmayı umduğum için değil.

Karşılaşmadım, bilginiz olsun. Onunla karşılaşmak yani. Ve hiç de hayal kırıklığına uğramadım.

Yeni şirketimin lobisine girdiğimde, güvenlik görevlisi beni asansörlere yönlendirmeden önce Henrietta'yı çağırıyor. Kırk üçüncü kata çıkıyorum ve Henrietta beni yüzünde dişlek bir gülümsemeyle karşılıyor.

"Octothorpe'a hoş geldiniz," diyor. "Size kabininizi göstereyim."

Beni katta gezdiriyor ve dün benimle görüşen birkaç kişi merhaba diyor.

Tam odasında oturan Jasper Knight'ın yanından geçerken Henrietta yakındaki boş bir masayı işaret ediyor. "Bu sensin."

Diğerleri gibi benimki de özel Herman Miller koltuğundan süper yüksek çözünürlüklü kavisli ekranına kadar bir oyuncunun ıslak rüyası gibi görünüyor.

"Nasıl giriş yapacağım?" Ekranı işaret ederek soruyorum.

"Bilgi işlem den biri gelip sizi ayarlayacak" diyor. "Şimdilik eşyalarını burada bırak, ben seni kimlik çıkarmaya götüreyim."

Kimlik çıkarma işlemi yarım saat sürüyor ve bir kimlik çıkardıktan sonra Henrietta beni "İK politikalarını açıklamak" için bir toplantı odasına götürüyor.

Oturduğumuzda "Bunların hepsi intranette mevcut" diyor. "Ama ben anında iş akdinin feshedilmesi ve dolayısıyla hisse senedi opsiyonlarını kaybetmen anlamına gelecek şeylerin üzerinden bizzat geçmek istiyorum."

"Evet, elbette," diyorum. "Teşekkür ederim."

Kurallar her neyse, onları çiğneyecek son kişi ben olacağım.

"Taciz ve ayrımcılık yok," diyor. "Sanırım bu çok açık ama bahsetmeye değer."

Başımı salladım.

Octothorpe sırlarını rakiplere satmak ya da kronik geç kalma ve devamsızlık gibi benim için sorun olma ihtimali daha da düşük olan senaryolardan bahsediyor.

"Son olarak -ve bu pek çok insanın başını yakmıştır- katı bir arkadaşlık etmeme politikamız var" diyor. Kaşlarımı çatmam üzerine, "Bu İK'nın işyeri romantizmi için kullandığı bir terim" diye açıklıyor.

"Doğru." Bunu biliyordum. Sadece duyduklarım nedense hoşuma gitmemiştii.

"Ayrıntılar bahsettiğim sayfada var," dedi. "Ama özetlemek gerekirse: bir iş arkadaşınla çıkma, bir iş arkadaşınla ilişki yaşama, hatta bir iş arkadaşını öpme."

Başımı eğiyorum. "Ama... kocanız burada çalışıyor." İK kendi kurallarına uymuyor mu?

Gülümsüyor. "Octothorpe eşlerin birlikte çalışmasına izin vermiyor -Kayırmacılık yapmadıkları sürece."

"Anladım." Sawyer'ı düşünmenin kötü bir fikir olduğuna dair şüphelerim varsa bile artık yok oldular.

Aramızda asla bir şey olamaz.

Çok kazançlı işlerimiz tehlikedeysen olmaz.

MASAMA DÖNDÜĞÜMDE, ÇOK SIRA DIŞI BİR ADAMIN BENİ BEKLEDİĞİNİ FARK ETTİM.

Ben. Soluk teninin mavimsi bir tonu var, belki de bu yüzden bana

Zeki Şirin. Savunmamda, Şirin'inkine benzer bir şapka bile takıyor - bahçe cücelerinde de görebileceğiniz sivri bir şapka.

Dur bir saniye. Henrietta'nın bahçe cüceleri hakkındaki fikrimi sormasının nedeni o mu? Fetişi falan mı var? Bu onu neden işe almayı onayladığını açıklar.

"Merhaba," diyor adam. "Ben Ishmael Tickle, IT'den." Sırıttıyor. "Bana Ishmael de."

"Selam," diyorum ve Tanrı'ya şükrediyorum ki -bahçe cüceleri denen uğursuz canavarların aksine- bu adamın yüzü tıraşlı.

"İş istasyonunuza erişiminizi sağlamak için buradayım." Ishmael yüzümün önünde teyp benzeri garip bir cihaz sallıyor.

"Ah," diyorum ve beklentiyle ona bakıyorum.

Cihazındaki bir düğmeye basıyor. "Şu cümleyi söyle: 'Octothorpe, Sawyer Baker, günlük iş için rapor veriyor.'"

Kendimi aptal gibi hissederek cümleyi söylüyorum.

"Güzel." Cihazında birkaç tuşa bastıktan sonra, "Şimdi aynı şeyi iş istasyonunuza söyleyin" diyor.

Kendimi daha da aptal hissederek cümleyi tekrarlıyorum.

Hoparlörlerden sincaba benzeyen bir ses "Başlıyor" diyor ve ardından ekranımın kilidi açılıyor ve masaüstünü görüyorum.

"Vay canına. Bir yapay zeka. Sadece bizim şirketimize mi özel?" "Bizim" kelimesinin tadını çıkararak soruyorum.

"Hayır. Bir sürü şirkete sattık. Yine de bizimki en son sürüm ve en sofistike olanı."

"Harika," diyorum. "Başka ne yapabiliyor?"

Bana anlatıyor ve ben çok etkileniyorum - özellikle de bu yapay zekanın kahve makinesine bana bir içecek hazırlamasını söyleyebildiği gerçeğinden, ya da İsmail öyle diyor. "Kahve makinesi de aynı yapay zekaya sahip," diye devam ediyor. "Böylece

Ondan ne istersen doğrudan yapmasını isteyebilirsin."

Gözlerimi ona dikiyorum. "Bu işe yeni başlayanlara söylediğin bir şey mi?" Şimdi hayal edebiliyorum: Dinlenme odasına giriyorum ve sanki birkaç vidam eksikmiş gibi cansız bir kahve makinesiyle konuşuyorum.

"Yemin ederim," diyor ciddiyetle. "Ama onu kullanmak zorunda değilsin, bu senin ayrıcalığıın. Aynı şey banyodaki yapay zeka, yazıcı ve diğerleri için de geçerli."

Hmm. Belki etrafta kimse yokken test ederim. "Şimdi söyle:

Octothorpe, Sawyer Baker, donezo."

İç çekerek söylüyorum ve o da eve gitmeden önce iş istasyonumu kilitlemek için bu cümleyi söylemem gerektiğini açıklıyor.

"Ben kahve almaya gidiyorum," diyor. "Neden her şeyi biraz test etmiyorsun? Geri gelip keşfedebileceğin sorunları çözeceğim."

O gidiyor, ben de bu cümleyle tekrar giriş yapıyorum. Sesimi kullanarak e-postalarımı ve kelime işlem yazılımımı açıyorum. Sonra oturumu kapatıyorum, tekrar giriş yapıyorum ve Henrietta'nın bana söylediklerini doğrulamak için İK'nın flört politikasını buluyorum.

Hepsi doğru, ne yazık ki.

Bekle, neden üzücü? Bu hiç mantıklı değil. Ben-

"Her şey yolunda mı?" Ishmael tüm Şirin ihtişamıyla omzumda yeniden belirerek soruyor.

Ona bir başparmak işareti yapıyorum. "Her şey mükemmel çalışıyor."

"Harika. Bir sorun olursa beni ara. Şirketin telefon rehberinde adım var."

Arayacağıma söz veriyorum, sonra e-postalarımı kontrol ediyorum ve tam zamanında.

Görünüşe göre on beş dakika sonra antrenmanım var.

JULIUS, EĞİTİM PROGRAMINI YÜRÜTEN ADAMIN ADI VE

Neredeyse -ama pek değil- adaşım kadar dikkat dağıtıcı derecede çekici.

"Her zamanki eğitim deneyimini yaşamadığınız için üzgünüm," diyor bana ve odadaki diğer tek kişiye. "Genelde Aralık ayında yeni personel almayız."

Her zamanki eğitimin *Açlık Oyunları* ve *Survivor*'ı taklit ettiğini duymuştum, bu yüzden aslında bunu atladığım için çok memnunum.

"Her şeyden önce size Octothorpe'u anlatayım."

Octothorpe'un gizemli CEO'su Bay Nicholas Fonzov'un bir yapay zeka yaratarak şirketi nasıl kurduğunu ve sonrasında neler olduğunu anlatmaya başlıyor. Başka bir deyişle, bana zaten bildiğim şeyleri anlatıyor. Eğitimin geri kalanında bize öğretmeye devam edeceği finansal kavramları da zaten biliyorum.

Oturum bittiğinde dinlenme odasına gidip etrafa bakıyorum.

Burada kimse yoktu.

Güzel.

"Octothorpe," diye sesleniyorum kahve makinesine, kendimi deli gibi hissediyorum. "Ben Sawyer Baker. Kafeinsiz matcha latte alabilir miyim?"

"Ne tür süt?" diye soruyor makine, iş istasyonumdan duyduğum aynı sincap benzeri sesle.

Lanet olsun. Ishmael doğruyu söylüyordu. Makineye normal süt kullanmasını söyledim.

Yapay zeka "Deliğe bir fincan koyun lütfen," diyor. Doy. Bir fincan aldım ve söylenildiği gibi yerleştirdim.

"Afiyet olsun." Makine lattemi fişkirtiyor ve iyi bir latte, ancak alt kattaki Starbucks'ta yaptıkları nefis lattenin yanına bile yaklaşmıyor. Ama hey, bu bedava ve beni asansöre binmekten kurtarıyor.

İçkimi yudumlarken masama dönüyorum ve Jasper'ın kalkıp eşyalarını topladığını ve çıkış cümlesini söylemeden çıktığını görüyorum.

Çalışma masamda otururken saate bakıyorum.

Akşam beş.

Kesin konuşmak gerekirse, iş gününün sonu.

Etrafıma bakıyorum. Jasper'ın aksine, çalışanların çoğu hala çalışıyor... bu da benim de çalışacağım anlamına geliyor.

Ancak 401k planına kaydolmak ve sağlık sigortamı seçmek dışında yapmam gereken pek bir şey yok. Anlaşılan Octothorpe, 401k'nıza yatırdığınız parayı üç katına çıkaracak ve ayrıca piyasadaki en iyi sağlık sigortası planının maliyetini tamamen karşılayacak, ek ödemesiz ve en iyi doktorlara erişimi olan bir plan.

Bunu test etmek için neredeyse hasta olmak istiyorum.

İşim bittiğinde kendimi sersemlemiş hissediyorum. Her zaman finansal bağımsızlık hayali kuran biri için sağlık sigortası ve emeklilik planı gibi şeyler büyük bir olay.

Tekrar etrafıma

bakıyorum. Çok az insan

kaldı. Belki de ben-

Biri elini omzuma koydu. İrkilerek

dönüyorum.

"Merhaba Susan," diyorum kalbim boğazımdan fırlamaya çalışırken durduğunda. "İşler nasıl gidiyor?"

"İyi. Günün nasıl geçti?"

Ona eğitimden bahsediyorum ve biraz gerçek iş yapmak istediğimi ima ediyorum.

"Al." Bana üzerinde kullanıcı adı ve şifre olan bir yapışkan not uzattı.

"Kaynak kod deposuna bu şekilde erişebilirsiniz."

"Vay canına. Teşekkürler."

"Devam et, içeri girebildiğinden emin ol" dedi.

Öyle yapıyorum, başarıyla.

"Mükemmel," dedi. "Yarın sana ipleri gösterebilirim."

Hayal kırıklığına uğramış ifadem karşısında gülümsüyor. "Bugün geç saate kadar kalamam.

Kusura bakma. Sen de kalmamalısın. İlk gününde olmaz."

"Ah." Sanırım patronun gidebilirsin diyorsa gidersin.

Masaüstümden kalkıp Susan'a asansörle aşağı inerken eşlik ediyorum.

Aşağı inerken patronum hakkında biraz fazla şey öğreniyorum, örneğin yakın zamanda boşandığını ve eski kocasının bugün çocukları ona getirdiğini, bu yüzden eve acele etmesi gerektiğini.

"Ben de o taraftayım." Staten Island feribotunu işaret ediyorum.

Yüzünü buruşturuyor. "Staten Island mı?"

Omuz silkiyorum. "Bir ya da iki maaş çekinden sonra taşınabileceğime eminim." Onaylarcasına başını sallıyor. "İyi geceler."

"Sen de," diyorum ve kendi yoluma gidiyorum.

EVE YAKLAŞIRKEN, HIÇ "OCTOTHORPE, SAWYER Baker, donezo" diye bağırdım ofisten çıkmadan önce.

Hay aksi.

Daha dikkatli olmam gerekecek.

Bir saniye bekle. Evimin yakınına park etmiş, çok tanıdık, nane yeşili bir Volkswagen Beetle var.

"Merhaba tatlım," diyor annem ve babam hep bir ağızdan, arabadan inerken.

"Hey," diyor Layla utangaç bir ifadeyle, peşlerinden giderken. "Uyarmadığım için özür dilerim.

bu konuda."

"Neden üzgün olasın ki?" Babam istiyor. "Eğer ona söyleseydin, sürpriz mahvolurdu."

"Lütfen içeri gelin," diyorum, meraklı komşularımdan birinin toplantıyı arsız bir merakla izlediğini fark ettiğimde.

İsteyeceğim son şey, "Neden ailene benzemiyorsun?" ya da "Taşınmana yardım ettiklerinden beri neden buraya gelmediler?" gibi kaba cevaplar vermeme neden olabilecek sorular sorması.

Belli ki ben evlat edinilmişim. Layla da öyle. Ama bu ailemi daha az gerçek yapmıyor. Aslında, onları babam olan (ya da olan?) sperm donöründen ve annem olan keşten çok daha gerçek buluyorum. Neden burada olmadıklarına gelince, onları bu küçük yere davet etmekten çok utanıyordum.

Ama şimdi Octothorpe'un parasıyla hem kendim hem de ailem için çok daha iyi bir şey alabileceğim. Ve Layla için de, eğer izin verirse.

Layla mutfığıma/yatak odama adını atar atmaz, "Buranın ne kadar çöplük olduğunu unutmuşum," dedi.

Homurdanıyorum. "Geçenlerde bana yatak böceklerinden nasıl kurtulacağımı sormadın mı?"

Bizimkilere endişeli bir bakış fırlattı. "Bir arkadaş için sormuştum."

Ah. Doğru ya. Annem ve babam yaşam koşullarının ne kadar kötü olduğunu öğrenirlerse ona para vermekte ısrar edeceklerinden endişeleniyor - aslında sahip olmadıkları bir para.

"Burası *o kadar* da kötü değil," diyor annem.

"Evet," diyor babam. "Bana tanıştıktan sonra kiraladığımız ilk yeri hatırlattı."

Birbirlerine hayranlıkla bakıyorlar.

"Her neyse," diyor annem. "En sevdiklerini getirdim." Alışveriş çantasından folyo kaplı bir güveç kabı ve bir kutu kurabiye çıkarıyor.

"Vay canına. Teşekkürler." Sadece bir seramik tabağım, bir tahta kasem ve iki set metal çatal ve kaşığım olduğunu fark etmeden önce lavabonun altını karıştırıp birkaç kâğıt tabak ve plastik çatal buluyorum.

"Akıllıca," diyor babam. "Sonrasında bulaşıkları yıkamaya gerek yok."

Her zamanki gibi, kimse olaylarda iyi tarafı bulmakta babamdan daha iyi değil. Bahse girerim bu mutfığa bir rakun girse, babam artık yemek artıklarını atma konusunda endişelenmeme gerek kalmamasının ne kadar harika olduğunu söylerdi.

"Ee," diyor annem herkes tabağını doldurduğunda. "Bize ilk gününüzü anlatın."

Anlatıyorum ve hepsi sırayla bana ne kadar gurur duyduklarını söylüyorlar.

"Artık bu işi yaptığına göre, sonunda birileriyle çıkmaya başlayacak mısın?"

Annem sordu. "Harika bir soru." Layla, kızarmış, bedava yemek yiyen kedi gibi bakıyor.

organik kanarya.

Başımı salladım. "Her şeyi tersinden anlıyorsun. Artık bu işi yaptığımı göre, dikkatimi kaybetmek kazanan piyango biletini çıra olarak kullanmak gibi bir şey olur."

"Tinder'da mısın?" diye araya giriyor babam - ki o ana kadar beni dinlemediği belli.

İçimi çektim. "Hayır. Bu işe odaklanmam *gerekıyor*."

"Peki ya Down?" Layla soruyor. "O sıradan takılmalar için... ya da ben öyle duydum."

"Ben öyle bir şey yapmam." Layla'ya bir bakış atıyorum ve ekliyorum: "Olsam bile, neden ailemizin önünde bundan bahsedeyim ki?"

Babam koltuğunda rahatsız bir şekilde kayıyor. "Uno oynayalım mı?" "Bende yok," diyorum.

"Kartlarım var." Layla çantasını karıştırıyor. "Normal kartlar ama Uno'ya çok benzeyen Çılgın Sekizler oynayabiliriz."

Önerdiği oyunun kurallarını açıklarken, annemle babama eğlenen bakışlar atıyorum. Onu tanıdığımızdan beri Layla iskambil kâğıtlarına takıntılıydı, öyle ki bugün çantasında bir tane olmasa hepimiz şaşırırdık. Bunu hiç söylemedi ama evlat edinilmeden önce sahip olduğu "oyuncağa" en yakın şeyin bir deste iskambil kağıdı olduğundan şüpheleniyorum.

Ailemizin bilmediği şey ise kız kardeşimin kart takıntısının karanlık yüzü. İskambilde hile yapmayı seviyor; bunu ancak onunla oynayarak onu şımarttığımda poker ellerinin istatistiksel olarak ne kadar olasılıksız olduğunu fark ettiğim için fark ettim.

Tabii ki yüzleştığımızda hile yaptığını inkar ediyor ve benim sadece kaybeden biri olduğumu iddia ediyor.

Çılgın Sekizler oynarken, Layla'nın sıra kendisine geldiğinde desteyi gerçekten karıştırmadığına, sadece karıştırıyormuş gibi yaptığına yemin edebilirim. Ve daha sonra, ıskarta yığınının gizlice fazladan bir kart atıyor.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, annem herkese sessiz sinemaya geçmeleri için yalvarana kadar sürekli kazanıyor.

Başımı sallıyorum. "Hiç kart içermeyen bir şey oynamaya ne dersin?" Layla'yı tanıyorum, hile yeteneklerini kullanarak

Harekete geçirmesi kolay kartlar.

"Telefona ne dersin?" Babam teklif ediyor.

Herkes kabul ediyor ve çok geçmeden diğerlerinin bilmediğini düşündüğümüz şarkılardan repliklerle başladığımız kendi versiyonumuzu oynuyoruz. Çok geçmeden "Ground Control to Major Tom", "Brown Troll to Major Mom "a dönüşüyor ve başta "Major" Anne olmak üzere herkes gülmekten kırılıyor.

Sonra, "Bu gerçek hayat mı? Bu sadece bir fantezi mi?" sorusu "Bu gerçek bir bıçak mı? Bu sadece bir çay yelpazesi mi? "ye dönüşüyor - gerçi babamın bunu bizi güldürmek için bilerek yaptığından şüpheleniyorum.

Aslında bence herkes yanlış duyuyormuş gibi yapıyor ve "Tatlı rüyalar bundan yapılıır" nasıl oluyorsa "Tatlı fasulye balıktan yapılıır "a dönüşüyor.

"Gitmeliyiz," diyor babam neşeye ara verildiğinde. "Sawyer'ı tanırıysam, muhtemelen ofise ilk varan kişi olmak istiyordur - bu da erken yatması gerektiği anlamına geliyor."

Evimdeki tek saate bakıyorum, yarı kırık mikrodalganın üstündeki saate.

Kahretsin.

Zaten geç yatacağım.

Layla teatral bir şekilde esniyor. "Ben de erken uyumak istiyorum."

Annem ve babamla tuhaf bir bakış alışverişinde bulundum. Ailenin gece kuşu neden uykulu olsun ki? Dün bütün geceyi i s k a m b i l destesiyle oynayarak mı geçirdi?

Bunu sormak beyhude olurdu, özellikle de ebeveynlerimiz etraftayken, bu yüzden herkese uğradıkları için teşekkür ediyor ve yeni işime yerleşir yerleşmez onları göreceğime söz veriyorum.

Onlar gittikten sonra, sakinleşmek için birkaç dakika pullarımla konuşuyorum ve sonra yatağa gidiyorum.

Tıpkı bir önceki gece olduğu gibi, uykum huzursuz ve rüyalarımnda muhteşem bir adaşım var.

6

sawyer

a.k.a. Noel Baba'nın görsel ikizi ile takım olan adam

Kafeye **adımımı atıyorum** ve etrafa bakma dürtüsüne direniyorum.

Onun burada olması kimin umurunda?

Buraya kafein almaya geldim, "Sawyer," diyor
barista.

Hay sikeyim.

Adaşım tezgâha doğru süzülüyor, fincanını alıyor, sonra da

Ben.

"Bugün karışıklık yok." Lattesinden zarif bir yudum alırken dudakları

Bakışlarımı çekiyor ve aynı anda sikim kıpırdıyor.

"Evet." Bir ayağımdan diğerine geçiyorum.

Laf lafı açtığında neden bu kadar berbat oluyorum? Bu yeterince kötü-

"Özgür iradeye inanıyor musun?" diyor.

Ona bakakaldım.

"Bu bir hayır mı?" Sırıttıyor. "Sanırım sen bir kader adamısın? Hayatta hiçbir seçeneğimiz olmadığını düşünüyorsun, sadece-"

"Özgür iradenin ne *olduğunu* biliyorum," diye yanıtlıyorum. "Sadece bunu neden sorduğunuzu anlayamadım."

Kendimi savunmam gerekirse, kanımın çoğu şu anda beynimde değil.

Elini pixie kesimli saçlarında gezdiriyor. "Küçük konuşmalardan hoşlanmıyorsun, bu yüzden derin bir felsefi soruyu tercih edebileceğini düşündüm."

Oh. "Bu durumda, *hayır*. Yani, bence hayatlarımızı özgür irade varmış gibi yaşamalıyız, ama gerçekten var olduğundan emin değilim."

Ciddiyetle başını sallıyor. "Ne demek istediğini anlıyorum." Elindeki fincanı kaldırıyor. "Bugün bu matcha'yı almamam mümkün değildi. Bu açıkça önceden belirlenmişti."

Lafı açılmışken... "Bana bir saniye ver." Baristaya dönüp kahvemi sipariş ediyorum.

Geri dönüp dikkatimi dağıttığım için özür dilerim.

"Sorun değil," diyor. "Sadece evrenin soğuk ve deterministik olduğu ve yaptığımız hiçbir şeyin büyük şemada gerçekten önemli olmadığı konusunda seninle aynı fikirdeydim. Ahlaki sorumluluk gibi kavramlar anlamsızdır. Bizler temelde genetiğimizin ve çevresel faktörlerin ritmine göre dans eden güçsüz et kuklalarıyız, bir-"

"Özgür irade varmış gibi yaşamamız gerektiğini söyledim," diye araya giriyorum. "Felsefe derslerimi doğru hatırlıyorsam, benim görüşüme uyumlulukçuluk deniyor."

"Bunun adının illüzyonizm olmadığına emin misin?"

diye soruyor. Omuz silkiyorum. "Olabilir. Uzun zaman önceydi."

"Öyle mi?" diyor. "Ne kadar zaman önceydi?"

Barista tekrar ismimi söylüyor.

Elimde kahve, adaşıma dönüyorum. "O dersi alalı on beş yıl oldu."

"Vay canına. Kaç yaşındasın?" "Otuz altı," diyorum.

Gözleri açılıyor. "Çok daha genç görünüyorsun." Teşekkürler mi? "Peki ya sen?"

Kahretsin. Havadan sudan konuşma becerim olmasa da, bir kadına yaşını sormaman gerektiğini biliyorum. Ya da kilosunu.

Ayrıca, bu neden bir randevuda yapılan bir tanışma sohbeti gibi geliyor?

"22 yaşındayım," dedi.

Hay sikeyim. "Çocuk sayılırsın." Onu romantik bir şekilde düşünmek zaten delice olmasaydı, bu tabuta son çiviye çakardı.

O daha yeni doğduğunda ben dokuzuncu sınıftaydım. Delilik.

"Lütfen," diyor. "Yirmi iki çocuk *değildir*."

"Beyin GELİŞİM değil tamamlandı kadar yirmi beş," I söyle ve anında pişman oluyorum.

Gözlerini bana dikti. "Biliyor musun? İşe geç kaldım." Bununla birlikte, topuklarının üzerinde dönüyor ve kafeden dışarı koşuyor.

Lanet olsun. Yaş hakkında konuşmanın belaya yol açacağını biliyordum.

Günün geri kalanında, konuşmanın daha farklı geçmesini ya da daha iyisi hiç geçmemesini dileyerek kendimi tekmeliyorum.

ERTESİ SABAH, BENİÇERİ GIRDİĞİMDE SAWYER MATCHA'SINI ALIYORDU.

özür dileme şansını yakaladım. Ona yaklaşıp, ciddiyetle "Özür dilerim." dedim.

Bana doğru döndü. "Gerek yok. Beyin gelişimi olayını araştırdım, ve bu bir gerçek."

"Ne olursa olsun, beynin şimdiden oldukça gelişmiş görünüyor," diyorum. "Octothorpe'a gidebilmek için uzun vadeli planlamada oldukça iyi olmalısın - ki bu da halen gelişmekte olan prefrontal korteksin sorumluluğunda."

"Uzun vadeli planlama benim göbek adım olabilir." Baristaya dönüyor ve ben söyleyemeden kahvemi sipariş ediyor.

"Devam edelim," diyor geri döndüğünde. "Zamanın bir yanılsama olduğunu mu düşünüyorsun?"

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Küçük konuşmanın bugünkü versiyonu bu mu?"

"Büyük konuşma." Matcha'sını beni tekrar heyecanlandıracak şekilde yudumluyor. "Ve... soruya cevap ver."

"Bunun bir yanılsama olduğunu söyleyebilir miyim emin değilim ama hissettirdiği kadar kalıcı değil," diye yanıtlıyorum. "Görelilik teorisine göre zaman, hız ve yerçekimine bağlı olarak uzayıp kısalabilir. Sen ne düşünüyorsun?"

Omuz silkiyor. "Bence yararlı bir yapı. Günlerimizi düzenlememize yardımcı oluyor."

Barista kahvemin hazır olduğunu haber veriyor ve birlikte binamıza doğru yürüyoruz, onun katına kadar yol boyunca sohbet ediyoruz.

Masama geldiğimde patronumdan gelen bir e-posta beni bekliyor. Görünüşe göre bugün New York'a uçmuş ve benimle en yakın toplantı odasında on dakika içinde konuşmak istiyor.

Kahretsin. Toplantı talebi oldukça belirsiz. Ne hakkında olabilir ki?

Düşüncesizce kahvemi yudumluyorum ve birkaç e-postaya cevap veriyorum. Zamanı geldiğinde toplantı odasına gidip Damian'ı bekliyorum.

Damian oturur oturmaz "Küçük konuşmalardan ve girizgâhlardan hoşlanmadığını biliyorum, o yüzden sadede geleceğim," diyor. "Rakibimiz AlgoRhythm'i çaldı."

Ona bakakaldım. "Ne?"

"Biliyorum. Daha bitirmedik bile ve-" "Hayır.

Bekle. Bunu nasıl bilebilirsin?"

Kaçamak bakışlarla kapıya bakar. "Söyleyeceğim şey bu odadan dışarı çıkamaz."

Ciddiyetle başımı sallıyorum.

"Circumflex'te bir casusumuz var," diyor. "Kaynak kontrol depolarına erişimi var ve kodumuzun gönderildiğini gördü. Yorumlarda adın ve takım arkadaşlarının isimleri hâlâ yazıyordu. Kendi bünyelerinde yazmışlar gibi göstermeye çalışıyorlar ama-"

"O zaman burada da bir Circumflex casusu olmalı," diyorum.

"Aynen öyle. Sizin için çalışan biri ya da ticaret platformu ekibindeki kişilerden biri. Depoya başka kimsenin erişimi yok."

Kaşlarımı çatıyorum. "Kod ne zaman çalındı?"

"Son yorum 6 Aralık tarihli." Ona göz kırpıyorum.

"Bu dün demek."

"Doğru ya. Sana gelmemin nedeni de evden çalışıyor olman." Bir kaşımı kaldırdım. "Beni mi gözetlediniz?"

"Kişisel bir şey değil. Güvenlik nedeniyle VPN üzerinden yapılan tüm işleri izliyoruz. Bu durumda, temiz olduğunuz kanıtlandı."

Gerçekten isteseydim, o kodu kimsenin haberi olmadan, hatta evde olduğum bir günde bile alabileceğimi belirtmeli miyim?

"Her neyse," diyor. "Bu konuyu araştırması için özel bir danışman tuttuk ve senin de onunla işbirliği yapmanı istiyorum."

"Evet. Elbette." Hâlâ bu ifşanın etkisindeyim. Demek istediğim, Octothorpe her zaman her türlü kazançlı teknolojinin öncüsü olmuştur, bu da şirket casusluğunun endişelenmemiz gereken bir şey olduğu anlamına gelir, ancak her zaman bunun daha çok Uzun Ömür Projesi gibi şeyler için geçerli olduğunu düşünmüştüm ya da-

"AlgoRhythm'i Circumflex'e karşı bize avantaj sağlayacak şekilde güncelleyebileceğinizi düşünüyor musunuz?" Damian soruyor.

Parmaklarımı dikleştiriyorum. "Teoride evet. Ama ne anlamı var ki? Casus-"

"Bu sizin kişisel projeniz olacak," diye açıklıyor Damian. "Depoya göndermeyeceğiniz bir şey. Dizüstü bilgisayarınızdan öteye gitmeyecek bir şey."

Oh. "Evet. İnsanların beni aptal toplantılara sürüklemeyi bırakması koşuluyla bunun üzerinde çalışabilirim."

Başını sallıyor. "Toplantılar konusunda ne yapabileceğime bakacağım." "Harika."

Saatine bakar. "Eugene her an burada olabilir-"

Bir adam konferans odasının kapısını çalıyor. "Ah. Eugene." Damian el sallıyor. "İçeri gel."

Eugene'in gr beyaz sakalı ve neşeli tavırları onu özel dikim İtalyan takım elbisesi giymiş Noel Baba'ya benzetir. Oturur oturmaz, dışarıdaki soğuk havayla ilgili anlamsız bir şeyler söyler.

"Sawyer havadan sudan konuşmayı pek sevmez," diyor Damian. Başımı sallıyorum. "Sadede gelmeyi tercih ederim."

"Sorun değil." Eugene sakalını sıvazlıyor. "Başlangıç olarak, kimliğim ne olacak?"

Yaklaşan şirket partisinde Noel Baba'yı oynamasını önermek istiyorum ama bu ona ekibimden kimseyle konuşmak için iyi bir neden vermez. CFO'muz da bunu istemez.

"Onun bir sayısalcı olduğunu söyleyebiliriz," diye öneriyorum. "Sayısalcı mı?" Eugene bir kaşını kaldırdı.

"Matematikte usta bir analist," diye açıklıyor Damian. "Bize yeni bir strateji modeli bulmamızda yardımcı olduğunu söyleyebiliriz. Bu mkemmел bir kılıf olur, çünkü herkesle konuşmak için bir nedenin olur."

"Bu işe yarayabilir," diyor Eugene. "Bir matematik ya da fizik profesörüne benzediğim söyleniyor."

Evet, tabii. Tabii. Kuzey Kutbu'ndaki elflere uçan kızakların fiziğini öğreten bir profesör.

"O zaman anlaştık," diyor Damian. "Sen bir sayısalcısın."

Başımı kaşıyorum. "Hangi projede ona yardım ediyormuş gibi yapacağız?" Elf motivasyonu mu? Ren geyiklerinin bakımı ve idaresi mi?

"Duygu Analizi?" Damian neriyor.

Eugene'in boş bakışları karşısında, sırayla söz konusu algoritmanın haberler ve sosyal medya gibi şeyleri okuyacağını ve ardından alım satım stratejisini buna göre oluşturacağını açıklıyoruz.

Eugene yine sakalını sıvazlıyor. "Bunu yapmak gerçekten mümkün mü?" "Bizim için evet," diye cevap veriyorum bir parça gururla.

"Peki biri sorarsa, benim bu konudaki rolüm nedir?"

Damian parmaklarını masaya vuruyor. "Sadece 'yeni bir model oluşturun' de."

Eugene bilgece başını sallıyor.

Ben de başımı sallıyorum. "Şimdilik, sadece i ş l e r i öğrendiğini ve iki ekiple bütünleştirdiğini söyleyeceğiz. Bir süre güvende olursun."

"Bir süreye ihtiyacım yok," diyor Eugene. "Seni bulacağım-"

Damian, "S'li kelimeyi söyleme," diye araya girer. "Bu sorunu kimse bilmemeli. Hiç kimse."

Eugene ciddiyetle başını sallıyor -ya da neşeli tavrının izin verdiği kadar ciddiyetle. "Anladım. Annemden bahsediyorum."

"Şimdi başlamalısın," diyor Damian. "Ve eğer bana ihtiyacın olursa, beni ara."

Damian'ın dilinden tercüme edersek: "Eğer beni rahatsız edersen, kovulursun." "Kulağa hoş geliyor," diyor Eugene. "Hadi gidelim."

Heyecanla ayağa fırlıyor ve onu ekibimle tanıştıırken yeri gösteriyorum.

"Ne hakkında ve TİCARET platform çocuklar?" Eugene sorar sonra tanışma faslı bitti. "Onlarla ne zaman tanışabilirim?"

Adaşımı göreceğim için duyduğum heyecanla savaşıyorum. "Şimdi nasıl olur?"

Eugene neşeli adımlarla asansöre doğru ilerliyor, ben de onu takip ediyorum.

"Yani..." Kapılar kapandığında Eugene bir o yana bir bu yana kayar. "Hafta sonu eğlenceli bir şeyler yaptın mı?"

Ona ters ters bakıyorum - tamamen otomatik pilotta - sonra iç çekiyorum. "Bu tür konuları pek sevmem."

"Ah. Doğru. Damian söyledi." Eugene iki saniyelik yolculuğun geri kalanını bana artık daimi yaramazlar listesindeymişim gibi hissettiren düşünceli bir sessizlik içinde geçiriyor.

Kapılar ticaret katına açıldığında, onu tanıştırmak için dolaştırırken neşeli haline bürünüyor.

Hmm. Tuhaf. Susan'ın -bu kattaki meslektaşımın- yanına vardığımızda Eugene ona hayranlıkla bakıyor, sanki kurabiye ve süten yapılmış gibi.

"Sizinle tanışmak bir zevk," diyor Susan, elini sıkarak.

Eugene'in yanakları kızarıyor. "O zevk kesinlikle bana ait."

Susan'ın kaşları kalkıyor ama ağzından akan mecazi salyanın farkında değilmiş gibi Eugene'le kibarca konuşmaya devam ediyor.

"Hey, Susan," diyorum bu tanışma faslının Noel'e kadar devam edeceğinden şüphelenmeye başladığımda. "Yeni adamın adı ne?"

"Jasper Knight." Ona doğru eliyle işaret ediyor. "Ve sen sormadan söyleyeyim, yeni kızın adı Sawyer Baker."

Evet, sanki *bunu* unutabilirmişim gibi. "Teşekkürler, Susan. Gel, Eugene."

Eugene büyük bir isteksizlikle ayrılıyor ve ben onun nasıl hissettiğini biliyorum. Bu Jasper denen adamla konuşmak trafikte sıkışıp kalmak kadar keyifli olacak.

Jasper'a yaklaştığımızda Sawyer'ın yakınlarda olduğunu görüyorum. Sırtı bana dönüktü ama o olduğunu biliyordum. Bu saçları haftanın herhangi bir günü bir peri dizisinde tanıyabilirim.

"Dün gece hava güzeldi, değil mi?" Jasper, Eugene'in adını öğrendiğinde şöyle der. "Aralarındaki oyun-"

Akıl sağlığını korumak için geri kalan her şeyi duymazdan geliyorum. Bakışlarım tekrar adaşıma odaklanıyor ve sanki o da bunu hissetmiş gibi bana doğru dönüyor.

Önce yüzünde bir gülümseme beliriyor ama sonra bakışları Eugene'e takılıyor ve soluyor.

Ne oluyor lan?

Ayağa fırladı ve aceleyle uzaklaştı.

"Bana bir saniye izin verin." Sawyer'ın peşinden koşarken Eugene ya da Jasper'ın cevap vermesini beklemiyorum.

Bir terslik var. Bundan eminim.

Onu kilerde yakaladığımda papatya çayı yapıyordu ve yanaklarına biraz renk gelmişti bile.

"Az önce ne oldu?" Soruyorum.

"Oh, hey," diyor. "Gerçekliğin doğasının ne olduğunu düşünüyorsun?" Gözlerimi kısıyorum. "Konuyu değiştirmeye çalışma."

Başını eğiyor. "Tartıştığımız bir konu mu vardı?" "Eugene'i gördüğünde korktun," diyorum. "Neden?" "Eugene kim?"

Elimi tekrar yere doğru sallıyorum. "Seni tanıştıracam danışman."

Tekrar solgunlaştı. "Benim ekibimde mi çalışacak?"

Çenem titriyor. "O herif sana ne yaptı?" Çünkü her ne ise, ben-

"Hayır. Hiçbir şey. Bu onun *yaptığı* bir şey değil."

"Buna inanmamı mı bekliyorsun?" Yumruklarımı sıkıp açıyorum. "Boş ver. Bana anlatmasını sağlayacağım." Gerçeği ondan öğrenmekten zevk bile alacağım.

Dönmeye başlıyorum ama omzumu tutuyor. "Yapma. Eugene'le daha önce hiç tanışmadım."

Geri dönüyorum ve elini çekip alıyor. "Sonra ne oldu?"

Kaçamak bir şekilde omzumun üzerinden bakıyor. "Bu

Eugene'in yüzü." Kaşlarımı çattım. "Yüzü mü?"

"Yüzünde bir şey var," diye açıklıyor.

Ona boş boş bakıyorum.

İç geçiriyor. "Pogonofobim var."

Pogo-fobi mi? Bu zıplama çubuğu korkusu olabilir mi? Yani, çocukken bir tanesinden düşmüştüm ama-

"*Pogono* Yunanca sakal demek," diyor, sanki aklımı okuyormuş gibi. "Oh." Sakalsız çenemi kaşıyorum.

"Kulağa nasıl geldiğini biliyorum," diyor utangaç bir ifadeyle.

Ona bir adım daha yaklaşıyorum ve güven verici bir sarılmayla onu sarmalamaktan kendimi zor tutuyorum. "Sakallar bazen biraz ürkütücü *olabiliyor*. Rasputin'in tuhaf bir sakalı vardı ve bir de Mavi Sakal var ki o da çocuk masallarından fırlamış bir seri katil. Ayrıca *Yüzüklerin Efendisi*'ndeki Saruman'ın da sakalı vardı ve kötü biri olduğu ortaya çıktı."

"Ama Eugene'in sakalı Noel Baba'ninkine benziyor," diye araya giriyor. "Çoğu insan Noel Baba'yı sever."

Yapmamam gerektiğini biliyorum ama elini tutup güven verici bir şekilde sıkıyorum. "Noel senin için zor bir zaman olmalı."

Başını sallıyor. "Büyürken etrafımdaki herkesin bunu anlaması zordu ama kendimi bildim bileli Noel Baba'dan korkarım."

Elini tekrar nazikçe sıkıyorum. "Ne olursa olsun, önümüzdeki şirket partisinde Noel Baba olmayacak." Sarhoş olup CFO'muzun oturduğu sandalyenin ayağına işeyen birini işe aldığımız yıldan sonra değil. CFO'nun Eugene'den haberi olsaydı, muhtemelen-

"Vay be," diyor. "Ben de bunu merak ediyordum."

"Evet. Endişelenecek bir şey yok."

"Ama... Eugene ne olacak?" diyor. "Ne demek istiyorsun?"

Dudağını ısırtıyor. "Onun etrafında olmak zorundayım."

"Aslında o *benim* ekibime katılıyor, o yüzden farklı bir katta olacak." Yollarının kesişmemesi için elimden geleni yapacağım ama bunun nasıl mümkün olacağından henüz emin değilim.

Biri boğazını temizliyor ve sesi "ho, ho, ho!" gibi geliyor.

"Hey, Eugene." En iyi gülümsememi taklit ediyorum. "Gelin, acilen katımıza dönmeliyiz."

"Umm-"

"Strateji konuşmak istiyorum," dedim. "Hadi gidelim."

İsteksizce beni takip ediyor ve asansöre bindiğimizde, "Kilerdeki o kadınla konuşma fırsatı bulamadım" diyor.

El salladım. "Şirkette yeni işe başladı, yani sızıntı için burada değildi." Bu neredeyse doğru.

"Ah," diyor. "Anlıyorum."

O andan itibaren, ofisimin hemen yanındaki toplantı odasına girene kadar sessiz kalıyoruz.

"Olması gerektiğini düşündüğüm şey şu," diyorum. "Üzerinde çalışacağın bir proje icat edeceğim ve senin için bazı toplantılar ayarlayacağım. Oradan sonra, bilmen gerekenleri sana nasıl anlatacaklarını bulmayı sana bırakacağım."

Başını sallıyor.

"Oh, ve toplantıların bu odada yapılmasını istiyorum," diye ekliyorum. "Neden?" Sakalını çekiştiriyor.

Ona "sakallı suratını Sawyer'dan uzak tut" diyemeyeceğime göre, "Böylece ben de yakınlarda olacağım ve dolayısıyla haberdar olacağım" gibi uyduruk bir cevap veriyorum.

Yüzü ciddileşti. "Damian senden bana göz kulak olmanı istedi, değil mi?"

Hah. "Sana ne söylersem söyleyeyim, bana inanmayacaksın zaten."

Tekrar başını sallıyor.

Biraz daha konuştuktan sonra bilgi işlemiden gelen adamın Eugene'in olması gereken masanın etrafında dolaştığını gördüm ve toplantıya ara verdim.

Eugene bundan söz edene kadar ona güvenilebileceğini ve işinin ehli olduğunu düşünmüştüm. Eğer öyle değilse, casus yaptığı şeyi yapmaya devam edecek ve bu da berbat bir şey.

Belki ben de kendi yöntemimle casusu ortaya çıkarmaya yardım edebilirim.

Ekibimin çalışmalarıyla ilgileniyorlar, bu yüzden özellikle yararlı bir şey yapmayan bazı yeni kodlar yazabilirim, sonra kaynak kontrol sistemini karıştırabilirim, böylece söz konusu kodu farklı kişilere biraz farklı bir sürüm olarak döndürür - ve sonra Circumflex'teki casusumuz, kodun hangi sürümünün çalındığına dayanarak köstebeğin kim olduğunu bulmamıza yardımcı olabilir.

Damian'ı bulup ona bu fikirden bahsediyorum.

"Kulağa harika geliyor," diyor. "Bunu yap ve Eugene'e söyleme."

Hah. Demek ki Eugene, Damian'ın kendisine tam olarak güvenmediğini düşünmekte haklıydı. "Kaynak kontrol sistemimizin nasıl çalıştığını öğrenmem gerekecek," diyorum. "Bu

biraz zaman alacaktır."

Damian, "Düzenli toplantılarınızdan bazılarını zaten hallettim," diyor.

"Harika. Hangisinin daha acil olduğunu düşünüyorsun - Circumflex'in çaldıklarına karşı bir avantaj mı yoksa bu mu?"

"Avantaj," diyor. "Ama küçük bir farkla."

"Anladım. Ve söylemeye gerek yok ama ekibimin şimdilik önemsiz bir şey üzerinde çalışmasını sağlamalıyız, mesela size bahsettiğim otomatik dokümantasyon aracı gibi."

"Anlaştık." Damian ayağa kalkar. "Beni haberdar et."

Homurdanarak kabul ediyorum ve çalışmaya başlamak için masama yöneliyorum.

Birkaç saat sonra, ekibimdeki herkese beni asla rahatsız etmemelerini söylediğim şirket sohbet sistemi Octo- messenger'dan ekranıma bir pencere açılıyor.

Merhaba, ben Sawyer.

Cevap verirken istemsiz bir gülümseme dudaklarımı büküyor:

Pencere adınızı gösteriyor.

Cevabının görünmesi bir saniyeden az sürüyor:

Ah, doğru. Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Sadece sakallı adamın şu anda asansöre doğru gitmediğinden emin olmak istedim çünkü eve gidiyorum.

Eugene'in masasına baktım ve boş olduğunu gördüm.

Ah. İşte orada, konferans odasında, Sawyer'ın ekibinden ilk kurbanıyla konuşuyor.

Haberci penceresine dönüp ona güvende olduğunu söylüyorum.

Teşekkürler.

Tekrar gülümsüyorum ve sonra kendime engel olamayarak asansöre yönelip "aşağı" düğmesine basıyorum.

Tam umduğum gibi, asansör onun katında durduğunda Sawyer'ı orada beklerken buluyorum, endişeli görünüyor.

"Sadece ben," diyorum ona güven verici bir şekilde.

Sanki Eugene'in sakalı onu kovalıyormuş gibi içeri atlıyor ve "kapıyı kapat" düğmesine basıyor.

Asansör aşağı inmeye başladığında "Sence ben deli miyim?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum. "Biri bana bir milyon dolar verse bile sakal bırakmam. Çok kaşındırıyor."

"Ve ne kadar iğrenç olduklarını unutma. Yani, orada ne kadar yiyecek sıkıştığını hayal edin. Bunun yol açabileceği bakterileri. Ve koku. Ve-"

Kapılar açıldı ve önce benim çıkmamı bekledi. Öyle yapıyorum ve görünürde sakal olmadığından emin oluyorum.

Omzumun üzerinden "Etraf temiz," diyorum.

Döner kapılara doğru hızla ilerliyor ve ben de ona yetişmek için hızımı artırıyorum.

"Bunun için teşekkürler," diyor dışarıda serin havaya çıktığımızda.

"Sorun değil." Sırıttıyorum. "Ne zaman istersen Eugene'in nerede olduğunu kontrol etmekten çekinme."

"Teşekkürler." Dudaklarını ıslatıyor. "Sanırım yapacağım."

Kendimi o dudakların ve çıkardığı buharın hipnotize ettiği bir halde buluyorum.

Başımı eğip kendi dudaklarımı onunkilere bastırmak ne kadar yanlış olurdu? O buharı içime çekmek?

Sanki bu düşünce üzerimde bir mıknatıs etkisi yaratıyormuş gibi, kendimi ona doğru adım atarken buluyorum. Gözlerimiz kilitleniyor ve o da sanki aynı güçlü çekimi hissediyormuş gibi bana doğru sallanıyor.

Kalbim güm güm atıyor, o parmak uçlarında yükselirken başımı eğiyorum ve gözleri aniden açılıp bir adım attığında dudaklarımız arasında sadece bir saç teli kadar mesafe var.

keskin bir geri adım.

"Teknem," diye ağızından kaçırdı. "Onu özleyeceğim."

"Doğru." Beynimdeki kan eksikliği nedeniyle neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Güle güle. Teşekkür ederim." Staten Island Feribotu'na doğru koşturaya başladı, işte o zaman tekne yorumu bir anlam kazanmaya başladı.

Hay sikeyim.

Onu neredeyse öpüyordum.

Tam da iş yerimizin önünde. Neyim var benim böyle?

Şükürler olsun ki neredeyse geç kalıyordu.

Bu destansı boyutlarda bir felaket olabilirdi.

sawyer

Nam-ı diğer, resmen aklını yitirmiş kız.

RESMİ OLARAK. Noel Baba'nın sakalını görünce son taşlarımı da kaybettim.

Yani, neredeyse bir iş arkadaşımı öpüyordum. Hayalimdeki işteki ikinci günümde, tam da bu tür şeylere karşı sıfır tolerans politikası olan bir şirkette.

Daha da kötüsü, öpüşme gerçekleşseydi, neredeyse tüm o parayı kaybetmeye ve kariyerimi tuvalete atmaya degecekmiş gibi bir his var içimde.

Dudakları çok yumuşak, çok davetkâr görünüyordu ve asla sakal bırakmayacağını söylemişti.

Bir dakika. Ne diyorum ben? Sakallarla ilgili yorum beni gerçekten cezbetti mi?

Bu kadar yeter. Artık bir sağlık sigortam olduğuna göre, pogonofobim için terapi alacağım.

Evet.

Böylece ne kadar yakışıklı olurlarsa olsunlar, sakalsız iş arkadaşlarımı öpmeye kalkışmayacağım.

Telefonumu çıkarıp Dr. Couch adında bir terapist buluyorum ve bu gece görüşmek için sanal bir randevu alıyorum.

"BENCE BDT'DEN FAYDALANABİLİRSİN," DİYOR DR. COUCH BEN ona sorunumu anlattım.

Yırtık pırtık koltuğumda arkama yaslanırken bilgisayarımı daha rahat bir şekilde kucağıma koyuyorum. "Bilişsel Davranışçı Terapi anlamına geliyor, değil mi?"

Başını sallıyor. "Eğer istersen çok basit bir maruz bırakma terapisi de yapabiliriz."

Kalp atışlarım hızlanıyor. "Bu sakallara bakmak anlamına mı geliyor?" "Hayır. Bıyıklarla başlayabiliriz."

"Kirli sakala ne dersin?" diye soruyorum.

"Elbette," diyor ve ilk seansımıza devam ediyoruz.

8

sawyer

a.k.a. göğsündeki bulanık hissi umutsuzca görmezden
gelmeye çalışan kız

Kahve dükkanına gitmemeliydim.

Adaşım orada olabilir, dudaklarıyla ve-

Sokağın aşağısında, uzakta Noel Baba'yı görüyorum ve kalp atışlarım
hızlanıyor.

Kahretsin.

Dr. Couch bu durumda ne yapmam gerektiğini söylemişti?

Noel Baba tehditkâr bir adım daha atıyor ve ben kafeye dalıyorum - tam da
barista "Sawyer" diye seslenirken.

İzlerimde durdum.

Adaşım bana el sallıyor, sonra iki fincan alıp bana doğru dönüyor.

Ona bakıyorum, vücudumun onun yakınlığına verdiği yoğun tepkiye
inanamıyorum. Yani, kalbim göğsümden fırlamak üzere ve her yerim kızarıyor,
bahsetmiyorum bile-

Bekle. Ben tahrik

olmadım. Korkuyorum.

Korkuyorum.

Bu benim hikayem ve buna sadık kalacağım.

"Bu senin için." Fincanlardan birini elime tutuşturdu. "Öyle
mi?" Aptal aptal fincana bakıyorum.

"Bu bir matcha latte." Burnunu kırıştırıyor. "Bu kadar otu andıran bir şeyi içmeyeceğimi biliyorsun."

"Doğru." Bardağı elime aldığımda parmaklarım onunkilere değiyor ve soğukkanlı davranmak için tüm irademi kullanıyorum. "Ruhun varlığı hakkındaki görüşlerimiz hakkında konuşmak ister misin?" Sormayı başarıyorum.

"Bir dakika içinde. Önce özür dilemek istiyorum." "Neden?" Ona göz kırpmıyorum.

"Dün o garip an vardı. Ya da en azından ben öyle sanıyordum." Bakışları kasvetli. "Bir daha olmayacak."

"Oh." Neden kendimi aptalca bir hayal kırıklığına uğramış hissediyorum? "Evet. Her şeyi unutalım." Bunun için *Eternal Sunshine of the Spotless Mind*'daki zihin silme teknolojisi gerekse bile.

"Mükemmel," diyor. "Şimdi ruh hakkında..."

Bu konu hakkındaki görüşlerimizi tartışmaya devam ediyoruz ve dün hiç yaşanmamış gibi davranıyoruz.

Asansöre binerken bana aldığı matcha'yı yudumluyorum ve tüm bu süre boyunca kimse kimseyi öpmüyor, bu da benim açımdan bir irade çabası.

Masama geldiğimde, dün gece yine çalışma masamı kilitlemeyi unuttuğumu fark ediyorum.

Hay aksi. Sawyer bana ortalığın sakın olduğunu söyleyince kaçtım.

Oh, neyse. Gelen kutumu kontrol ettim ve boş olduğunu gördüm. Sonra yine sıkıcı eğitime gittim. Daha sonra, adaşım tarafından yazılmış bazı kodları inceledim. Günün sonunda değerli bir ders öğreniyorum: İnsan başkalarının düşünce süreçlerinin ne kadar temiz ve zekice olduğunu görünce rahatsız edici bir şekilde tahrik olabiliyor.

Eve gitmeye hazır olduğumda, Sawyer'a hakkında düşünmek istemediğim şeyin nerede olduğunu kontrol etmesi için çağrı atıyorum.

Bir toplantıdaydı. Eve gitmek için güvendesin.

Güzel.

Asansöre koşuyorum ve Sawyer'ı dünkü gibi içerde görünce şaşırmıyorum.

"Selam," dedi.

"Merhaba. Sence bilinç nasıl çalışır?"

Özenle hazırladığım sorunun ödülü onun yıkıcı gülümsemesi oluyor. "Bence bilinç, beynimizin içinde çalışan hesaplamaların bir sonucu."

"Hepsi bu mu?" "Kapıyı kapat" düğmesine bastım.

Omuz silkti. "Ne söylememi bekliyordun?"

Şakağıma dokunuyorum. "Kaos teorisi hakkında bir şey mi? Nöronlarımızın tüm geri bildirim döngülerinin, bilinç dediğimiz ortaya çıkan bir fenomene yol açan ezici karmaşıklığı nasıl yarattığı?"

Bana yine o gülümsemesini gösteriyor. "Kafamın içinde kaos olması fikrinden hoşlandığımdan emin değilim."

Ben cevap veremediğim asansör kapıları açıldı.

Bana önden gitmemi işaret ediyor.

"Aslında, önce sen gidebilir misin?" diye sordum. "Sahilin temiz olduğundan emin olur musun?"

Sakallı sahil, kâbuslar o k y a n u s u n d a var olan en kötü sahil türü.

"Ah. Doğru." Dışarı çıktı ve beni takip etmem için el salladı.

Binadan çıktığımızda, dün gece öpüşmenin neredeyse gerçekleştiği yerde duruyoruz.

"Tamam," dedi. "Feribotuna koşmalısın. On dakika içinde kalkıyor."

"Tamam." Dünkü mantık hatasının bir daha y a ş a n m a y a c a ğ ı konusunda anlaşmıştık. "İyi geceler."

Vapura doğru koşuyorum ama kırmızı ışık sarı bir taksi tarafından öldürülmeden karşıya geçmemi engelliyor.

Nedenini bilmeden arkama bakıyorum, Sawyer'ın binamıza geri döndüğünü görmek için tam zamanında.

Hmm. Eve gittiğini sanıyordum.

Beni bırakıp işe dönmüş olamaz, değil mi?

Belki de masasında bir şey unutmuştur?

Unutmak demişken, bugün çalışma masamı kilitlemiş miydim?

Hatırlayamıyorum, Sawyer'la ilgili o soru beynimin içindeki kaosu tüm kaynaklarını ele geçirmişken olmaz. Beynim hızla başka bir şeyin farkına varıyor: Sawyer bir şekilde gemimin ne zaman kalkacağını biliyordu. Programa baktı mı? Ve eğer öyleyse, neden?

Telefonum çaldı ve arayan Layla'ydı.

Ah. Güzel. Açtım ve olanları anlattım. Zorunlu yaygaradan sonra ne düşündüğünü sordum.

"Senden hoşlanıyor," dedi heyecanla. "Hepsi bu kadar."

"Hayır." Öyle olsa bile, asla olamayacağımız için bunun bir önemi yok.

"Senin ondan hoşlandığından daha çok o senden hoşlanıyor bile olabilir," diyor Layla bilgece.

Gözlerimi deviriyorum. "Ondan hoşlandığımı kim söyledi?" Yani, onun ne kadar muhteşem olduğunu ve-

"Vajinan bana söyledi," diyor Layla.

Homurdanıyorum. "Peki bu konuşma nasıl gerçekleşti?"

"Fortlak koduyla," diyor. "Örneğin, A harfi kısa bir harftir, ardından uzun bir harf gelir."

"Devam edelim," diyorum bıkkın bir iç çekişle. "Sende ne var ne yok?"

Her zamanki gibi, bana istediği bir işi ya da aşık olduğu bir adamı anlatmak yerine, yeni ustalaştığı zor bir el çabukluğu hakkında mide bulandırıcı detaylara giriyor ama hey, herhangi bir şey hakkında konuşmak Sawyer'ı düşünmekten daha iyidir, bu yüzden devam etmesine izin veriyorum.

Evime yaklaşırken Layla'yı "Birazdan gitmem gerek," diye uyarıyorum. Bu akşam yeni terapistimle bir seansım olduğunu eklemiyorum. İyileşme hissedene kadar bunu gizli tutmayı planlıyorum. Aksi takdirde

Layla'nın terapiye karşı olumsuz bir eğilimi var ve terapi onun benden daha fazla ihtiyaç duyabileceği bir şey.

"Bu durumda, sana hızlıca yaptığım el germe egzersizlerinden bahsedeyim," diyor ve konuya giriyor.

Serçe parmağını tarif ettiği şekilde esneten birinin hangi el çabukluğunu geliştireceğini sorma zahmetine bile girmiyorum. Cevabı bilmek istediğimi sanmıyorum.

"Tamam." Kapının kilidini açıyorum. "Gitsem iyi olacak."

"Sonra," diyor ve muhtemelen kartlarıyla oynamak için telefonu kapatıyor.

Çabucak akşam yemeğimi yedim ve Dr. Couch ile bir seans için kanepeme yerleştim.

Couch.

Diğer şeylerin yanı sıra, Chris Hemsworth'un kirli sakallı bir fotoğrafına bakarken nefes egzersizi yapmam konusunda beni ikna etti.

Seans sonrasında ona "Bu iyi bir fikir," diyorum. "Nedense ünlü bir adam olunca daha kolay oluyor."

Dr. Couch göz kırparak, "Göze çok hoş görünmesinin bir zararı olmadığına eminim," diyor.

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Bay Couch, Chris Hemsworth'e karşı hislerinizi bilseydi nasıl tepki verirdi?"

Gülümsüyor. "Muhtemelen beni havaya sokmak için her akşam *Thor* izletirdi."

Vay be. TMI ve o da bunun farkında çünkü hemen profesyonel bir tavır takınıyor ve birkaç BDT egzersizi yapmamızı öneriyor.

İşimiz bittiğinde, posta kutumu açıyorum ve neredeyse heyecandan zıplıyorum.

Koleksiyonum için bir pul geldi. Üzerinde *Harry Potter*'daki Hermione Granger rolüyle Emma Watson'ın yüzü var.

Her zamanki gibi, muhtemelen haremi olarak gördüğü koleksiyonuma bir kadın pulu daha eklediğimde Elvis pulumun imzası olan sırtışı daha da büyüyor.

Onun şöyle dediğini duyar gibiyim: *"Aferin kızım, belli ki sen bir cadısın, çünkü bana büyü yaptın. Teşekkür ederim, çok teşekkür ederim."*

ERTESİ SABAH, DAYANAMAYIP KAHVE DÜKKANINA GIRDIM.

Sawyer'a "kazara" rastladım.

Beni fark ettiğinde gülümsüyor, bu da bana kafeinden çok daha güçlü bir enerji veriyor.

Kafeinden bahsetmişken, Sawyer'ın elinde yine iki bardak var, yani beni görmeyi bekliyordu.

"Rüyalar hakkında ne düşünüyorsun?" Merhaba demek yerine soruyorum. Bana fincanımı uzatıyor. "Arzular ve hırslar?"

Başımı sallıyorum. "Uyurken yaşadığın sanal gerçeklik benzeri deneyimlerden bahsediyorum." Son zamanlarda şu anki sohbet partnerimin yer aldığı ıslak rüyalara dönüşenler.

"Bilim, rüyaların hafıza konsolidasyonunun bir parçası olduğunu söylüyor," diyor. "Anıları işlememize ve düzenlememize yardımcı olduklarına inanıyorum."

Hmm. O zaman neden onu içimde hayal edeyim ki? Keşke sahip olsaydım dediğim bir anı.

Yani, hayır. Bunun bir anı olarak kalmasını istemiyorum çünkü- "Peki ya sen?" diye soruyor.

Her zaman rüyaların zihnimizin rastgele nöron ateşlemelerini anlamlandırmasının bir yolu olduğuna inandığımı açıklarken, dükkândan çıkarken beni takip etmesi için el sallıyorum.

Asansöre geldiğimizde dudak büküyor. "Dün, bilincin arkasında kaos teorisi olduğunu söyledin. Şimdi de bana rüyaların beynimizdeki rastgele ateşlemeler olduğunu söylüyorsun. Sırada ne var? Anılarımız, hayatımızın en berbat anlarını saklamak için beynimizin hurda çekmecesi mi?"

Gözlerimi teatral bir şekilde kısıyorum. "Özgür iradeye inanmayan sen değil miydin?"

O cevap veremeden asansör kapıları benim katıma açılıyor, ben de ayaklarımı zorlayarak kendimi ondan uzaklaştırmaya çalışıyorum ki bu giderek zorlaşan bir görev haline geliyor. Tam da o akşam, onunla sohbet ederken neredeyse vapurumu kaçıırıyordum.

ERTESİ GÜN DE BİR Ö N C E K İ N İ N AYNISI. SAWYER İLE

kahve dükkanı ve küçük olmayan bir şey hakkında konuşmak - bu durumda epistemoloji. Daha sonra serinlemek için bazı kodları gözden geçiriyorum, eğitime katılıyorum ve daha sonra - günün en önemli olayı olarak - asansörde Sawyer ile qualia'yı tartışmak için buluşuyorum.

Vedalaştıktan sonra arkamdan gizlice bakıyorum ve onu tekrar ofise girerken görüyorum.

Bu kanıtlıyor.

Gerçekten de işe dönmeden önce beni yolcu ediyor. Grr.

Göğsümdeki bu sıcak ve bulanık his kötü, çok kötü bir fikir.

Eve gidiyorum, terapistimle buluşuyorum ve sonunda uyuyorum, uyandığımda benzer bir gün geçirmek için.

Bu düzen hafta sonuna kadar devam ediyor, ardından bir sonraki hafta yeniden başlıyor. Tek değişiklik, terapi sayesinde kendimi azıcık kirli sakallı bir adama neredeyse tahammül edebilecek bir noktaya getirmiş olmam - ama Eugene'le asansörde kalsaydım, yine de muhtemelen ters takla a t a r d ı m .

O haftanın Cuma günü feribota binmek için yola çıkmak üzereyken Sawyer "Ee," dedi. "Yarın akşamki şirket partisine gidiyor musun?"

Oh. Kahretsin. Şimdiden yarın mı oldu? Bu kadar önemli bir şeyi nasıl unutabilirim?

"Ben gidiyorum," dedim. "Peki ya sen?"

"Bu sefer ben gidiyorum," diyor, kelimeler anlam yüklü.

Nefesimi tuttuğumu fark edince, kazara bir vınlamayla nefesimi bırakıyorum. "Bu... harika." Neden az önce beni okul dansına ya da aynı derecede aptalca bir şeye davet etmiş gibi garip bir hisse kapılıyorum? "Orada görüşür müyüz?"

"Görüşürüz," diyor usulca, bakışları dudaklarıma düşüyor.

Kalbim sanki beni içten içe ona doğru itmeye kararlıymış gibi göğsümde daha sert çarpıyor. Tek yapabildiğim derin bir nefes alıp geri çekilmek ve "Gitsem iyi olacak" diye mırıldanmak.

Ve bununla birlikte, feribota doğru koşuyorum.

9

sawyer

diğer adıyla viskisini idare edebilen adam... çoğunlukla

BİR ALARM beni kodlamanın akış halinden çıkardı.

Lanet olsun.

Parti.

İyi ki alarmı kurmuşum.

Dizüstü bilgisayarımı kapattığımda Hermit'in yarık gözlerinin bana

dik dik baktığını görüyorum. "Ah. Doğru. Seni beslemem lazım."

Kedi, mutfığa giden yol boyunca ve mama kabına konulana kadar sinir bozucu bir tavır sergiliyor.

"Pekâlâ," diyorum ona. "Ben bir partiye gidiyorum. Sonra görüşürüz."

Yemekten başını kaldırıp bana "sana ne olduğu kimin umurunda?" bakışını atacak kadar uzun süre bakıyor.

İyi. Her neyse.

Adaşımı iğrendirmemek için tek bir kıl bile görünmemesine dikkat ederek dikkatlice tıraş oluyorum. Günde iki kez bu şekilde tıraş olmak aslında bir ritüel haline geldi ve neredeyse sürekli pürüzsüz bir cilt hissi hoşuma gidiyor.

Sonra, en iyi takım elbisemi giyiyorum, saçıma şekil veriyorum ve bir taksi çağırmak için koşuyorum.

"DIŞARISI ÇOK SOĞUK, DEĞİL Mİ?" DIYE SORUYOR ADINI HATIRLAYAMADIĞIM BİR ADAM. Rockefeller Center'daki "Gökkuşuğı Odası" denilen yere girdiğimde.

"Hey, Sawyer," diyor başka biri. "Cumartesi nasıl gidiyor?"

Lanet olsun. İşte tam da bu yüzden her yıl bu etkinliğı es geçiyorum. Aslında, bu sefer kendime işkence etmeme ne sebep oldu?

"Ah, işte buradasın," diyor tanıdık bir ses.

Döndüm. Bu Sawyer, ama onu hiç böyle görmemiştim. Peri saçları sevimli bir şekilde dağılmış ve üzerinde kıvrımlarını en iyi şekilde saran bir kokteyl elbisesi var.

"Beyler bize müsaade eder misiniz?" diye mırıldanıyor beni dirseğimden tutup çekiştirmeden önce iki pisliğe.

Beni sürüklemesine izin veriyorum ve pantolonumdaki çadır durumunun çok fark edilmemesini umuyorum.

"Kurtardığın için teşekkürler," diyorum. "Ve... harika görünüyorsun."

"Teşekkür ederim." Kirpiklerini bana fırlatıyor ve sonra kızarıyor. "Dürüst olacağım... Seni sadece bir amaç için kurtardım."

"Oh?"

Uzakları işaret ediyor. "Barın yanındaki adamı görüyor musun?" Acımasızca başımı salladım. Onun sevgilisi olmasa iyi olur, yoksa ölür.

"Favorileri var, yani bana bir içki getirirsen çok memnun olurum."

Tamam. Yaşayacak. "Tabii ki. Sana ne getireyim?"

Çantasından bir yirmilik çıkardı. "Bir bira. Yerli mi?"

Paradan uzaklaşıyorum. "Bunun açık bir bar olduğunun farkındasın." Öyle olmasa bile, onun parasını aldığım gün, tanıştığım herkese hava durumundan bahsettiğim gündür.

Sırıttıyor. "Açık bar mı? O zaman ben bir malt viski alayım, en pahalısından."

"Anladım." Bara gidip iki bardak The Macallan 25- Year-Old alıyorum.

"Al bakalım." Kadehi ona uzattım. "Bu senin hayatta olduğundan daha uzun süredir yıllanmış."

Gözlerini deviriyor. "Yine mi bu? Prefrontal korteksimin seninkine kıyasla ne kadar geride olduğunu mu söyleyeceksin?"

Başımı sallıyorum ve bardağı kaldırıyorum. "Prefrontal kortekslerimize." Bardağını benimkine yaklaştırıyor ve kocaman bir yudum alıyor.

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Bunu yudumlaman gerektiğini biliyorsun, değil mi?" Göstermek için ben de kendiminkinden küçük bir yudum alıyorum.

Omuz silkiyor. "Tadı harika. Dene bakalım."

Büyük bir yudum alıyorum ve tadı böyle de güzel ama yine de yudumlamak kadar güzel değil. "Ailemin şu anda beni görememesine seviniyorum," diyorum temizleyici bir yudum alırken.

"Neden?" Alaycı bir şekilde büyük bir yudum daha alıyor. "Ailenizdeki herkes bu şeyi içme konusunda uzman mı?"

"O kadar ileri gidebileceğimden emin değilim, ama babam kesinlikle viski yudumlamaktan ve zaman zaman puro içmekten hoşlanıyor."

"Baban zengin birine benziyor," diyor.

"Aslında sadece ikinci kuşak zengin. Annemin ailesi eski para olarak adlandırılan bir aileden geliyor ve tabii ki orantılı olarak kibirliler."

"Oh." Dudağını ısırtıyor. "Bu harika." Nedense gözlerini kaçırıyor, benim yaptığım gibi küçük bir yudum alıyor.

Merakla gözlemliyorum. Hayal mi görüyorum, yoksa birdenbire morali mi bozuldu? "Beğendin mi?"

Bakışlarıma karşılık veriyor. "Evet, oldukça iyi. Ama sosyal kayganlık söz konusu olduğunda, içki içmek çok daha iyi."

Sırıttıyorum. "Peki bu gece yeni bir konuşma gambitin var mı?"

Yüzü aydınlanıyor. "Teknolojinin insanlığı nasıl değiştirdiği hakkında ne düşünüyorsun?"

Hah. "Bence karışık bir durum ama iyisi kötüsünden daha fazla. Sadece bizim şirketimiz tıp, eğitim ve iletişim alanlarında büyük gelişmeler üzerinde çalışıyor ve bu liste uzayıp gidiyor."

"Doğru. Daha kişisel bir not olarak, filtreleri destekleyen bir görüntülü sohbet üzerinden sakallı biriyle konuşabilmeyi seviyorum."

"Kesinlikle. Yalnızlığı seven biri olarak konuşacak olursam, görüntülü sohbet teknolojisi evden çalışabilmemi sağladığı için bir nimet."

Bardağındaki kehribar rengi sıvıyı karıştırıyor. "Yalnızlığı sever misin?"

"Seviyorum." Sonra kendimi şaşırtarak ekliyorum, "Ama *aynı* zamanda Şu anda yalnız olmak."

Gözleri açılıyor ve ben ona bakarken o içkisinin kalanını mideye indiriyor, yutkunurken ince boğazının hareketinden büyülenmiş gibi.

"Başka bir şey ister misin?" diye sorarken sesim biraz boğuk çıkıyor. Bardağıma bakıyor. "Sen bitirdikten sonra."

İçkimin geri kalanını yudumluyorum. "Biraz daha viski?" Yakındaki bir bar taburesine tüneyerek başını sallıyor.

İçkilerimizi tazeliyorum ve teknolojinin artılarını ve eksilerini tartışmaya devam ederken onun yanındaki tabureye oturuyorum.

Bardaklarımız boşaldığında "Bir tane daha?" diye soruyor.

Bara gidiyorum ve dönüş yolculuğundan tasarruf etmek için dört bardak alıyorum. Sawyer, "Özetle, sen teknoloji yanlısısın," diyor.

İçkilerden birini ona uzattım. "'Çok' kelimesini kullanacağımdan emin değilim. Teknolojinin Fermi Paradoksu'nu açıklayabileceğini düşündüğümde değil."

Sırıttıyor. "Yani, dışarıdaki tüm uzaylı uygarlıklar nerede?" "Kesinlikle. Bir uygarlık yeterince teknoloji icat ettiğinde ileri teknoloji, nihai yıkımı kaçınılmazdır."

Alay ediyor. "Bu oldukça karanlık bir bakış açısı. Uzaylı uygarlıkların güvenlik nedenleriyle gizli kalmayı tercih etmeleri ya da

etik kaygılar."

"Doğru. Yaşam da nadir olabilir, ama-"

"Yabancı uygarlıkları tespit edecek teknolojiden yoksun olabiliriz," diye araya giriyor. "Ya da-"

"Bayanlar ve baylar," diyor sunucu. "Herkesin dikkatini çekebilir miyim?"

İç çekiyorum. Bu partinin en sıkıcı kısmı, üst yönetimin konuşma yaptığı bölüm. Ancak Sawyer tüm bu slayt gösterilerinden ve kurumsal konuşmalardan büyülenmiş gibi görünüyor ve viskinin de buna tahammül etmeme yardımcı olduğunu fark ediyorum. Özellikle de birkaç tane daha doldurduktan sonra.

Bir yıl gibi gelen bir sürenin ardından sunucu tekrar sahneye çıkıyor ve herkesi dans pistine davet ediyor, bu noktada kulüp müziği patlamaya başlıyor.

"Dans etmek ister misin?" Sawyer'a vuran ritimlerin arasından

bağırıyorum. Sırıttıyor ve bar taburesinden aşağı atlıyor.

Ben de ayağa kalkıyorum ve bacaklarımın biraz dengesiz olduğunu fark ediyorum.

Hay sikeyim. Kaç viskiydi o? Garson boş bardakları götürdü, o yüzden hiçbir fikrim yok.

Sanırım çok fazla, ama yine de dans pistinde herkesin nasıl döndüğüne bakılırsa, fazla içmiş olabilecek tek kişi ben değilim.

"Şuraya gidelim," diye mırıldanıyor Sawyer kulağıma. "Sakalı olan herkesten uzakta." Dans pistinin tam ortasında, insanlardan arınmış bir açıklığı işaret ediyor.

"İyi fikir." Beni neyin ele geçirdiğinden emin olamadan elini tutuyorum ve avucunun ne kadar yumuşak ve narin olduğunu görmezden gelmeye çalışarak onu ileriye doğru yönlendiriyorum.

"Burası mı?" Onun seçtiği yere geldiğimizde soruyorum.

Kalın kirpiklerinin arasından bana bakıyor.

"Mükemmel." Ne kadar uygun bir kelime. O mükemmel.

İsteksizce elini bırakıyorum. "Dans edelim mi?"

Cevap olarak vücudunu ritme göre hareket ettirmeye başlıyor; ben ise öylece bakakalıyorum, olduğum yere çakılıp kalıyorum, kanım güneye doğru akıyor.

Kalçalarını sallayan Sawyer parmağını bana doğru sallıyor.

İlk başta, az önce neden olduğu kocaman ereksiyon için beni azarlıyor mu diye merak ediyorum ama hayır. Dans ederek yanıma geliyor, parmak uçlarında yükseliyor ve kulağıma benim de dans etmem gerektiğini fısıldıyor.

Ah. Doğru ya.

Müziğin ritmine uyarak hareket etmeye başladım.

Sawyer yüzünde kocaman bir sırıtışla yanımda sallanıyor ve kalçalarını sallıyor - ve dünyanın geri kalanı yok oluyor gibi görünüyor.

10

sawyer

a.k.a. pul g b  kokan kiz

RESM  OLARAK. Sarho um ve bu şekilde dans etmek kötü bir fikirdi.

Sawyer'ın müzik eşliğinde hareket edi ini izlemek ciddi anlamda ahlaksız düşüncelere neden oldu - ve "ahlaksız" derken,    kat X-rated'i kastediyorum.

 abuk. Dikkat dağıtma.

G r n  e göre bu kolaymı . Şirketin geri kalanı da en az benim kadar sarhoş.  rnek olarak: Beni e iten adam robotu yapıyor ve onun yanında müdürüm Susan tavuk gibi hareket ediyor. Bu sırada, yakınlarda, Ishmael  irin dansı yapıyor. En kötüleri de muhtemelen  K'dan Henrietta ve Harlan, çünkü ilk kez kuru seks yapmayı ke fetmi  iki genç gibi birbirlerine s rt n yorlar.

Buna izin veriliyor mu ki? Arkada lı a karşı katı bir politika olduğunu sanıyordum.

 K muaf mı?

Ah. Doğru ya. Onlar evli, bu da kuralın bir istisnası.

Gürleyen ritim durur ve sadist - yani DJ - eski ama çok iyi bir  arkı koyar: Elvis'in "Can't Help Falling in Love."

Etrafımızdaki herkes yavaş dans pozisyonlarına geçiyor ve ben daha gözümü kırpamadan Sawyer beni kendine yakın tutuyor, bir eli belimde, diğeri elimi sarıyor.

Aman Tanrım. Müzikle sallanıyoruz ve kendimi aktif bir volkanın yakınındaki Hershey's Kiss gibi hissediyorum - süper erimiş.

Sawyer kulağıma fısıldamak için eğildi. "Sen harika bir dansçısın."

Öyle miyim? "Sen de fena değilsin." Bu hem akıl sağlığım hem de külotumun bütünlüğü için talihsizlik.

"Çok güzel kokuyorsun," diye mırıldanıyor. "Çiçek gibi."

Kaşlarımın bariz soruyu sormasına izin veriyorum, ama cevap verecek gibi görünmeyince, "Hangi çiçekler?" diyorum. Ve nasıl çoğul oluyor?

Eğilip boynumu içine çekiyor, bu hayatımın en şehvetli anı olabilir.

"Lavanta." Beni döndürüyor. Tekrar ona doğru bastırıldığımda, "Papatya da var" diye ekliyor.

Onun sarhoş edici odunsu kokusunu içime çekmekten kendimi alamıyorum.

"Ayrıca pul gibi kokuyorsun," diyor Sawyer.

Sertleşiyorum. "Öyle mi?"

Düşündüm de, o da biraz pul gibi kokuyor. Şu ana kadar bunu anlayamamıştım. Onun durumunda, bu fikri hoş, hatta seksi buluyorum, ama-

"Bunun kulağa ne kadar çılgınca geldiğinin farkındayım ama yapıyorsun ve bu inanılmaz." Boynumu tekrar kokluyor, bu hareket hızla dünyada en sevdiğim şey haline geliyor. "Bir pulun arkasındaki yapışkan aromanın tatlılığı, kağıdın rahat, kütüphane benzeri notalarıyla birlikte kusursuzdur."

Vay be. Eğer yedek bir kariyere ihtiyacı varsa, her zaman şiiri deneyebilir. "Çok sayıda pulum var," diye itiraf ediyorum. "Ben bir filatelistim, ancak bunun beni söz konusu pullar gibi kokmaya yönlendireceğini fark etmemiştim." Ne kadar güzel tarif ederse etsin, sadece çiçek gibi kokmayı tercih ederim.

Gözleri büyüdü. "Ben de bir filatelistim."

Ne? "Yok artık." Birbirimizi bu kadar uzun zamandır tanıyıp da bu kadar büyük bir konu hakkında nasıl konuşmamış olabiliriz?

"Evet," dedi. "Yıllardır pul koleksiyonu yapıyorum."

"Ben de." Başımı çok hoş bir şekilde döndüren kokusunu tekrar içime çekiyorum.

"Buna inanamıyorum," diyor. "Özgür irade, bilinç ve diğer evrensel sorular hakkında konuştuk ama en önemli konuya değinmedik: pullar."

Dudaklarımı ıslatıyorum. "Sana pullarımı göstermeyi çok isterim."

Gözlerini ağzıma dikeyor. "Sen bana seninkileri gösterirsen ben de sana benimkileri gösteririm."

Bir kez daha ona doğru güçlü bir çekim hissediyorum, tıpkı yalanmış bir pulun zarfa doğru çekilmesi gibi. O da bunu hissediyor gibi görünüyor çünkü ben parmak uçlarımda yükselirken o da eğiliyor... ve dudakları bir delgi makinesinin kesilmemiş bir pul yaprağını delmesi gibi dudaklarıma çarpıyor.

İçimdeki her şey çılgına dönüyor. Öpücük aynı ölçüde şiddetli ve şefkatli. Hayal ettiğim her şeyin binle çarpılmış hali.

Şarkı ve onunla birlikte dünyanın geri kalanı da kayboluyor. Farkında olduğum tek şey Sawyer'ın nefis dudakları, sonra ultra zeki dili ve sırtımın alt kısmına tünleyen büyük eli ve-

Etrafımızda belli belirsiz soluk

sesleri duyuyorum. Tuhaf.

Şimdi düşünüyorum da, gözlerim kapalıyken bile bir sürü göz tarafından izlendiğimi hissedebiliyorum.

Büyük hayal kırıklığıma rağmen Sawyer öpüşmeyi kesiyor ve yavaşça çekiliyor, işte o zaman müziğin durduğunu ve dans pistindeki herkesin bize yargılayıcı bir şekilde baktığını fark ediyorum.

Sikeyim. Lanet olsun. Az önce ne yaptık biz?

Y a n a k l a r ı m e t r a f ı m ı z d a k i herkes tarafından tokatlanmış gibi
yanıyor.

Kalp atışlarım hızlanıyor, şişmiş dudaklarıma dokunuyorum.

Evet.

Sawyer ve ben az önce üst yönetim dahil tüm şirketin önünde öpüştük.

Uzaklarda bir yerde, Henrietta kalabalığın arasından bir defans oyuncusu gibi
hücum ediyor.

Olamaz. Hayır, hayır, hayır.

Burada, şimdi, herkesin önünde kovulmayacağım. Sevişirken yakalanmak
yeterince küçük düşürücü... bir ömür boyu.

Yüksek topuklu ayakkabılarımdan birini giyip koşuyorum.

sawyer

nam-ı diğer çılgın planı olan adam

Hayat **nasıl** bu kadar keskin bir dönüş yapabilir?

Bir an aşkın bir öpücüğün tadını çıkarıyorum ve sonra bir göz açıp kapayıncaya kadar kendimi gelmiş geçmiş en büyük karmaşanın içinde buluyorum.

Bütün şirket durmuş ikimize bakıyor, sanki bir grup röntgenci gibi.

Tam dönüp koşarak uzaklaşırken dikkatimi Sawyer'a geri veriyorum. Hay sikeyim.

Etrafımdaki yargılayıcı ifadelere ters ters bakıyorum. Zamanım olsaydı, Sawyer'a kaçması gerektiğini hissettirdikleri için bu sikiklerin kafasına bir tane geçirirdim. Bu haliyle peşinden koşuyorum ama o kadar hızlı ki ancak dışarıda yetişebiliyorum.

"Uyanacağım," diye kendi kendine mırıldandığını duyuyorum. "Bu bir rüya. Öyle olmak zorunda."

"Korkarım değil," diyorum omzuna dokunarak. "Yine de kabus gibi hissettirdiği kesin."

Telefonunu bana doğru sallıyor. Sesi titrek ve gözyaşlarıyla dolu. "Nerede bu lanet olası Uber?"

Çaresizce omuz silkiyorum.

"Nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun?" Sesi yükseliyor. "Az önce ne olduğunun farkında mısın?"

Yüksek sesle nefes veriyorum. "Kardeşlik yasağı politikasını ihlal ettik, hem de çok fazla tanığın önünde. İşimizi kaybettik."

"Evet. Geleceğimizi de. Finansal bağımsızlığımız. Bizim-" Onun telefonu çalıyor, benimki de.

Ekranı kontrol ediyorum. İK'dan Henrietta ve Damian'dan bir toplantı talebi.

Söz konusu toplantıların gündemi yok ama ne olduğunu biliyorum: benim ve Sawyer'ın işine son verilmesi.

En azından e-posta üzerinden yapmıyorlar, o da var.

Kafamı kaldırdığımda Sawyer şaşkınlıkla gelen kutusuna bakıyordu. "Müdürüm ve Henrietta pazartesi günü benimle konuşmak istiyorlar," diyor. "Belki de her şey bitmemiştir?"

İç çekiyorum. "Az önce müdürümden de aynı türden talepler aldım. Korkarım bu tür toplantılar *her* şeyin kaybedildiği anlamına geliyor."

"Hayır." Yumruklarını sıkıp sıkıp açıyor. "Yapamazlar. Sadece bir öpücüktü."

"İnanılmaz bir öpücüktü," diyorum. "Neredeyse buna değecek bir öpücük." "Şirin olmayı bırak," diyor. "Bu ciddi bir mesele."

"Biliyorum. İnan bana. Bu kadar yakındım" - başparmağımla işaret parmağım arasındaki bir inçlik boşluğu gösteriyorum - "ilk hisse senedi opsiyonlarımın hak kazanmasına."

Kaldırımın yanında bir araba durdu. Sawyer plakayı kontrol ediyor, kapıyı çekiştiriyor ve içeri atlıyor. Bir hevesle ben de arkasından atladım.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor. "Feribota gidiyorum." "Ben de geleceğim. Sefalet arkadaşlığı sever falan."

"Yine bu konuda çok soğukkanlısın," diyor, sesi yine titriyor.

Nefesimi tutuyorum. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Çılgılık at. Yapmak istediğim şey bu."

"Öyleyse çılgılık at."

Yarım yamalak bir çığlık atıyor ve Uber şoförü dikiz aynasından bana öyle endişeli bir bakış atıyor ki bahşişini üç katına çıkarmaya karar veriyorum.

"Daha iyi misin?" Ona sordum.

Başını sallıyor. "Yapabileceğimiz bir şey olmalı."

"Benim yapabileceğim bir şey var," diyorum aklıma bir fikir gelince. "Onlara sarhoş olduğumu ve seni zorla öptüğümü söyleyeceğim. Böylece sadece benim başım belaya girer ve sen de-"

"Hayır." Başını sertçe sallıyor. "Bunu yapmana izin veremem. Bu çok ciddi bir şey. Ayrıca, dilimi dalağına değdirmişken kimse buna bir saniye bile inanmaz."

Hmm. "Başka bir fikir daha var... ama bu çılgınca."

Kolumu tuttu ve sertçe sıktı. Bakışları yalvarırcasına. "Anlat bana."

"Evli insanlar öpüşebilir ya da ne isterlerse yapabilirler..." Gözleri büyüdü. "Düşündüğüm şeyi kastetmiş olamazsın."

"Bana bir saniye ver." Telefonumu çıkarıp birkaç internet araması yapıyorum, sonuçları taradıkça daha da iyimser hissediyorum. Bakışlarımı ekrandan ayırmadan, "Saat 19:30'da JFK'den kalkan Vegas'a bir uçuş var," diyorum. "Üç saatlik zaman farkını göz önüne alırsak, akşam 10 gibi inmiş oluruz ki bu da evlilik cüzdanına hâlâ *bugünü* yazabileceğimiz anlamına gelir. Ve 7/24 açık olan pek çok kilise var."

Sonunda ona baktığımda, göz bebekleri on sent büyüklüğündeydi. "Bir öpücükle mi evleneceğiz? Viktorya dönemi İngiltere'sindeki gibi mi?"

"Sadece kâğıt üzerinde bir evlilik olacak," diye açıklıyorum.

"Doğru," diyor. "Ya da Viktoryenlerin dediği gibi, 'mantık evliliği'." Son kelimeleri sert bir İngiliz aksanıyla söylüyor.

Omuz silkiyorum. "Daha iyi bir çözümün var mı?"

Dudaklarını büzüyor. "Evlensek bile -ki bu büyük bir ihtimal- ne olursa olsun bizi kovamazlar mı? Haklı olarak öpüşüğümüzü söyleyebilirler.

ve bu yüzden evlenmeden *önce* kuralı çiğnedik. Ayrıca, o aptal kuralı çiğnemeden evlenmeden önce nasıl çıkabilirdik ki?"

Elimi onun elinin üzerine koyuyorum. "Bak, ben avukat değilim ama evli bir çifti bir öpücük yüzünden kovamayacaklarına eminim. Olayların sıralaması öpüşme ve sonrasında evlilik olsa bile. Kimin nasıl çıktığı ya da başka bir şey, evlendikten sonra da tartışmalı. Ama bu konuda endişeleriniz varsa, siz bu işe girmeden önce tanıştığımızı iddia edebilirsiniz. Kahve dükkanında bunu kanıtlayacak kamera kayıtları olabilir. İlk görüşte aşk olmadığını kim söyleyebilir? Ondan sonra evlenmek istediğimizden emin olana kadar kolayca platonik ilişkimizi sürdürebilir ve doğru zaman geldiğinde, tatillere yakın bir zamanda düğümü atabilirdik. Zamanlama konusunda - dikkatinizi çekerim, dürüst olmamıza *gerek olduğunu* düşünmüyorum - ama yalan söyleyebilirdik. Okuduklarıma göre, Vegas'taki kiliseler evlilik cüzdanında nikâh saatini değil, sadece tarihi yazıyormuş, yani öpüşmeden *önce* evlendiğimizi söyleyebiliriz... tabii o uçuşu yaparsak."

Dokunduğum elini çekti ve Uber şoförünün omzuna dokundu. "Efendim, planlarda bir değişiklik oldu. Bizi JFK'ye götürün."

Şoför dikiz aynasından bana bir kez daha tuhaf tuhaf bakıyor.

"Lütfen," dedim ona. "Size uygulamada yazan ücretin iki katını öderim, özellikle de bizi hemen oraya götürürseniz."

Başını sallıyor ve keskin bir U dönüşü yapıyor.

"Hızlı ve güvenli bir şekilde demek istedim," diye açıklıyorum. Sawyer'a dönerek, "Yani... bunu yapıyor muyuz?" diye soruyorum.

İki eliyle gözlerini kapatıyor. "Elvis taklitçisinin önüne geldiğimizde karar verebilir miyim?"

Alaycı bir şekilde gülümsüyorum. "Ya Johnny Cash taklitçisi olursa?"

Başını sallıyor. "Yine de durumun ciddiyetiyle orantılı davranmanı istiyorum."

"Benimle evlenmek o kadar kötü mü?"

Gözlerini deviriyor. "Siz benden çok daha zenginsiniz, bu yüzden endişelenmesi gereken siz olmalısınız."

"Ben endişelenmiyorum. Aklımızda tutmamız gereken bir şey de şu: Yine de kovulursak, evliliğimizi her zaman feshedebiliriz."

İç çekiyor. "Ama ya kovulmazsak? Bu saçmalığa ne kadar **b a ğ l ı** kalmamız gerekecek?"

Hmm. "Duruma göre değişir." "Neye bağlı?"

"Octothorpe'un gitmemizi ne kadar istediğine." Hiç değilse.

"Gitmenizi istediklerinden şüpheliyim," diyor. "Yerinizi doldurmak zor olur. Öte yandan ben henüz işe yarar bir şey yapmadım."

"Seni kovup beni tutamazlar," diyorum. "Hem zaten senin eğitime yatırım yaptılar, işe alma zahmetinden bahsetmiyorum bile. Bu hiçbir şey değil. Eminim senin kalmanı tercih ederler, her şey eşit."

"Yine de," diyor. "Eğer bu çılgınlığa devam edersek, çözmemiz gereken bir sürü lojistik sorun var... Mesela ailelerimize ne diyeceğiz?"

Hay sikeyim. Sanırım hâlâ doğru düşünemeyecek kadar alkol almışım. Ailemi hiç düşünmedim ama evet, bırakın Vegas'a kaçmayı, evlenmemi bile düşünürlerdi.

"Ailem hayatlarını kurtarmak için sır saklayamaz," diyor Sawyer. "Yani onlara bunun gerçek olduğunu söylemek zorundayım. Bir gün ağzımızdan baklayı çıkarırlarsa, sadece kovulmakla kalmayız, Octothorpe dolandırıcılık suçlamasında bulunabilir ya da başka bir şey yapabilir."

Hmm. "Benim ailem de boşboğazdır."

"Pekala, bu her şeyi çözer," diyor. "Herkese bunun gerçek olduğunu söyleyeceğiz."

"Bir uyarıyla birlikte," diyorum. "İş yerinde bizim hikâyemiz ilk görüşte aşktır, ilk görüş de kafedeki o gündür." Ve hey, benim için ilk görüşte şehvetti, bu yüzden biri o görüntüleri çekerse, hikayeye inanmak zor olmayacak. Burada zor kelimesi önemli. Asi düşüncelerimi dizginleyip devam ediyorum. "Ailelerimizle konuştuğumuz zaman, sanırım

Çok sarhoş olup Vegas'a uçtuk ve orada evlendik. Şimdi her şeyin yolunda gidip gitmediğine bakıyoruz."

"Bu konuda oldukça iyisin," diyor. "Bu şekilde ailelerimizin beklentileri çok yüksek olmayacak."

"Kesinlikle," diyorum.

"Boşandığımızda da hayal kırıklığına uğramayacaklar."

Başımı kaşıdım. "Bu konuda... Farkındaysan eğer kovulmazsak -ki sanmıyorum- bir süre daha evli kalmamız gerekecek."

Bana bakakaldı. "Öyle mi? Boşandığımız için bizi gerçekten cezalandırabilirler mi?"

"Eğer evliliğin hileli olduğu izlenimi yaratırsa, evet. Ama makul bir süre sonra gerçekleşirse, muhtemelen hayır. En güvenli yol, seçeneklerimiz sona erene kadar evli kalmak."

"Vay be. Bu... yıllar demek." "Muhtemelen buna değer." demeden önce uzun bir dakika geçti. Yani... sonunda milyarder oluruz."

"Umarım. Ama belki de seninki iyi bir fikirdi. Elvis'in karşısına çıkana kadar bu işe girişmemeliyiz."

Ciddiyetle başını sallıyor. "Yine de şimdilik evleneceğimizi varsayalım."

"Varsayalım," diyorum.

"Nerede yaşayacağız?"

Hay sikeyim. Keşke ayılmanın ve net düşünmenin sihirli bir yolu olsaydı da her imayı kavrayabilseydim. "Benim evim mi? Bu tabii ki tartışılabilir, ama - lütfen alınma- Staten Island'da yaşıyorsun."

"Alınmadım. Aslında ilk maaşımı alır almaz taşınacaktım."

Gülümsüyorum. "Ve şimdi daha erken taşınacaksın." Bir dakika. Neden bu kadar rahatım? Yalnızlık Kalem, Kesintisiz Sohbet Kulübesi'ne dönüşmek üzere.

"Nerede yaşıyorsun?" diye soruyor.

"Battery Park City."

Islık alıyor. "İŖe yürüyerek mi gidiyorsun?"

"Aceleml yoksa, o zaman taksiyle giderim."

"Bahse girerim daha uzun süre

uyuyabiliyorsundur." "Staten Island'a kıyasla mı?

Eminim."

"Vay be." İŖe gidip gelme konusunda gerçekten heyecanlandığını görebiliyorum. "Senin evin o zaman. Ŗimdi konuyla ilgili bir Ŗey... Birbirimiz hakkında daha fazla Ŗey ğrenmeliyiz."

Başımı eğiyorum. "yle mi?"

"Evli bir çift gibi görünmek için mi? Evet. Bir pul koleksiyonu olayı daha yaşayamayız."

Elimde olmadan homurdandım. "Birbirimizin filatelist eğilimlerini öğrenir öğrenmez nasıl pŖtğmz m kastediyorsun?"

Kızarıyor ve ben her iki yanağını da öpmek istiyorum, ki bu

ılgınca. "Hangi niversiteye gittin?" diye soruyor.

"Bekle biraz. Biletleri almam lazım."

Ŗok içinde ağızını kapatıyor. "Almadığına inanamıyorum. Ya artık müsait değıllerse?"

"Birkaç dakika önce bir sürü boŖ koltuk vardı." "Hemen al

onları," diye tısladı. "Hemen."

"TeŖekkrler. Ŗimdiden evliymiŖim gibi

hissediyorum." Gözlerini devirdi.

Telefonumu çıkarıp birinci sınıftan iki bilet alıyorum. "İŖte."

Ona elektronik makbuzu gösteriyorum. "Tamamdır." "Vay

be," diyor. "Ee... niversiten?"

Sırıtıyorum. "Bence böyle bir soruyu bir buluşma için bu kadar önemli grmen oldukça anlamlı."

"İyi o zaman. Sence birbirimiz hakkında ne ğrenmeliyiz?" Omuz

silkiyorum. "Onu değıl."

"Güzel. Çok yardımcı oldun. Başka ne hakkında konuşmamalıyız? Sanırım böyle bir listeyi bir araya getirmek, bir olumsuzluğu kanıtlamak kadar eğlenceli olacaktır."

"Peki. İşte pratik bir şey," diyorum. "Kedilere alerjiniz var mı?" Ya da daha kötüsü, yüzlerindeki tüylerin sakala çok fazla benzediğini mi düşünüyor?

Başını sallıyor. "Annemle babamın bir kedisi var, Başkan Miyav ve normal kardeşler kadar iyi anlaşıyoruz. Neden? Sizin kediniz var mı?"

Başımı sallıyorum. "Adı Hermit."

"Ermiş mi? Bir mağarada mı yaşıyor?"

"Hayır, ama o da benim gibi yalnızlığı seviyor."

Kaşlarını çatıyor. "Bak Sawyer, eğer yalnızlığına gerçekten değer veriyorsan, ne yapıyoruz?"

Harika bir soru. "Başka seçeneğimiz yok."

"Var," diyor. "Sadece çok çekici bir seçenek değil, işsizlik." "Evet. Hayır.

Bu evlilikten o kadar kolay sıyrılamazsın."

"Eviniz ne kadar büyük?" diye soruyor.

"Büyük."

"Mükemmel," diyor. "Bu, yolundan çekilebileceğim anlamına geliyor." "Teşekkür ederim. Böyle ufak tefek şeyleri ilerledikçe hallederiz."

"Evet," diyor. "Kovulmayarak tasarruf edeceğimiz parayla banliyöde ayrı girişleri olan kocaman bir ev alabiliriz."

Neden bilmiyorum ama bu konuşmanın gittiği yönden nefret ediyorum, bu yüzden "Harvard" diyerek konuyu değiştiriyorum.

"Ha?"

İnledim. "Üniversite diplomam. Harvard'a gittim."

"Oh. Vay canına. Buna inanamıyorum. Her Harvard mezununu her fırsatta mezun olduğu okulun adını vermeye zorlayan eski bir lanet olduğunu sanıyordum."

"Bu kötü lanetten korunmak için yurttan kalırken yatağımın etrafında bir tuz çemberi ile uyurdum," diyorum sırtarak. "Ve her zaman bir

Kapının üzerinde asılı at nalı ve ders sırasında cebimde bir yonca yaprağı."

"Tavşan ayağı tılsımı yok mu?" diye soruyor. "MIT'de kullanmak zorunda kaldığım şey buydu."

Başımı sallıyorum. "Harvard'da böyle bir tılsım için çok fazla vegan var. Ama şu üzerinde göz olan şeylerden takmıştım."

"Bekle. Veganlar senin göz takmanı ayak takmandan daha fazla önemsemezler mi?"

Uber durdu, bu yüzden onun etobur sorusuna cevap verme şansım olmadı.

Anlaştığımızın iki katını ödüyorum ve sonra aceleyle havaalanına giriyoruz, birinci sınıf biletlerimiz sayesinde öncelikli taramadan geçiyoruz.

Güvenlikten geçerken Sawyer, "K o ş m a m ı z gerek," dedi. "Uçağımız neredeyse kalkmak üzere."

Şüpheyle yaklaşıyorum ama koşarak ona katılıyorum ve iyi ki de katılıyorum çünkü kapıyı hemen arkamızdan kapatıyorlar.

Rahat koltuklarımıza yerleştiğimizde Sawyer rahat bir nefes alıp sırtıyor ve kolçakları okşuyor. "Buna alışabilirim."

Uçuş görevlisi koşarak y a n ı m ı z a geliyor. "Bir kadeh şampanya ister misiniz?"

"Evet," diyoruz hep bir ağızdan.

"Dediğim gibi..." Sawyer arkasına yaslanır. "Buna kesinlikle alışabilirim."

Şampanya geldi ve o kadar duygulu bir şekilde yudumluyor ki kristal kadehini kışkırdığımı hissediyorum.

"Yani..." Koltuğumda kayıyorum. "Farklı konsantrasyon seviyelerindeki alkolü hangi sırayla içmeniz gerektiğiyle ilgili şu ifadeyi hatırlıyor musunuz?"

Şampanya ile beni selamlıyor. "Likörden önce bira, hiç bu kadar hasta olmamıştın; biradan önce likör, temizsin. Yani... eğer likör viskiyse ve bira da şampanyaysa, güvendeyiz demektir."

"Tamam, ama yine de aşırıya kaçmayalım."

Omuz silkiyor. "Ne kadar çok içersek, ailemize o kadar az yalan söylemek zorunda kalırız." "Bunun bir mantığı var ama çok sarhoş olursak her şeyi unutabiliriz."

Paylaşmaya çok hevesli olduğun birbirimizi tanımaya yönelik bilgiler."

Flütünü bu kez daha yavaş yudumluyor. "İyi bir nokta ve harika bir geçiş: en son en uzun ilişkiniz neydi?"

Hay sikeyim. Bu oyunu sevmeyeceğimi biliyordum.

"Adı Delilah'tı." Yüzümü buruşturdum. "Onun doğru ki ş i olduğunu düşünmüştüm. O farklı düşündü. Berbattı. Bu deneyimi tekrarlamak istemiyorum."

Sawyer bardağını yere bırakıyor ve sempatik bir ifadeyle bana bakıyor. "Özür dilerim. Bunun hassas bir konu olduğunu fark etmemiştim."

"Artık değil..." Ya da birazcık öyle.

"Ne olursa olsun," diyor komplocu bir tavırla. "İncil'de Delilah büyük bir haindi."

Huh. "Çok dindar mısın?" Felsefi konuşmalarımız aksini düşünmeme neden oldu.

"Dindar değilim ama her Pazar kiliseye de gitmiyorum. Peki ya sen?"

"Benzer," dedim.

"Harika. Ne kadar çok ortak noktamız olursa, bu birliktelik o kadar gerçekçi görünecektir."

Sonraki birkaç dakika boyunca geçmişlerimizde ve ilgi alanlarımızda benzerlikler aradık ve bilgisayar bilimi ve finansa olan bariz ortak ilgimizin yanı sıra birkaç tane bulduk. Rubik küpü de dahil olmak üzere bulmacaları sevdiği ortaya çıktı, belki benim kadar ateşli olmasa da. Ayrıca, ikimiz de bulutlara bakmayı seviyoruz, bu yüzden dolunay sayesinde tam olarak bunu yaparak biraz zaman geçiriyoruz, onun koltuğunun yanındaki küçük pencereyi doldururken yanaklarımız neredeyse birbirine değiyor.

Birkaç dakika bulutları seyrettikten sonra "Bu çok rahatlatıcı," diyorum. "Böyle uyuyakalabilirim."

Beni itiyor. "Uyuyamazsın." Küçük pencereyi kapatıyor ve başımın üzerindeki okuma lambasını açıyor. "Birbirimiz hakkında öğrenecek daha çok şey var."

"Doğru." Kendimi uyandırmak için gözlerimi ovuşturuyorum. "Bana önceki en uzun ilişkinizin nasıl olduğunu anlatın."

Bana avuçlarını yukarı kaldırarak omuz silkiyor. "Anlatacak bir şey yok. Çok fazla kimseyle çıkmadım.

-Octothorpe işini almaya çok odaklanmıştı."

Bu bilginin beni ne kadar memnun ettiğinin sorumlusu alkol olmalı. "Tamam," diyorum. "Bana söylemen gereken bir şey var mı? Kocanızın bilmesi gereken bir şey mi?" Böyle bir şeyin ne olabileceğini anlayamıyorum ama-

"Evet, aslında." Yüz ifadesi kararıyor. "Sana söylemeyi düşündüğüm bir şey var ama çok özel bir konu."

"Öyle mi?" Sözlerinden incinmemem gerektiğini biliyorum ama işte buradayız. "Sana Delilah hakkında söylediklerimden daha mı özel?"

İç geçiriyor. "Haklısın, ama evet. Daha fazla. Sanırım."

Elini nazikçe sıkıyorum. "Özür dilerim. Seni rahatsız edecek bir şeyi bana söylemek zorunda değilsin."

"Hayır. Zorundayım. En azından bir kısmını," diyor. "Ailem ona söylemeden biriyle evleneceğime inanmaz."

"Oh."

"Ama işte bu kadar," diyor. "Elvis'in karşısına çıkana kadar kararımızı ertelemeyi unut. Sana bunu söylersem evleniriz. Nokta."

"Anlaştık," diyorum ciddiyetle. "Özellikle de bana Rubik küpünü çözebildiğini söylediğinden beri seninle evleneceğimden emin olduğumu düşünürsek." Yoksa pul koleksiyonu yaptığını öğrendiğimden beri mi?

Derin bir nefes aldı. "Dört yaşındayken evlat edinildim."

sawyer

Bayan Worthington olmak üzere olan kız.

"OH. VAY CANINA," diyor müstakbel eşim. "Bunu benimle paylaştığın için teşekkürler."

Flütümden arta kalanları yutkunarak yudumluyorum. "Henüz hiçbir şey paylaşmadım." Çünkü kelimeleri çıkarmakta zorlanıyorum.

Gerçek şu ki, artık ailem olan Baker'ların yanına taşınmadan önceki zamanı *düşünmekten* bile hoşlanmıyorum. Bu konuyu terapistimle bile konuşmadım ve onun asıl amacı da bu.

Sawyer elini rahatlatıcı bir şekilde dirseğime koyuyor.

Ah. Bu çok hoş. Avucundan sıcak bir güç yayılıyor, bu da kelimeleri sıkarak söylememe yardımcı oluyor. "Bunun evlat edinilmeden önceki hayatımla ilgisi var." Sesimin çok kısık çıktığını biliyorum ama elimde değil. "O zamanlar keş annemle yaşıyordum... kendisi artık bu dünyada değil."

Hiçbir şey söylemiyor, sadece güven verici bir şekilde kolumu sıkıyor.

"Resimde babam yoktu. Aslında, annemin onun birçok adaydan hangisi olduğunu bildiğini sanmıyorum."

Bir kez daha sıktı.

"Her neyse," diyorum. "Sadece ufak tefek şeyler hatırlıyorum. Parkta birden fazla kez uyuduk ve bir keresinde kirli sakallı, pis kokulu bir adamın saçmalıklarından korkmuştum, bu da pogonofobimin temel nedeni olabilir."

"Tanrım," diye fısıldıyor. "Başına gelenler için çok üzgünüm."

Yutkunuyorum ve sesimi düz tutuyorum. "Aşırı doz aldığı günü ya da CPS ile geçirdiğim zamanı hatırlamıyorum. Bir koruyucu aile vardı ve sanırım iyilerdi ama çok net hatırladığım şey ailem Baker'larla geçirdiğim ilk gün. Zaten Layla adında bir kız kardeşleri vardı ve tanıştığımız andan itibaren çok iyi arkadaş olmuştuk. Her neyse, sonunda her şey yoluna girdi. Daha iyi bir aile isteyemezdim."

Ciddiyetle başını sallıyor. "Kulağa harika geliyorlar. Onlarla tanışacağım için çok mutluyum."

"Bu doğru. Tanışacaksın." Hâlâ bu gerçeğe alışmaya çalışıyorum. "Evlendiğimi söylediğimde kız kardeşim aklını kaçırabilir." Sonra da yeni kocamın ne kadar seksi olduğunu görünce altına sıçabilir.

"Annem de aklını kaçırabilir," diyor.

"Çünkü o eski paralı ve ben ondan en uzağım?"

Kaşlarını çatıyor. "Hayır. Bu konuda züppe değildir. Aklını en iyi şekilde kaybedecek demek istedim... Torun hayalleri kuruyor. Aslında sizi uyarabilirim: söz konusu torunlarla ilgili planlarımızı ve belki de genel olarak ne kadar doğurgan olduğunuzu soracaktır."

Böyle varsayımsal çocukların neye benzeyeceğini (veya kokacağını) hayal etmek için bir saniye ayırdığımda yumurtalıklarımı heyecanla alkışladığım için suçlayabilir misiniz? Babasına çekmiş olduğu belli olan bir erkeğe muhteşem bir gülümseme, odunsu bir koku ve yontulmuş bir çene hattı. Pixie saç kesimi ve yeni pul koleksiyonu olan bir kız ise-

"Hayır, üzülme," diyor Sawyer. "Annemle önceden konuşacağım ve onu çocuk konusunda beklemeyi planladığımız ve seni zorlamanın işleri geciktirebileceği konusunda uyaracağım."

"Üzgün değilim." Ona aklımın gerçekte nereye gittiğini söylememin imkânı yok. "Kız kardeşimin de uygunsuz bir şey sorması muhtemel." Ne olacağını bile bilmiyorum, ama bir şekilde iskambil kâğıtlarına bağlarsa hiç şaşımam.

Sırıttıyor. "Kız kardeşin bana ne sorarsa sorsun üstesinden gelebileceğime eminim." Hah. "Ünlü son sözler."

Kıkırdıyor. "Peki... birbirimiz hakkında başka ne bilmeliyiz?"

"Sen bana aileden biraz daha bahsetsen, ben de sana benimkinden bahsetsem nasıl olur?"

Kabul ediyor ve bana anne babasının son derece dostane bir şekilde boşandıklarını ve sözde yalnızlıklarında ne kadar mutlu olduklarını anlatıyor. Kulağa ne kadar inandırıcı gelse de, özellikle annesinin birileriyle çıkıyor olabileceği ve babasının da söz konusu flört hakkında sorular sorduğu gerçeği ışığında biraz şüpheliyim.

Paylaşma sırası bana geldiğinde, ona annemle babamın birbirlerini ne kadar çok sevdiklerinden bahsediyorum, sonra da kız kardeşimin kart hilecisi olmasıyla ilgili endişelerimden söz ediyorum.

"Yani... sence bunu para için mi yapıyor yoksa heyecan için mi?" diye soruyor Layla hakkında konuşmam bittikten sonra.

"Para," diyorum aslında hissetmediğim bir güvenle. "Ve bunun yerine senden para kabul etmezdi, değil mi?" Başımı sallıyorum. "Bunun için fazla gururlu."

Çenesini kaşıyor. "Belki bir kart oyununda ona biraz kaybedebilirsin?"

Hah. "En kötü fikir bu değil. Maaş çekimi aldıktan sonra ne yapabileceğime bakarım."

"Harika. Başka ne öğrenmeliyiz?"

"Ailem mali durumunuzu sorabilir," diyorum utanarak. "Ödenmemiş borcun var mı falan gibi."

Bunu geçiştiriyor. "Hiç sorun değil. Borcum yok ve en azından kağıt üzerinde yüksek bir net değerim var. Finansal olarak güvende olduğumu hissetmelerini sağlayacağım ve sorumlulukları nasıl paylaşacağımız konusunda onlara ne söyleyeceğine sen karar verebilirsin... gerçekte tüm faturaları ben ödediğim sürece."

"Bekle, neden?"

Omuz silkiyor. "Vicdanımı rahatlatmak için."

"Ne demek istiyorsun?"

"Burada kaybedecek daha çok şeyim var. Octothorpe'a daha çok bağıyım. Yani... bu evlilikte pazarlığın iyi tarafını ben alıyorum." "Denesen daha fazla yanılmazdın." Daha fazla şampanya getirmesi için uçuş görevlisine el sallıyorum. "Senin tecrübenle bir Octothorpe rakibi seni anında kapardı ama benim için aynı şey geçerli değil, özellikle de

"Eğer işe başladıktan kısa bir süre sonra kovulduğumu öğrenirlerse."

Uçuş görevlisi içeceklerimizi getirmeye geliyor. Sawyer, aynı fikirde olmadığımızı kabul edebileceğimizi söylemeden önce onun gitmesini bekliyor.

"Bunların hepsi tartışmalı zaten," diyor. "Çatı katım bana ait ve karımdan kira alacak değilim ya."

"Market faturaları ve benzeri şeyleri bölüşmemiz için bir neden daha."

"Hayır." Kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Senin paranı almayacağım. Bu pazarlığa açık bir konu değil."

"Peki." Bu tartışmayı daha sonraki bir güne bırakabilirim. "Ama hazır finansal konulardan bahsetmişken... evlilik sözleşmesi yapmalıyız."

Kaşlarını çatarak içkisini yudumluyor. "Bu seni mi yoksa beni korumak için mi?"

Gözlerini deviriyorum. "Benim hiçbir şeyim yok. Bu evlilikte milyoner olan sensin."

"Teknik olarak milyarderim -yine, sadece kâğıt üzerinde," diyor.

Bekle, ne? Şimdiden milyarder mi oldun? Kaç tane Octothorpe opsiyonu var?

"O zaman kesinlikle bir evlilik sözleşmesi talep etmelisin," diyorum kıskançlığımı gizlemeye çalışarak.

"Hayır. Bu işe eşyalarımın yarısını almak için girdiğini sanmıyorum." Değilim ama... "Daha sonra bunun için endişelenmeni istemiyorum."

"Endişelenmeyeceğim," diyor. "Tabii... bir tane istiyor *musun*? Yani, sen oldukça zekisin, yani eğer bir patent başvurusu yapmayı planlıyorsan bu seni-"

"Hayır. Senden daha zengin olmak gibi bir kaygım yok." Bu avantajla olmaz.

"Bu durumda, lütfen, bu konuyu kapatabilir miyiz?" diyor. "Özel günümüzü mahvediyor."

"Özel gün mü?"

"Damatzilla gibi mi konuşuyorum?"

"Kesinlikle. Düğünün her anının mükemmel bir şekilde zamanlandığından emin olmak için yanında bir kronometre getirmişsin gibi konuşuyorsun."

Başını sallıyor. "Elvis'in -ya da Johnny Cash'in- töreni tam istediğim ritimde yönetebilmesi için bazı nefes egzersizleri yapması gerekecek."

Koltuğumda kayıyorum. "Şaka bir yana, töreni ailelerimiz için kaydedecek miyiz?"

"Elbette."

"O zaman birkaç yemin yazmalıyız. Belki sarhoşken yazılmış gibi görünen bir şey?"

"Biz sarhoşuz. Ne yazarsak yazalım kulağa öyle gelecektir."

İyi bir noktaya değindin. Birbirimize, diğer şeylerin yanı sıra, diğerinin koleksiyonundaki pulları asla yalamayacağımıza ve hayatın tüm *delikleri*yle bir takım olarak birlikte yüzleşeceğimize dair söz verdiğimiz yeminleri yazıyoruz.

"Eğer daha sarhoş görünmek istiyorsan, 'filatelik partner'i 'fallik partner' olarak değiştir," diyor geniş bir sırıtışla.

Ve tam o anda, sikiinin görüntüleri aklıma geliyor. "Hayır, işimiz videoyu görebilecekken olmaz," diyorum ona.

"Ah. Doğru. Ebeveynler de."

"Bu bana şunu hatırlattı," diyorum. "Hiç kardeşin var mı?" Hiç bahsetmedi, ama yalnızlığı sevdiği için, bir kardeş onun için acı verici bir anı olabilir.

"Hayır. Ben tek çocuğum. Söyleyemediğine sevindim."

En azından geriye dönüp baktığımda bunu kesinlikle söyleyebilirim, ama bunu ona söylemiyorum ve onun yerine müzik zevkini sormayı tercih ediyorum.

"Kulağa bulmaca gibi gelen her şey" diyor. "Stravinsky gibi klasik avant-garde sanatçılar, biraz elektronik müzik, biraz caz. Peki ya siz?"

"Radiohead'i severim. Bir de çocukken dinlediğim Beatles'ı." "İkisini de seviyorum," diyor heyecanla. "Özellikle Radiohead, Özellikle de deneysel seslere ve daha karmaşık yapılarla sahip sonraki albümlerinde."

Nasıl daha mükemmel hale geliyor? "En sevdiğin Beatles şarkısı hangisi?"

"I Want to Hold Your Hand," diye mırıldanıyor.

Ne tesadüf. Birden ben de onun elini tutmak istiyorum ama şu anda hatırlayamayacak kadar sarhoş olduğum için tutmuyorum.

"Beatles bu şarkıyla çok seslilikte yeni bir standart belirledi," diyor, ruh halimi bozması gereken ama bozmayan bir profesör tonuyla.

Yaramazca gülümsüyorum. "İyi deneme, ahbap. Evliliğimizde poliamori yok, çok teşekkür ederim."

Homurdanıyor. "Polifoni, iki farklı melodi çizgisinin birleştirildiği bir müzik dokusudur. Bildiğim kadarıyla, bunun bir evliliği başlatmakla hiçbir ilgisi yok."

"Polythene Pam'in bununla ilgili olmadığına emin misin?" diye sordum. "Hayır. Plastik sargı yiyen bir fetişle ilgili. Sanırım."

Kaşlarımı oynatıyorum. "Bu muhtemelen ailelerimiz ya da işimiz arasında gündeme gelmeyecek, ama karının bilmesi gerektiğini düşündüğüm bir şey: herhangi bir fetişin var mı?"

Sırıttıyor. "Sen bana seninkini söylersen ben de sana benimkini söylerim."

Parmaklarına bakma hatasını yapıyorum ve tabii ki parmakların içime girdiği görüntülerle sarsılıyorum. "Birinin ellerinden hoşlanman bir fetiş mi?" Çünkü hoşlanıyorum. Onun. Ellerin üzerinde, içimde olmasını çok ama çok isterdim.

"Evet." Elini esnetiyor ve açıyor. "Buna quirofilia deniyor."

Kızardım. "Şimdi seninkini söyle."

"Pygophilia," diyor.

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Pogonofobinin ne demek olduğunu bilmeyen biri olarak, Yunanca kökenli sözcükler kullanmayı seviyorsun."

"Bu bir tesadüf değil," diyor. "O aksilikten sonra Yunanca sözcükler üzerine biraz çalıştım."

Birinin ev ödevini yapmasını cinsel açıdan çekici bulmanız bir fetiş mi? "Peki, pygo nedir?"

"Kalçalar," diyor komplocu bir tavırla.

"Bu Öyle mi? Sen temelde diyerek sen a
popo adam-sadece tıpkı sayısız milyonlarca erkek
arkadaşın gibi."

Başını sallıyor. "Kot pantolonun içinde popoların görünüşünü seviyorum. Ben öyle olduğunu düşünmüyorum.

o kadar yaygın."

"Bahse girerim yoga pantolonlarında popoların nasıl görüldüğünden hoşlanmaktan sonra en yaygın ikinci şeydir." Ayrıca, kendime not: daha fazla kot pantolon giymeye başla, özellikle de birlikte yaşamaya başladığımızda.

"Dürüst olmak gerekirse ben de yoga pantolonu giymiş popoları seviyorum" diyor. Kendime ikinci not: yoga pantolonu da giy.

Uçuş görevlisi yanımıza gelip daha fazla şampanya isteyip istemediğimizi soruyor ve ikimiz de istediğimizi söylüyoruz.

Uçuşun geri kalanında, içkilerimizi yudumlarken, birbirimizin en sevdiği kahvaltı gibi küçük şeylerden, kendimizi beş yıl sonra nerede gördüğümüz gibi büyük şeylere kadar birbirimiz hakkında bilgi edinmeye devam ediyoruz. İddiaya göre, bunların hepsi rol yapmamızın amacı için, ama benim durumumda, her bilgi lokmasını açgözlülükle yutuyorum, sanki doyamıyorum. Ayrıca benimle gerçekten ilgileniyor gibi görünüyor ve inip kiraladığı limuzine bindikten sonra, hem karşılıksız hem de şampanya içmeye devam ediyoruz.

Şapel denilen yere girdiğimizde ev sahibi "Düğününüz için nasıl bir tema istersiniz?" diye soruyor.

Tuhaf kıyafetine gözlerimi kısıyorum: *Alien* serisinden bir Xenomorph kostümü. "Bilimkurgu değil," diyorum kelimelerimi gevelememek için elimden geleni yaparak.

"Ve ejderha da yok," diyor Sawyer ve hıçkırıyor.

Kahretsin. Bu noktada ne kadar alkol tükettiğimi hatırlayamıyorum. "O bir ejderha değil," diye yüksek sesle fısıldıyorum.

"Biliyorum." Sawyer yakındaki posterini işaret ediyor. "*Game of Thrones* teması var."

"Evet. Bir insan neden bu temayı seçer ki? Kızıl Düğün bölümünü izlemediler mi?"

"Pullarla ilgili bir temanız var mı?" Sawyer soruyor.

Xenomorph k a f a t a s ı n ı n ön tarafını çatlatıyor. "*Harry Potter* mı?"

"Bunun pullarla ne ilgisi var?" Talep ediyorum.

"Seride Hogwarts'tan gelen mektuplar var," diye çığlık atıyor Xenomorph. "Mektuplar pul demektir."

"Baykuşlar tarafından teslim edildiklerinde değil," diyor Sawyer.

"Oh." Ksenomorf vahşi üreme yöntemini düşünüyormuş gibi görünüyor. "*Charlie ve Çikolata Fabrikası'na ne dersiniz?*"

"Çikolata mı?" Ben soruyorum. "Çok Sevgililer Günü... Bence işe yarayabilir." "Ama bunun pullarla ne ilgisi var?" Sawyer araya girdi.

Hah. Belki *de* o bir damatzilladır?

Xenomorph çenesini kapatıyor. "Willy Wonka altın biletleri post alıyor mu?"

Sawyer, "Altın biletin bir çikolatanın içinde bulunduğundan oldukça eminim," diye karşılık verir.

Bu Xenomorph'un insectoid göz seğirir. "Yap *sen* var önerin var mı?"

"*The Grand Budapest Hotel*'i yapabilir misin?" Sawyer soruyor.

"Sanırım." Xenomorph asitli kanını üzerimize püskürtecekmiş gibi görünüyor. "Yandaki otelden birkaç hamal ödünç alabilirim ve-"

"Pullarla ne alakası var?" Sawyer'a sordum. "O filmi hiç izlemedim."

"Pul, filmin konusunun bir parçası," diyor. "Buraya taşınır taşınmaz birlikte izlemeliyiz."

Tehlike. Tehlike. Kendinizi bir kanepeye kıvrılmış, ona sokulmuş ve şöyle hissederken hayal etmeyin-

"Bana birkaç dakika verin." Yumurtlamak üzereymiş gibi görünen Xenomorph ayrılıyor ve müstakbel eşim bu evlilik işine ne kadar hazırlıksız olduğumuzu bir kez daha ortaya koyan bir soru soruyor: "Soyadını mı koruyorsun yoksa benimkini mi alıyorsun?"

13

sawyer

a.k.a. çok soğuk bir duşu ihtiyacı olan adam

BANA BAKAKALDI. "Bunu düşünmediğime inanamıyorum." "Evet.

Ben de öyle... ama karar vermek gerekiyor."

Çenesini kaşıyor. "Eğer senin adını alırsam, Octothorpe'da iki Sawyer Worthington olacak."

Omuz silkiyorum. "Ne olmuş yani?"

"Bunun kafa karıştırıcı olabileceğini düşünmüyor musun?"

"Umurumda değil." Yani, kimsenin varsayımsal kafa karışıklığı umurumda değil. Burada hangi yolu seçeceğini önemsiyorum çünkü bir parçam onun benim adımla taşınmasını istiyor. Aptalca, biliyorum ama öyle. Ne olursa olsun, aynı parçam onu her şekilde sahiplenmek istiyor, bu yüzden açıkçası güvenilmez.

"Sanırım senin adını almalıyım," diyor. "Öyle mi?"

"Bu kurgumuzu çok daha inandırıcı kılacaktır," diyor.

Gülümsüyorum. "Sırtının alt kısmına benim adımla dövme yaptırman da öyle." Kulağa garip bir şekilde çekici geliyor.

İyi huylu bir şekilde gözlerini deviriyor. "Sanırım 'sadece' ismini almak yeterli olacak."

Ben cevap veremedim şapel görevlisi nihayet geri geliyor ve mor kıyafetler içinde bıyıklı bir kapıcı gibi giyinmiş.

"Nerede değişti?" Sawyer fısıldıyor. "Ve dışarıda öylece duran bir Xenomorph kıyafeti var mı?"

Sırıtıyorum ve adamın bize katılmasını izliyorum. Yanında birkaç hamal var, kıyafetleri onunkiyle tam olarak uyuşmuyor.

"Büyük Budapeşte Oteli'ne hoş geldiniz," diyor "konsiyerj". "Düğün yeriniz olarak bizi seçtiğiniz için teşekkür ederiz."

Meğer nikâhı da o kıyacakmış ve görevliler telefonlarımızla olayı görüntülemekte bir sakınca görmüyorlar. Hepimiz küçük mihrabın önünde yerimizi aldıktan sonra tören nihayet başlıyor.

"Sevgili konuklar," diyor nikâh memurumuz. "Bayanlar ve baylar, saygıdeğer konuklar-"

Gerisini duymuyorum çünkü kalp atışlarım göğsümde hızla çarpıyor. Bu maskaralığın en önemli anı yaklaşıyor: artık karı koca olduğumuzun söyleneceği ve öpüşmemizin isteneceği bölüm. Törenin kanıt için kaydedildiği düşünülürse, bu öpücüğün oldukça gerçekçi olması gerekiyor ve-

"-ve lütfen her zaman hatırlayın: 'Kabalık sadece korkunun bir ifadesidir,'" diyor nikâh memuru, toparlanıyormuş gibi bir sesle. "Ve böylece, Nevada Eyaleti'nin bana verdiği yetkiye dayanarak ve Büyük Budapeşte Oteli'ne yakışır bir zarafetle, sizi karı koca ilan ediyorum." Bana döndü. "şimdi gelini öpebilirsin."

Bir kolumu Sawyer'ın beline doladım ve diğer elimle yüzünü kavradım.

Gözlerimiz kilitleniyor ve birbirimize doğru eğiliyoruz.

Bakışları o kadar sıcaklıkla dolu ki, "Aile için En İyi Sahte Öpücük" kategorisi olsaydı Oscar alırdı.

Yavaşça, neredeyse alay edercesine, ben eğilirken parmak uçlarında yükseliyor ... ve dudaklarımız tekrar buluşuyor.

Fuuuuck.

Bizi bu karmaşaya sokan öpücüğün tarihteki en iyi öpücük olduğunu sanıyordum ama bu her şeyi kapsayan, tutkulu, patlayıcı, tüm vücudu saran deneyimin yanında hiçbir şeydi.

Dili benimkiyle hararetli bir şekilde dans ederken dudakları yumuşak ve nefesi sığ. Ve nasıl olduğunu bilmiyorum ama gülümsediğini hissedebiliyorum, bu da sikim kontrolsüzce sertleşirken bile gülümsememe karşılık vermeme neden oluyor ve-

Birisi yüksek sesle boğazını temizliyor. Kahretsin.

Birden fazla boğaz var.

İsteksizce Sawyer'ı bırakıyorum ve o şaşkınca göz kırpıp öpücükten şişmiş dudaklarına dokunurken geri çekiliyorum.

Nikâh memuru tekrar boğazını temizliyor. "Neden evrak işlerini şimdi bitirmiyoruz? Faturanız da var."

Doğru ya. Tamamen otomatik pilotta gerekeni yapıyorum ve işim bittiğinde Sawyer'ın telefonuyla çektiği bir videomuza baktığını görüyorum.

Evrak işleri beni o kadar sakinleştirdi ki, "İnandırıcı görünüyor mu?" diye sorarken sesim neredeyse normal çıkıyor.

Sawyer'ın yanakları oldukça pembe bir renge dönüşüyor. "Öpücükten mi bahsediyorsun?"

Görevlilerden birinden kendi telefonumu alıp herkese bahşiş verirken başımı sallıyorum. "Elbette," diyor hıçkırarak. "İnanılır, kullanabileceğin bir kelime."

Nefesinin altında, diğerinin "X-rated" olmasıyla ilgili bir şeyler mırıldanıyor.

Ona katılıyorum. Bu öpücük şimdiye kadar izlediğim tüm pornoların toplamından daha tahrik ediciydi.

"Şimdi ne yapmak istiyorsun?" Sertleşmemin istenmeyen geri dönüşüyle mücadele etmek için derin bir nefes aldıktan sonra soruyorum. "Eve kırmızı gözle mi dönelim yoksa sabah ilk iş uçağa mı binelim?"

"İkincisi," diyor. "Yine de sakıncası yoksa günün ilerleyen saatlerinde gitmek istiyorum."

"Neden?"

"Çünkü Vegas'tayız. Strip'i görmek istiyorum. Özellikle de Bellagio'daki fiskiyeleri. Ve Eyfel Kulesi'nde fotoğraf çekirmek istiyorum. Bahsetmiyorum bile-"

"Anlıyorum. Yarın öğleden sonra uçabiliriz." Telefonumu alıyorum ve kedi bakıcısıyla ayarlamaları yapıyorum.

Ekrandan başımı kaldırdığımda "Teşekkür ederim," diyor. "Aklınızda olsun, çektiğimiz fotoğraflar hikâyemizin gerçekliğine katkıda bulunacak."

Ah. Doğru ya. Bir an için maskaralığımızı unuttum.

"Otelimize giderken fiskiyeleri kontrol edelim," dedim. "Karanlıkta daha güzel görünüyorlar."

"Harika fikir."

"Nerede kalmak istersiniz?" Ben soruyorum. "Bellagio'yu ya da caddenin karşısındaki Paris Hotel'i deneyebiliriz ya da-"

"Sadece bir gece. Para biriktirip bir motelde kalmalıyız."

Ona kuşkulu bir bakış attım. "Az önce nasıl milyarder olduğum hakkında konuşmadık mı?"

"Kağıt üzerinde."

"Ayrıca yılda yedi haneli rakamları soğuk, nakit olarak kazanıyorum." Ya da dijital eşdeğeri. "Her halükarda Strip'teki en romantik otele gidiyoruz ve bize en iyi balayı süitini kiraliyorum."

Gözleri büyüdü. "Balayı süiti mi?"

"Verisimilitude, hatırladın mı? Ya işverenimiz bu ziyareti araştırması için özel bir dedektif tutarsa?"

Alay ediyor. "Bu pek olası değil."

Omuz silkiyorum. "Ucuz bir motelde tahtakuruları olması muhtemel."

Burnunu kıvırıyor. "İyi o zaman. O halde Paris'te kalalım."

BELLAGIO FISKİYELERİNE DOĞRU YÜRÜRKEN SAWYER'IN

Noel süslemelerinin bolluğundan rahatsız olabilirdi, ama o sadece

Noel Baba tasvirlerinden hemen uzaklaşıyor. Bunun dışında, bulunduğumuz ortamdan o kadar keyif alıyor ki bana Disneyland'a ısınmadan önce birkaç kapuçino içmiş hiperaktif bir çocuğu anımsatıyor.

Bense hâlâ sarhoş olduğum için mutluyum. Sırf elime aptalca bir broşür tutuşturabilmek için benimle anlamsızca sohbet etmeye çalışan insanlara ancak bu şekilde tahammül edebiliyorum.

Bellagio'ya vardığımızda fiskiye gösterisi "Sessiz Gece" melodisiyle başlıyordu.

Hmm. Bu şovu en son izlediğimde şarkı Elvis'in "Can't Help Falling in Love" şarkısıydı - artık bu evlilikle ilişkilendireceğim bir şey.

"Görkemli, değil mi?" Sawyer saygıyla fısıldıyor.

Başımı sallıyorum. "Tesisat sanatının bir eseri."

Homurdanıyor. "Andy Warhol'un 'Oksidasyon Resimleri' gibi konuşuyorsun."

"Onlara aşına değilim."

Bakışlarını fiskiyelerden uzaklaştırıyor. "Onları asistanlarına bakır boyayla kaplanmış tuvallere işteterek yarattı."

Homurdanıyorum. "Ben de patronumun ara sıra benden tuhaf şeyler yapmamı istediğini düşünüyordum." O casusu bulmak gibi. "Tuvale işemek başka bir seviyede." Ama ara sıra katıldığım bazı aptalca toplantılarla aynı seviyede.

Sawyer çeşmeye bakıyor. "Tuhaf demişken, ben mi delirdim yoksa bu fiskiyeler üzgün mü görünüyor?"

"Hayır. İyi sanatın insana bir şeyler hissettirmesi gerekir."

Gülümsüyor. "Alkolden mi, o tablolar hakkında konuşmaktan mı, yoksa bu çeşmelerden mi bilmiyorum ama en çok hissettiğim şey doğanın çağrısı."

Ona dirseğimi veriyorum. "Ben bize bir oda ayarlarken sen de gidip onunla ilgilenmeye ne dersin?"

Elini dirseğimden geçiriyor ve evli bir çift gibi Paris Oteli'nin lobisine doğru ilerliyoruz.

Varış noktamıza ulaştığımızda resepsiyona gidip bir oda istiyorum. "Tamamen doluyuz," diyor resepsiyonist özür dileyerek. "Arada Noel yaklaşıyor, o konser ve UFC dövüşü, şehirdeki her otel maksimum kapasitede."

Cüzdanımdan kalan tüm paramı çıkarıyorum. "Lütfen iyice kontrol eder misiniz? Belki de en iyi balayı süitiniz sadece bir gece için müsaittir?"

Parayı cebe indirdikten sonra bilgisayarını tıkırdatıyor ve "En geç on birde çıkış yapmanız gerekiyor" diyor.

"Sorun değil." Sawyer ve ben sabah turistik işlerle meşgul olacağız, böylece ayrılmadan önce anahtarlarımızı teslim edebiliriz.

Sawyer tam kapıcı bana oda anahtarlarını verirken dönüyor.

Yeni karıma gülümsüyorum. "Fıskiyelere geri dönmek ister misin?"

Başını sallıyor. "Uykumu alıp yarın erken kalkmayı ve Strip'teki turumuza bir an önce başlamayı tercih ederim."

"Anlaştık." Ona dirseğimi tekrar veriyorum ve Versailles Kulesi'ne ve oradan da beni bile etkileyecek kadar romantik ve muhteşem olan süitimize kadar yol boyunca oohlayıp aahlıyor.

"Vay canına," diyor Sawyer, dev pencereden Strip'e bakarak. "Manzara muhteşem."

"Evet." Narin omuzlarını ve kuğu gibi boynunu tarıyorum. "Muhteşem."

Bakışlarını pencereden çekip bir şey arar gibi odayı tarıyor, sonra kızarıyor. "Sadece bir yatak var." Odanın ortasındaki gül yapraklarıyla kaplı dört direkli devî işaret ediyor. "Sanırım bu da düşünmediğimiz başka bir şey..."

"Sorun değil. Yerde uyuyabilirim." Ya da bir kanepede - eğer bu devasa süitin derinliklerinde bir yerde varsa.

Bana doğru bir adım attı. "Hayır. Bu çılgınlık. Yatağı paylaşabiliriz." Ben de öne doğru bir adım atıyorum. "Kötü fikir."

"Neden?"

Lavanta kokusu burun deliklerimi hoş bir şekilde okşuyor. "Çok fazla içtik. Bir centilmen olabileceğimden emin değilim."

Aslında, olamayacağımı biliyorum. Yatakta değiliz ve o tamamen giyinik ama ben ciddi bir centilmenlik eksikliği hissediyorum.

"Bana oldukça ayık görünüyorsun," diyor ve yargısının ne kadar güvenilmez olduğunu vurgulamak istercesine hıçkırıyor.

"Ayık ya da değil, bu kötü bir fikir," diyorum, bu noktada kimi ikna ettiğimden emin değilim.

İç geçiriyor. "Birlikte yaşamaya başlamak üzereyiz."

"Doğru." Sanırım nereye varmak istediğini anlıyorum.

"Evinde iki yatak var mı?" Başımı sallıyorum.

"İlave bir yatak almayı düşünüyor musunuz?"

Omuz silkiyorum. "Sanırım üzerinde tam olarak düşünmediğimiz şeylerin bitmek bilmeyen listesine bir madde daha ekledik."

"Ben şöyle düşünüyorum." Ellerini kalçalarına koyuş şekli seksiliğin de ötesinde. "Octothorpe'un evliliğimizi araştırması için özel dedektif tuttuğu bir senaryoya hazırlıklı olmalıyız."

İşverenimizin az önce önerdiği şeyi kolayca yapabileceğinin kanıtı olarak Eugene'in sakallı yüzü aklıma geliyor.

"Yani," diye devam ediyor. "Farklı odalarda ya da farklı yataklarda uyuyamayız. Bu çok şüpheli olur."

Hmm. "Haklısın, sanırım aynı yatakta uyuyacağız... birlikte yaşamaya başladığımızda."

"Hayır." Dudaklarını ıslatıyor. "Aynı özel penis, gizli bir kameradan bazı görüntüleri görmek için buradaki otelden birine rüşvet verebilir."

Neden "sık" kelimesini kullanmak zorundaydı ki? Bu benimkinin daha da dik durmasına neden oluyor. "İyi bir noktaya daha değindin." Bu odayı almak için alt kattaki kadına rüşvet vermek çok kolaydı.

"Bu her şeyi çözer." Dev yatağa doğru yürüyor ve tüm gül yapraklarını kabaca yere süpürüyor. "Sağ tarafı mı istersiniz, sol tarafı mı?"

"Hanımefendinin seçimi." Şu anda, doğanın istediği gibi yatağın ortasında uyuyorum.

"Sağ taraf," diye karar verdi. "Şimdi, duшта ilk sırayı kim alacak?"

Bir kaşımı kaldırıyorum. "İki yeni evlinin birlikte duş almamasının varsayımsal dedektife şüpheli görüneceğinden korkmuyor musun?"

Çünkü bu evlilik gerçek olsaydı, böyle olurdu: Onun her santimini sabunla kaplardım ve sonra-

"Hayır. Herkes evliliğin yatakta tamamlandığını bilir."

Eğer bunu umursamaz bir tavırla söylemek istiyorsa, yanaklarını kaplayan nefis pembe tonu daha iyi kontrol etmesi gerekiyor.

"Pekâlâ. Önce sen git," diyorum. "Bu arada ben de biletleri geri getireyim." Ve onu tekrar öpmek gibi aptalca bir şey yapmadan önce zihnimi meşgul etmeye çalışıyorum.

Onaylayarak başını salladı ve koşarak uzaklaştı. Söz verdiğim gibi, biletleri alıyorum ve ardından telefonumda kelime oyunları ve ardından matematik bulmacaları oynayarak kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

Çok geçmeden yumuşak ayak sesleri duyuyorum ve başımı kaldırdığımda otel bornozu giymiş karımı görüyorum.

"Bitti," dedi. "Gidebilirsin." "Tamam,"
diyorum ama bir santim bile
kıpırdamıyorum. "Umm... Gidebilir
misin... şimdi?"

"Doğru," diye cevap veriyorum ve hâlâ hareket etmiyorum.

"Lütfen, Sawyer. Yatağa girmek istiyorum ama yanımda pijamam yok."

Hay sikeyim. Çıplak uyuyacağını mı söylüyor?

Sanırım öyle ve onu sutyen ve külotla uyurken hayal ederken delireceğimi düşündüm.

Bu konuşmanın üzerimde yarattığı etkiyi gizlemek için sırtımı ona dönerek, bacaklarımı banyoya doğru belli belirsiz ilerlemeye zorluyorum. İçeri girdiğimde soyunup sıcak suyun altına giriyorum. En büyük önceliğim, rahatlamak için sikimi yumruklamak.

Ama bir dakika. Yapmamalıydım. Bu uygun olmazdı. Sawyer ince bir duvarın hemen ötesinde ve bunu onun duyup doğru yorumlayabileceği bir tür hayvani homurtu çıkarmadan yapabileceğimden emin değilim.

Belki dilimi ısırabilirim? Hayır.

Bu kendini kontrol etmek için iyi bir test. Gerçi o kadar zor olacak ki, sert önlemler almam gerekebilir.

İlham aldığımı hissederek sıcak suyu kısıyorum ve soğuk düşün sakinleştirici serinliğini bekliyorum.

İşte oldu. Ereksiyonumun şiddeti azalıyor, ancak yatağa koşup yeni karımla birlikte olma arzum bir şekilde daha yoğun.

Bunun olmasına imkan yok, yani her şey yolunda.

Duşumu bitirdiğimde bir bornoz bulup üzerime geçiriyorum ve Sawyer'ın çoktan uyumuş ve yatağın kendi tarafında yatıyor olması için dua ederek parmak uçlarımla içeri giriyorum.

"Hey," diyor. Yatağın kendi tarafındadır ama gözleri oldukça açıktır. "Nasıldı?"

Çok soğuktu. "Harikaydı."

"Tatlı rüyalar," diyor.

Hiç sanmıyorum. "Sana da." Battaniyenin altına giriyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Ve bekliyorum.

Ve beklerim.

Uzakta bir araba korna çalıyor.

Sawyer döndü.

Bir araba alarmı

çalıyor. Lanet olsun.

Sol tarafıma döndüm ve bekledim.

Olmadı. Uyku benden kaçıyor.

Sağ tarafıma dönüyorum.

Daha da kötü. Battaniyenin altından çıkıntı yapan kalçasının kıvrımını belli belirsiz görebiliyorum ve şimdi şafağı selamlayan aşırı kafeinli bir horozdan daha uyanığım. Sik demişken, benimki her zamankinden daha sert.

"Uyuyor musun?" Sawyer fısıldıyor.

Cevap vermiyorum, uyuyormuş gibi yapmanın daha iyi olduğunu düşünüyorum.

"Sawyer," diye fısıldıyor ve battaniyenin altından yatağın benim tarafına vuruyor. "Hareket ettiğini duydum."

Sikerler beni. İnce eli sert sikimin üzerine indi.

14

sawyer

a.k.a. alkolü suçlayan kız

VAY CANINA.

Vay canına. Vay canına.

Aleti inanılmaz, sert ve kadifemsi ve- "Ne halt ediyorsun?" diye soruyor.

Ne mi yapıyorum? "Özür dilerim," diyorum nefes nefese. "Bu... düşündüğüm şey mi?"

Ne sorusu? Bu tarihteki en aptalca soru- "Evet," diye homurdanıyor ve sesi acıyla çıkıyor.

Hâlâ sikinin üzerinde olan elimin altında bir seğirme ya da sismik bir olay var.

"Neden... böyle mi?" Fısıldıyorum.

Yeni kocamın benim kadar tahrik olmasına imkân yok. Ya da öyleyse bile benim yüzümdendir. Uyuyamamasına imkân yok çünkü o-

"Beynim o bölgeye bir sinyal gönderdi," diye homurdanıyor. "Bu sinyal arterlerin gevşemesine ve genişlemesine neden oldu."

Evet. Doğru. "Bu rahatlamanın tam tersi." "O elini çeksen iyi olur."

Ah. Doğru. Hâlâ onu kavıyorum ve bırakacak gibi de görünmüyorum.

"Bunu yapmaya devam edersem... bu uyumana yardımcı olacak mı?" Nasıl oluyor da sorularımın aptallığı artıyor?

"Uyumama yardım etmek mi?" Bana doğru dönüyor ve karanlığa rağmen gözlerindeki sıcaklığı görüyorum. "Eğer devam edersen... Yaptıklarımın sorumlu olabileceğimden emin değilim."

Yatağın onun tarafına doğru kayıyorum, horoz hala elimde. "Belki de senin sorumlu olmanı istemiyordum."

Oh, lanet olsun. Ne diyorum ben? Ne yapıyorum ben? Bunun için alkolü suçlayabilir miyim? Yani, çok içtim, değil mi?

Ve neden onu aşağı yukarı okşuyorum?

Bu çok, çok yanlış. Ve çok, çok sıcak. Ve çok, çok saygısız-

"Siktir et," diye homurdanıyor ve ben daha gözümü kırpamadan üstüme çıkıyor, dudakları dudaklarımı kaplıyor.

Oh, evet. Sikini kavradığımda niyetimin bu olup olmadığından emin değilim ama şu anda tam olarak istediğim şey bu.

İhtiyacım olan şey.

Bu öpücük çok şiddetli. Sahiplenici. Şehvetli.

Elimden kurtulan siki seksime sıkıca bastırıyor, bu da daha önce hiç hissetmediğim kemirici bir ihtiyaçla birlikte içimde sıvı ısının birikmesine neden oluyor.

Dudağımı ısıırıyor.

Onunkini ısıırıyorum ve bakır tadı alıyorum.

Dudaklarımı serbest bırakıyor, ama sonra ağzı boynuma odaklanıyor, tüylerim diken diken olana ve onu içimde o kadar çok isteyene kadar öpüyor, emiyor ve yalıyor ki çılgılık atmak üzereyim.

Onun yerine "Lütfen," diye nefes alıyorum.

Önce boynumun önünü, sonra köprücük kemiğimi öpüyor. Sesi karanlık bir gümbürtüye dönüşüyor. "Lütfen ne?"

Bana bunu söyletecek mi?

Hayır. Beni tekrar öpüyor, dili az önce ona yalvardığım şeyin bir benzeriyle ağzıma giriyor.

İşte bu kadar.

Daha fazla dayanamıyorum.

Uzanıp onu tekrar kavıyorum, eğer bir resim bin kelimeye bedel ise, o zaman sikini içimde gezdirmek bir milyon kelimeye bedel olmalı diye düşünüyorum.

Öpücükten uzaklaşıyor, gözleri benimkilerle buluştuğunda vahşileşiyor. "Emin misin?"

Cevabım onu daha da ileriye götürmek oluyor, çok etkileyici uzunluğuna ve çevresine rağmen şık ıslaklığım yolculuğu zahmetsiz hale getiriyor.

"Ben temizim," diye homurdanıyor, bir tür canavar moduna geçmemek için çaba sarf ediyor gibi görünüyor.

"Ben de," diyorum nefes nefese. "Ve hap kullanıyorum." Bunu söyledikten sonra, hayatının her detayını yıllar öncesinden planlayan biri olarak kocamla cinsel yolla bulaşan hastalıklar hakkında konuşmak kadar kritik bir şeyi unutabildiğime inanamıyorum.

"Çok iyi hissediyorsun," diye homurdanıyor yavaşça içime girerken, ağır toplarını kığım ve amım arasındaki şehvetli bağlantıya karşı hissedene kadar daha derine iniyor.

"Evet," diye nefes nefese kaldım. "Daha fazla!"

"Siktir." Yolun çoğunu geri çekiyor ve sonra tekrar içime giriyor, sahip olduğu her şeyle içime girene kadar hızı artıyor.

Tırnaklarımı sırtına geçiriyorum ve dudaklarımdan bir çığlık kaçarken gözlerimi sıkıyorum. Bu çığlık sanki bir kanyonun içindeymişiz gibi odada yankılanıyor. Gerilim arttıkça tekrar haykırıyorum ve sesler birlikte yankılanıyor.

"Benim için gel," diye düzensiz bir şekilde emrediyor ve ben de bunu yerine getirmekten çok mutluyum.

Tüm vücudum kasılıyor ve sinir uçlarımı bir gelgit dalgası gibi yıkayan beyaz-sıcak bir his dalgasıyla serbest bırakılıyor ve doruk noktam amımın duvarlarını onun etrafında sıkıp nabız attırırken "Kahretsın" diye homurdanıyor.

Nefes nefese, poposunu kavıyorum ve onu içime daha derine çekiyorum. "Gel, lütfen."

Bir anlık mutluluk için, imkânsız gibi görünen bir şey oluyor; siki daha da sertleşiyor. Sonra salıverilişinin ılık püskürmesini hissediyorum, bu da tam benim-adımızı haykırırken içime orgazmik bir artçı şok gönderiyor.

Ayrıldığımızda, uykulu bir memnuniyet dalgası beni ele geçiriyor, bu yüzden beni temizlemek için sıcak bir bez getirdiğinde sadece kısmen bilinçliyim. Beni kaşık pozisyonuna getirdiğinde tam bir oyuncak bebek gibiyim.

"Umarım şimdi uyursun," diye mırıldanıyor kulağıma.

"Tamam," diye mırıldanıyorum ve öyle derin bir uykuya dalıyorum ki, Leonardo DiCaprio bu gece benim üzerimde *Inception* şeyini yapsa, kendimizi Limbo'da bulurduk.

BAŞ AĞRISIYLA UYANIYORUM AMA PARADOKSAL BİR ŞEKİLDE KENDİMİ RAHAT VE SICAK HİSSEDİYORUM.

İkincisinin nedenini anlamak kolay. Yeni kocam tarafından kaşık pozisyonunda tutuluyorum, elleri göğüslerime sanki brioche veya challah gibi kabarık ekmeğe dönüştürmek istediği iki hamur topuymuş gibi masaj yapıyor. Söz konusu masaja rağmen uyuyor gibi görünüyor, bu yüzden kendimi nazikçe kurtarıyorum, bir bornoz alıyorum ve banyoya koşuyorum.

Hareket ettikçe baş ağrım şiddetleniyor ve aynaya baktığımda yüzüm şiş görünüyor ve kan çanağına dönmüş gözlerimin altında halkalar var.

Oh, ve boynumdaki morluktan bahsetmiş miydim?

Sawyer'la dün gece yaptığımız her şey, başımın neden ağrıdığını ve neden bir kadavra gibi göründüğümü hatırlamamla birlikte intikam duygusuyla geri geliyor.

Akşamdan kalmayım.

Lanet olsun. Lanet
olsun.

O kadar sarhoş olduk ki yanlışlıkla yeni evliliğimizi gerçekleştirdik. Ne kadar aptalca-

Kapı hafifçe çalındı.

"İyi misin?" Sawyer lezzetli bir erkek sesiyle, gürültülü bir şekilde soruyor.

"Evet, iyiyim. Harika. Hiç bu kadar iyi olmamıştım." Pinokyo olsaydım burnum aynayı ve belki arkasındaki duvarı da delerdi. "Peki ya sen?"

"Banyodan çıktıktan sonra konuşmaya ne dersin?" Hmm.

Kulağa biraz uğursuz geliyor.

Dişlerimi fırçalayıp dünkü kıyafetlerimi giydikten sonra çantamdan makyaj setini çıkarıp kendimi bu şartlar altında olabildiğince şık bir hale getiriyorum.

Kapıyı açtığımda Sawyer beklediğim gibi orada duruyordu. Ne yazık ki vücudunun büyük bir kısmı aptal bornozu tarafından gizlenmişti. Söz konusu vücut örtülüyken bile sarhoş halimin neden baştan çıktığını anlayabiliyorum: nefis bir şekilde odunsu kokuyor ve yüzü benimkinin aksine sağlık ve canlılıkla dolup taşıyor. Saçları bile seksi bir şekilde dağınık, sanki yeni kalkmış ya da yeni seks yapmış gibi - aslında ikisi de doğru.

"Konuşmak mı istedin?" Diye soruyorum ama kelimeler kulağıma çok boğuk geliyor.

"İzin ver de üstümü değiştireyim ve bir süreliğine tuvaleti kullanayım," diye homurdanıyor.

Ah. Doğru ya. Yolundan çekiliyorum ve yaklaşan konuşmayı her açıdan planlarken süiti adımıyorum.

İşte bu yüzden, o dışarı çıkar çıkmaz, "İptal ettirmek istiyorsan ben iyiyim" diye patlıyorum.

Yüz ifadesi kararır. "Bak Sawyer, dün gecenin bir hata olduğunun farkındayım ama evliliğin iptali-"

"Bir tane istediğimi söylemiyorum," diye açıklıyorum. "Sadece isteyebileceğini düşündüm." Kaşlarını çatı. "Oh. Hayır. Peki ya sen?"

"Hâlâ işimi kaybetmek istemiyorum." Elbette finansal güvenlik gibi bariz, normal nedenlerden dolayı. "Bir konuda sana katılıyorum: Olanlar bir hataydı."

Dudakları biraz geriliyor ama başını sallıyor. "Merak etme. Bir daha olmayacak." "Katılıyorum." Göğsümde akşamdan kalma olduğu belli olan garip bir gerginliği görmezden geliyorum. "Bu olanlar, eğer senin için

alkol." Değil mi?

Odanın etrafını işaret ediyor. "Romantik atmosfer de yardımcı olmadı." Bu erkeklerde işe yarıyor mu? "Yatakta çıplak olmak da yardımcı olmadı."

"Kesinlikle," diyor suratsızca. "Fırsatını bulur bulmaz pijama alacağım."

Aman Tanrım. Her zaman çıplak mı uyur? Görüntüler, nefis görüntüler... "Harika fikir. Zaten pijamalarım var ama daha çirkinlerini alabilirim ya da istersen haki renkli nine külotu alabilirim."

Gözleri parlıyor. "Bence en iyisi genel olarak külotlar hakkında konuşmamamız."

"Bu bizim aile sloganımız olabilir." Telefonumu çıkarıp Latince'ye hızlı bir çeviri yapıyorum. "*De subligaculo non loquimur.*"

Sonunda fazla ciddi ifadesinde bir çatlak oluştu. "Subligaculum- bunlar gladyatörlerin giydiği peştamal benzeri iç çamaşırlarıydı, değil mi?"

Telefonumu kullanarak bunların sadece gladyatörler için olmadığını öğreniyoruz. Aktörler, sporcular ve dansçılar da giyiyordu. Sonra, sanki konuyu değiştirmeye hazırmışım gibi, midem hiç de kadınsı olmayan bir şekilde gurulduyor.

Kadınsı gizem buraya kadarmış. Şimdi muhtemelen ona başka ne gibi sindirim sürprizleri yapabileceğimi merak ediyordur.

"Hadi seni besleyelim," diyor, hiç de sinirlenmiş görünmeden.

"Tamam... kocacığım."

Benim için kapıyı açarken kaşlarını kaldırıyor. "Şimdiden sevgi sözcükleri mi seçmeye başladık?"

Koridora adım atıyorum. "Yapmasaydık şüphe uyandırırdı." "Bu durumda, Sawyerina hakkında ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

Homurdanıyorum. "*Testere* serisindeki Jigsaw katilinin kızına benziyor. Hani şu balerin olan ve sağ serçe parmağını bir kazada kaybeden-"

"Sawyerette?"

"Kulağa Şirin gibi geliyor. Ya da Ishmael Tickle'ın karısı - ki bu da aynı şeyi söylüyor olabilir."

Asansörü çağırırken sırtıyor. "Birazcık Şirin'e benziyor."

"Tabii, 'birazcık' derken bir tondan bahsediyorsan."

"Nerede yemek istersin?" diye soruyor.

Omuz silkiyorum. "Önerin var mı?"

"Alt katta kocaman bir büfe var. Hatta bütün otellerde açık büfe var."

"Bir Fransız büfesi kulağa harika geliyor."

"İyi seçim," diyor. "Eğer en az bir kere açık büfede yemek yemezsek, Las Vegas buraya geldiğimizi bile inkâr edecek."

Kaşlarımı çatarak alay ediyorum. "Sevgi sözcükleri muhabbetinden sıyrılmaya mı çalışıyorsun?"

Çarpık bir şekilde gülümsüyor. "Sana ne denmesini istiyorsun?" "Bu işler böyle yürümüyor."

Asansörün kapıları açılıyor ve önce benim girmeme izin veriyor. "Farklı bir açıdan bakmayı deneyelim. 'Kocacığım'ı sevmiyorum. Bana başka ne diyebilirsin?"

Kaşlarımı çattım. "Testere mi?"

"Korku filmlerine gönderme yapmanın yasak olduğunu sanıyordum." Doğru. "Sawford?"

"Kulağa daha çok soyadı gibi geliyor." Hmm. "Bu çok zor."

Homurdanıyor. "Zor. Şimdi bir yere varıyoruz."

Gözlerimi deviriyorum. "Gerçekten sana 'sert' gibi bir şey dememi mi istiyorsun?" Haklı olabilirdi elbette ama-

"Hayır. Solver'a ne dersin?"

Kaşlarım çatıldı. "Neden?"

"Bulmacaları sevdiğim için mi?"

Başımı sallıyorum. "Ne sevimli ne de romantik. Peki ya Anahtar?"

Başını eğiyor. "Kalbin olan bulmacaya uyan 'anahtar' parça gibi mi?"
Said'in kalbi bir aptal gibi sıkıştı. "Haklısın. Bu öyle bir sakarin ki duyan herkesi şeker hastası yapabilir."

"Ama bu onu mükemmel yapmaz mı? Anında aşık o l d u ğ u m u z u düşünmelerini istiyoruz."

Ki aşık olmadık. "Eğer sen 'Key' olsaydın, ben ne olurum?"

"*Locky*," diyor ve bunu söylerken şefkat taklidi yaptığını biliyorum ama yeni lakabımı anında sevdim ve bana başka bir şey demesini asla istemiyorum.

"Elbette," diyorum elimden geldiğince kayıtsızca. "*Locky* işe yarayabilir." "Anlaştık... *Locky*."

Akşamdan kalmanın insanın kalbini küt küt attırması normal mi? "Ee, Key, canın ne çekiyor?"

Tam sorumu bitirmiştım ki, bir Fransız köyüne benzeyen bir büfeye giriyoruz ve bir köyü, belki de bir düzine köylüyü *doyurabilecek* devasa sofraya ağzım açık bakıyorum.

Büyük bir kara tahtayı işaret etmeden önce dudaklarıma bir saniye kadar uzun süre bakıyor. "Sipariş üzerine yapılan krepleri var. 'La Caprese' iyi görünüyor."

O krepini beklerken, ben de sergilenen ürünlerden birer örnek alıyorum. Bir parça börek aldığımda elimde olmadan yüzüm kızarıyor - bu bana az önceki göğüs masajını hatırlatıyor.

Güzel bir masa bulup yerleşiyoruz, işte o zaman kış uykusundan yeni çıkmış bir ayıdan daha aç olduğumu fark ediyorum.

Sawyer krebinin yarısında, "Bu çok güzel," diyor. "Seni takas edebilir miyim?" Tabağımı işaret ediyorum.

Gülümseyerek bana kendi krepinden bir parça kesiyor ve karşılığında benim makaronlarımdan birini alıyor.

"Ee," diyorum. "Pullar ve bulmacalar dışında neyle ilgileniyorsun?" Çatalının dudaklarına giden yolunu durduruyor.
"Wordle."

"Bu da bir çeşit bulmaca."

"Peki ya pangramlar?" diye

soruyor. "O nedir?"

"Hızlı kahverengi tilki tembel köpeğin üzerinden atlar,"

diyor. "Ha?" Cümle tanıdık geliyor ama çıkaramıyorum. "Bu popüler bir pangram," diye açıklıyor.

"Hâlâ anlamadım." Kötü bir şiir mi? Kafiyele olmayan bir şiir mi?

"Pangram, alfabedeki her harfin en az bir kez kullanıldığı bir cümledir.

Onları severim, biriktiririm ve yenilerini bulmak için elimden geleni yaparım."

"Ah. Bu durumda, hala bulmaca bitişik görünüyor."

O kadar hayal kırıklığına uğramış görünüyor ki, "Ama ilginç." diye eklemekten edemiyorum. Gözleri parlıyor. "Gerçekten de öyle."

Evet, doğru. Ama onu mutlu görmek hoşuma gidiyor, o yüzden "En sevdiğiniz neler?" diye soruyorum.

"Çiftçi Jack büyük sarı yorganların pahalı olduğunu fark etti." "Şu lanet yorganlar," diyorum en iyi çiftçi aksanımla.

"Alakarga, domuz, tilki, zebra ve kurtlarım vaklıyor," diyor gülümseyerek.

"Vay canına. Vaklayan bir hayvanat bahçesi."

"İşte bir tane daha: Beş vaklama zefiri balmumu yatağımı

sarsıyor." Homurdanıyorum. "Zefir yumuşak bir rüzgar değil mi?"

"Öyle. 'Kızım işi bırakmadan önce altı düzine ekose ceket dokudu' gibi anlamlı pangramları tercih ederim."

Sırıttıyorum. "Bu bir ipucu mu?"

Başını sallıyor. "Dokuma bir şeye ihtiyacım yok. Teşekkür ederim."

"Mantıklı gelen başka bir şey var mı?"

"Kahverengi kavanozlar karışımın çok çabuk donmasını engelledi." Krepini kesiyor. "Bir sonraki ödül için hemen antika fildişi tokaları değerlendirdik."

Tabağından kestiği parçayı çalışıyorum. "Bence 'mantıklı' fikrini biraz esnetiyorsun."

"Doğru, ama mükemmel pangramlardan daha mantıklılar."

"Mükemmel mi?" Yeni kocam gibi mi?

"Her harfi sadece bir kez kullanan pangramlar."

"Ah. Bana onlardan biriyle vurmak ister misin?" Kulağa ne kadar şifreli geleceğini hayal bile edemiyorum.

Sırıttıyor. "Bay Jock, TV bilgi yarışması PhD, birkaç vaşak çantası." "Ha?"

"Evet... Bir de, 'GQ'nun şanslı dahisi Dr. J, eski NBA MVP'si' var."

"Bence bunların ikisi de 'cümle' kelimesinin ve 'kelime' kelimesinin anlamını esnetiyor."

"Olabilir. Ama mantıklı *olan* mükemmel bir pangram yok."

Alnıma bir şaplak indirdim. "Hızlı kahverengi tilki tembel köpeğin üzerinden atlar' sözünü nerede gördüğümü hatırlıyorum. Bilgisayarımda yazı tiplerini değiştirirken görmüştüm."

"Evet. Çok popüler. İnsanlar bunu dokunarak yazmayı öğrenmek, klavyedeki her harfin çalışıp çalışmadığını kontrol etmek ve benzeri şeyler için de kullanıyor."

Bir süre bana pangramları anlatmaya devam ediyor ve favorilerim olduğunu fark ediyorum: "Zombiler geldiğinde, hemen Yargıç Pat'e faks çek" ve "Balmumu ve titreyen sporcular pizzayı karıştırıyor."

Bir crème brulee'yi bitirdikten sonra "Doydum," diyor.

Ağızma bir ekler daha tıktırıyorum ve neredeyse çiğnemedem yutuyorum. "Doymak benim için yarım saat önceydi. Şu anda patlamak üzereyim."

"Striptiz şeridinde güzel bir gezintiye çıkmalıyız gibi geliyor."

Tam da bunu yapıyoruz, Mirage'daki Volkan'a ve Excalibur'un temasına aval aval bakmak için dışarı çıkıyoruz. Daha sonra seçerek bazı otellerin içine giriyor ve Venetian'da gondol gezintisi ve Bellagio'da bahçelerde gezinti gibi birkaç uber-romantik şey yapıyoruz. Tüm macera boyunca bol bol fotoğraf çekiyoruz ve kendimi tamamen bir erkek arkadaşım ile tatildeymişim gibi hissediyorum - ya da daha doğrusu balayındaymışım gibi.

Sawyer'ın saatindeki alarm çalmaya başladı. Ona ters ters bakıyor, sonra özür dileyerek bana bakıyor. "Eğer yola çıkmak istiyorsak hemen bir taksi bulmalıyız."

Uçuş."

"Elbette," diyorum hayal kırıklığımlı gizlemek için elimden geleni yaparak.

"Tabii... ofisi arayıp onlara evlendiğimizi söyleyebiliriz. Ve şu anda balayında olduğumuzu."

Ona bakakaldım.

"Biz dönmeden bizi kovmalarına imkân yok," diyor savunmacı bir tavırla.

"Ama yapabilirler. Ve bunu bilmek, burada geçirilecek her türlü eğlenceyi mahveder.

Vegas."

Ayrıca, ilk gecemizin nasıl geçtiğini düşünürsek, onunla tekrar aynı yatağı paylaşmak benim için aptallık olur. Şu anda, eğer eve gidersek, kendimize dün gecenin bir şans olduğunu ve Vegas'ta olanın Vegas'ta kaldığını söyleyebiliriz.

"Haklısın," diyor. "Başımızın üzerinde Demokles'in kılıcı sallanırken tatil yapmak istemeyiz."

"Hayır." Ama güzel olurdu. "Hadi gidelim."

HAVAALANINA GIDERKEN KENDİMİZLE İLGİLİ BAZI ŞEYLERİ PAYLAŞTIK.

Uçuş sırasında. İndikten sonra Sawyer bir taşıma şirketini arıyor, sonra bir taksiye binip sohbete devam ediyoruz. Taksimimiz evimin yanında durduğunda, Sawyer hakkında ailem dışındaki herkesten daha fazla şey biliyordum. Layla'nın son zamanlarda ne kadar ketum olduğunu düşünürsek, belki de-

"Bugün taşınmak zorunda değilsiniz," diyor. "İK'ya bir planımız olduğunu söyleyebiliriz-"

"Hayır. Taşınmak evliliğimizi daha da *oldu bittiye* getirecek."

"*Oldu bitti* mi?" Bir kaşını kaldırdı. "Fransız kahvaltı büfesi mi konuşuyor?"

Gözlerimi deviriyorum. "Touché."

Sırıttıyor. "Hadi seni toplayalım."

Arabadan iniyor ve benim için kapıyı tutuyor.

Onu kapıma kadar götürüyorum ve beklentilerini düşük tutması konusunda uyarıyorum çünkü burayı şimdiki işimden önce kiralamıştım.

İçeri girer girmez, pisliği görünce irkildim. Sonra küçük bir çamaşır sepeti ve içinde iç çamaşırlarımı görüyorum.

Kahretsin.

Bunu nasıl unuttum?

"Arkanı dön," diye emrediyorum, sonra sepeti hızla kapıyorum ve panik içinde buzdolabının içine saklıyorum.

Geri döndüğümde kocamın gülümsemesi alaycıydı. "Orada açacak çok şey var. İç çamaşırlarını oraya mı koydun, yoksa gözüme çok mu sıcak gelirdi? Yoksa aile mottolarımızı biraz fazla mı abarttın?"

"Arkanı dönmen gerekiyordu," diyorum sertçe. "Ayrıca, aile sloganımız '*külot hakkında konuşmayız'dır.*'" Buzdolabını işaret ediyorum. "Bu saklanmaktı, konuşmak değil. *Eğer* bir şey varsa, az önce aile sloganını çiğnedin."

Alaycı bir şekilde elini kalbinin üzerine koyuyor. "*De subligaculo non loquimur.*"

Gerçekten istemediğim bir sessizlik içinde, kanepenin arkasından bir bavul alıyorum, ne yaptığımı göremeyeceği bir şekilde duruyorum ve sonra buzdolabından külotumu bavula taşıyorum.

Görünüşe göre, tam zamanında.

Nakliyeciler geldi ve kesinlikle iç çamaşırlarıma dokunmalarını istemiyorum.

Lafı açılmışken... "Dışarı çıkıp nakliyecilerle birlikte beklemeni istiyorum," diyorum.

Sawyer kabul ediyor ve o gider gitmez pullarımı bavula yerleştiriyorum (çünkü onlar çok değerli) ve sonra masaj aletimi (çünkü boynumda kullanılmıyor).

Bavulumun fermuarını çekiyorum ve açmak için ön kapıya doğru yürüyorum. "Artık içeri girebilirsin." Başımla bavulu işaret ediyorum. "Bu benimle geliyor."

"Elbette," diyor baş nakliyecisi. Yetersiz eşyalarımı şüpheyile tarıyor. "Her şeyi getiriyor musun yoksa bazı şeyleri bırakıyor musun?"

Ses tonundan "öp konteynerinin yanında" dediğini anlıyorum. Bir ayağımdan diğerine geçiyorum. "Emin değilim."

"Her şeyi getirmeye ne dersin?" Sawyer öneriyor. "İhtiyacın olmayanları daha sonra atabilirsin."

"Bu taşınma maliyetini yükseltmez mi?" Baş nakliyeciyeye dönüp ekliyorum: "Alınmaca yok."

"Alınmaca yok," diyor baş nakliyecisi ama yalan söylediğini anlayabiliyorum.

"Eşyaları ayırmak daha uzun sürecektir demek." Sawyer saatine bakıyor.

"Bence önceliğimiz yarın işe gitmeden önce olabildiğince uyumak olmalı."

Haklı olduğu bir nokta var. Saat çoktan akşamın dokuz buçuğu oldu. Genelde bu saatlerde gevşemeye başlarım. Taşınma işlemini tamamladığımızda gecenin geç saatleri olacak.

"Başka bir şey daha var," diyor Sawyer. "Ailelerimize durumumuzdan hâlâ bahsetmedik."

Bu kadar önemli bir şeyin aklımdan çıktığına inanamıyorum. "Onları aramam gerek. Hemen."

"Kesinlikle." Baş taşıyıcıya döndü. "Devam edin ve her şeyi kamyonla yükleyin."

Telefonumu ıkardım. "Dışarıda olacağım." Layla o kadar yüksek sesle bağırmak üzere ki, yeni kocamı ve nakliyecileri sağır edeceğinden korkuyorum.

"İyi şanslar," diyor Sawyer.

Evet. Kulak zarlarımdan Kulak zarlarımdan buna ihtiyacı olacak. Dışarı ıkıyorum ve kız kardeşimi arıyorum.

"Selam," diyor, "Nasılsın?"

"Oturuyor musun?"

"Hayır."

"Otur. Sana söylemem gereken çok önemli bir şey var." "Beni korkutuyorsun."

"Kötü bir haber değil. Aslında harika bir şey."

Bir hışırtı duyuyorum ve sonra şezlongunda olduğunu söylüyor.

"Adaşımı hatırlıyor musun, sana bahsettiğim iş yerimdeki adamı?"

Sandalyesi gıcırıyor ve onu otururken hayal edebiliyorum. "Senin ondan hoşlandığından daha fazla senden hoşlanan ya da hoşlanmayan adamdan mı bahsediyorsun?"

"Evet. Görünüşe göre birbirimizden çok hoşlanıyormuşuz, yani..." Doğru kelimeleri arıyorum ama bulamıyorum.

"Onu becerdin mi?" diye soruyor kız kardeşim şaşkın bir sesle. "İçinde olduğunu sanmıyordum. Aletini kastediyorum."

"Bu şartlar altında doğru terim sevişmek olurdu ama bu-"

Hırıltısı korktuğum kadar kötü, o kadar ki kalıcı hasarı önlemek için telefonu kafamdan uzaklaştırıyorum.

Sakinleştiğinde boğazımı temizliyorum. "Sana söyleyeceklerim düşünüldüğünde bu çok erken oldu."

Diğer hatta birkaç saniyelik şaşkın bir sessizlik oluyor ve sonra "Siz bunu daha önce iki kez mi yaptınız?" diyor.

"Hayır. Daha kalıcı bir şey." Bir sessizlik daha. "Siz bir çift misiniz?" "Daha sıcaksınız."

Bir başka şaşkın sessizlik. "Hamile olduğunu bilmen için çok erken. Tabii bu çok daha uzun süredir devam etmiyorsa-" "Öyle değil, ama-"

"Ne. Ne yaptın? Sen. Yaptın?" Her kelimeyi telaffuz ediyor.

"Birlikte şirket partisine gittik," diye geveliyorum. "Sonra her şey birbirini izledi: sarhoş olduk, Vegas'a uçtuk ve evlendik."

İşte. Bir yara bandını koparmak gibi - sadece delirmiş bir ölüm perisine takılı olanı.

İlk başta, şaşkın sessizlik iyi bir dakika sürer. Sonra gergin bir kıkırdama duyulur. "Eğer bu senin şaka anlayışınsa, can alıcı bir noktası yok."

"Ben ciddiym," diyorum ona. "Dur bakalım." Ona resepsiyondan birkaç fotoğraf ve ardından gezintimizden daha fazla fotoğraf gönderiyorum. "Telefonunu kontrol et."

"Tamam." Telefonu okşadığını duyabiliyorum, sonra hırlıyor, ciyaklıyor ve sadece köpeklerin adlandırabileceği bir ses çıkarıyor. Tüm bunlar o kadar gürültülü ki, şu anda farklı ilçelerde bulunmamıza rağmen, telefonu kapatırsam onu duyacağımdan şüpheleniyorum.

Kapatmaktan bahsetmişken, tam da bunu yaptı.

Endişeyle telefonuma bakıyorum. Kız kardeşimi kırdım mı? Hayır, belki.

Yani, belki.

Video aracılığıyla geri arıyor.

"Selam," diyorum kabul ederken.

Bana kısık gözlerle bakıyor. "Tekrar söyle ve doğrudan kameraya bak."

İç çekiyorum. "Ben evlendim. Onun adı Sawyer Worthington ve dün gece itibariyle benimki de öyle."

15

sawyer

a.k.a. büyük haberleri olan adam

ANNEMI GÖRÜNTÜLÜ ARIYORUM.

Telefonu açar açmaz güven verici bir şekilde gülümsedim. "Seni çok mutlu edecek bir haberim var."

Son birkaç yıldır her gün beni bu konuda rahatsız ediyordu.

"Merhaba anne," diye gürlüyor, sesimi taklit ederek. "A r a n ı z nasıl? Hafta sonun nasıl geçti?"

Tüm bu havadan sudan konuşmaları elimin tersiyle itiyorum. "İnan bana, bunu bir an önce duymak istiyorsun."

En sevdiği sandalyesine oturuyor. "Tamam, beni yakaladın. Meraktan ölüyorum."

"Evlendim," diye zaferle ilan ediyorum.

Annem gözlerini kırıştırdı. "Ne?"

"Topu ve zinciri kilitledim, süpürge den atlardım," diyorum sırtarak. Daha hızlı göz kırıyor. "Kiminle evlendin?"

"Ah, doğru, ondan daha önce bahsetmemiştim. Adı-"

"Doğru bayım," diye haykırıyor annem, gözlerini sertçe kıсарak. "Gerçekten de bana hiçbir şey söylemediniz."

"Uğursuzluk getirmek istemedim."

Annemin nefesi kesildi. "Hamile mi?"

"Kim?"

Gözlerini deviriyor. "Karın. Kimi kastettiğimi sandın? Oprah mı? Dolly Parton mı?"

"Hayır. Sawyer hamile değil."

"Bekle." Annem yüzünü kameraya yaklaştırıyor. "Sawyer... Ruhsal bir çöküntü mü yaşıyorsun? Çok fazla çalıştığını hep biliyordum."

İç çekerek, Sawyer'la ortak ismimiz sayesinde kafede nasıl tanıştığımızı, parti olana kadar nasıl flört ettiğimizi ve sonra bum, Vegas düğününü anlatmaya başlıyorum.

"Yani... burası onun evi mi?" Annem abartılı bir şekilde etrafıma bakıyor.

"Eski evi olmak üzere. Bugün benim yanıma taşınıyor."

"Nerede o?" Annemin gözleri bir taşıyıcıdan diğerine kayıyor. Altında yatan "O gerçekten var mı?" sorusu çok açık.

"Bir saniye."

Sawyer "Evlendim." dediğinde dışarı çıkıyorum. Onun adı Sawyer Worthington ve dün gece itibarıyla benimki de öyle."

Annemin nefesi kesildi. "Yani o gerçek."

Sawyer telefonunu bana doğru çevirdi. "Sevgili kocacığım, lütfen kız kardeşime merhaba de."

"Merhaba." Genişçe gülümsüyorum. "Sevgili karıcığım, lütfen

anneme merhaba de." "Merhaba Bayan Worthington," diyor Sawyer, tam ben "Merhaba Layla," derken. Bu kız kardeşinin adı, değil mi?

Annem başını sertçe sallıyor. "Lütfen bana Claire deyin... ya da anne."

"Merhaba kayınvalide, nam-ı diğer Claire," diyor Layla ağır bir dozda Snark. "Bu ikisinin evleneceğini biliyor muydun?"

"Bilmiyordum... Layla'ydı, değil mi?"

Layla başını sallıyor.

"Bunlardan herhangi birini anlıyor musun?" Annem soruyor.

"Hayır," der Layla. "Yani, Vegas'ta evlenmek için ne kadar sarhoş olman gerekiyor?"

"Çok değil," diyor Sawyer. "Hele damat bu kadar seksiyse."

Ukalaca sırtıyorum. "Ya da gelin."

Telefon ekranlarımızda Layla ve annem kuşkulu görünüyor, ben de sırf gerçekçi olsun diye Sawyer'ın dudaklarına bir öpücük konduruyorum.

Hızlıca bir öpücük kondurmak istemiştım ama böyle bir şeyi yapabilecek gibi görünmüyoruz. Göz açıp kapayınca kadar öpücük kavurucu bir hal alıyor ve annemin telefondaki varlığına rağmen kendimi sertleşirken buluyorum.

Layla, Hermit'i veterinerde tartmaya çalıştıklarında çıkardığı çığlığı andıran kan dondurucu bir çığlık attığı için kendimi uzaklaştırıyorum.

"İyi misin?" Baldızıma soruyorum.

"Sayılır." Layla boğazını temizliyor. "Claire, artık bunun bir şaka olduğunu düşünmüyorum."

"Evet," diyor annem baş döndürücü bir heyecanla. "Sonunda büyükanne olacağım."

Bunun üzerine Layla çığlığını tekrarlıyor ve durduğunda, annem torunlarının teyzelerinden her neyse onu miras almamalarını ummakla ilgili bir şeyler mırıldanıyor.

"Alamazlar," diyor Sawyer. "Layla ve ben herhangi bir DNA'yı paylaşmıyoruz."

Kız kardeşler hemen ardından her ikisinin de Baker'lar tarafından evlat edinildiğini açıklıyorlar.

Anneleri onaylarcasına başını sallar. "Kayınvalidelerinizle tanışmadım ama onları şimdiden sevdim bile; bu harika bir başlangıç."

Layla ve Sawyer neredeyse hep bir ağızdan, "Müthişler," diyorlar.

"O zaman anlaştık," dedi annem. "Tüm aile bundan böyle Noel partime içtenlikle davetlidir."

Kahretsin. Tamamen unutmuşum. "Üç gün sonra."

"Kesinlikle," dedi annem.

"Ailemle konuşmam gerek," diyor Sawyer. "Beni Noel için evlerine davet ettiler."

"Bana numaralarını ver," diyor annem. "Onları davet edeceğim." "Onlara henüz evli olduğumu söylemedim," diyor Sawyer.

Herkes ona farklı derecelerde bir kuşkuyla bakıyor. "Şimdi yaparım," der suçlulukla. "Bilgilerini sonra sana mesaj atarım."

Annem cömertçe kabul ediyor ve karımla ben birbirimize bakmak için telefonu kapatıyoruz.

"Şaşırtıcı derecede iyi geçti," diyor Sawyer.

Alnımdaki boncuk boncuk teri siliyorum. "Evet, tabii. Elbette. Ben olsam tam olarak 'iyi' derdim."

"Sanırım birlikte yapmak yardımcı oldu," diye ekliyor.

Başımı sallıyorum. "Önce senin aileni, sonra da babamı aramaya ne dersin?" "Tabii. Ama önce kameradan uzak dur."

"Anlaştık."

Sanki tahtadan yürüyecekmiş gibi görünen Sawyer yeni bir görüntülü arama başlatır.

"Merhaba anne," diyor kederli bir şekilde, her şey düşünüldüğünde.

"Merhaba tatlım," diyor akla çikolata parçacıklı kurabiyeleri ve ılık sütü getiren nazik bir ses. "Hafta sonun nasıl geçti?"

"Olaylı," diye yanıtlıyor karım, durumu hafife alma konusunda bir rekor kırarak. "İşte bu yüzden arıyorum."

"Bir şey mi oldu?"

"Hayır. En azından kötü bir şey olmadı. Babamı çağırabilir misin? İkinizin de bunu duymasını istiyorum."

"Thomas!" diye bağılıyor kayınvalidem. "Gel! Ben Sawyer."

"Merhaba tatlım," diyor bir dakika sonra bir erkek sesi. "Nasıldı?"

"Evlendim," diye ağzından geçiriyor Sawyer.

"Onları buna alıştırmakla iyi iş çıkardın," diyorum. Telefondan sağır edici bir sessizlik geliyor.

"Yeni kocamla tanışmak ister misin?" Sawyer soruyor.

Sessizlik devam edince beni telefonunun kamerasına doğru sürüklüyor.

"Merhaba Bay ve Bayan Baker," dedim. "Ben yeni damadınızım."

Sawyer'ın annesi kapibara gibi görünüyor -sadece sevimli, sıcak ve tüylü bir şekilde. Babası bana *Süper Mario Kardeşler*'in Luigi'sini hatırlatıyor, tek farkı bıyığının olmaması ve biraz daha az yeşil giymesi.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor Bayan Baker. "Ve lütfen bana anne de."

"Neden?" Sawyer sorar.

"Bana da baba," der Bay Baker. "Yine, neden?" Sawyer soruyor.

"Hayır tatlım, sorun yok," diyorum. "Merhaba... Annem ve babam." "Bize her şeyi anlat," diyorlar.

"Oh, kahretsin," diyorum. "Anneme Vegas'tan bahsetmedim."

Şeytan demişken, Prada giyen biri... Telefonum çalıyor ve arayan annem, düğünle ilgili detayları öğrenmek istiyor.

"Locky, tatlım, bunu almak ister misin?" Mırıldanıyorum.

"Elbette, Key."

Fırıncılar hep bir ağızdan, "Onların lakapları var," diyorlar. "Eski sevgilisinin lakabı yoktu," diye mırıldanıyor annem.

Delilah'dan bahsediyor ve onun bir lakabı olmadığını söylemek tam olarak doğru değil - daha çok ona hiç lakap takmadığımı söyleyebilirim. Gerçi annem taktı - ayrıldığımızdan beri Delilah'ya "harpy" diyor.

"Her neyse, size her şeyin nasıl olduğunu anlatayım," diyor Sawyer komplocu bir tavırla. "Bir kafeye girdim ve..."

Uydurduğumuz hikayeyi anlatmaya devam ediyor ve bu konuda liderliği ona verdiğim için memnunum: Açıkça görülüyor ki benden çok çok daha iyi bir yalancı. Aslında neredeyse korkutucu derecede iyi. O gün bana gerçekten aşık olmuş birinin inancıyla konuşuyor.

Sawyer sözlerini bitirdiğinde annem yanağındaki bir damla gözyaşını siliyor ve kayınvalidem alkışlıyor.

Nakliyecilerden biri kafasını kapıdan uzattı. "Kamyonu yüklemeye hazırız."

"Gitsek iyi olacak," diyor Sawyer.

"Bekleyin!" Annem bağırır. "Herkesi Noel partisine davet etmek istiyorum."

"Birbirinizi arayıp bunu ayarlamaya ne dersiniz?" Diyorum, sonra da Annemin numarası Baker'lara.

"Şimdi konuşabilir misin?" Babam muhtemelen anneme hitaben soruyor.

"Elbette," diyor annem.

"Bir saniye içinde arıyorum." Babam bize doğru bakıyor. "Taşınma işinde iyi şanslar." "Teşekkürler."

Telefonu kapattım, karım da kapattı. "Vay be," diyor. "Bitti."

"Şanslısın. Hâlâ babamı aramam gerekiyor."

Güven veren elini omzuma koyuyor, bu harika bir his.

Nakliyeciler gelip kutuları kamyonlarına yüklüyorlar. Onları bir taksiyle takip ederken babamı görüntülü arıyorum.

"Selam," dedi. "Ben de tam seni aramak üzereydim." "Öyle mi?"

"Annen mesaj attı ve 'harika haberler' hakkında ne düşündüğümü sordu. Ne haberi diye sorduğumda, seninle konuşmamı önerdi."

"Doğru. Yani... Ben evlendim," diyorum ona. "Evlendin mi?"

"Evet." Şimdi ona karımı göstermeli miyim?

En sevdiği sandalyesine oturdu. "Bu harika. Çok mutluyum." Ona göz kırpmıyorum. "Bu kadar mı?"

"Ne demek 'bu kadar'?"

"Nasıl olduğunu, onun kim olduğunu ya da neden bir randevudan hiç bahsetmediğimi öğrenmek istemeyeceksin değil mi?"

Babam omuz silkiyor. "Kendini hazır hissettiğin anda bilmem gereken her şeyi bana anlatacağını düşünüyorum."

Vay be. Annemle ayrılmalara şaşmamalı. İsteseler bundan daha farklı tepki veremezlerdi.

Kamerayı Sawyer'a doğrultuyorum. "Baba, bu Sawyer-evet, biz adaşız."

"Tanıştığımıza çok memnun oldum, Sawyer." Babam bana göz kırptı. "İyi iş, oğlum."

Pekâlâ. Sanırım utanç verici şeyler söylemek annemle babamın hâlâ ortak noktası.

"Merhaba Bay Worthington," der

Sawyer. "Bana Roger deyin," diyor

babam. "Roger o... Roger," der kız.

Babam sırtıyor. "Belki bana nasıl tanıştığınızı anlatabilirsin?"

Bir kez daha hikayeyi anlatıyor ve bu sefer yalan söylemesi daha yumuşak ve inandırıcı görünüyor - ve bu mükemmel çünkü babam yalan söylediğimi her zaman bir şekilde anlayabilir, bu özellikle gençken rahatsız edici bir şeydi.

"Pekala," diyor babam o bitirdiğinde. "Siz ikiniz mükemmel bir çiftte benziyorsunuz.

Birlikte nice mutlu yıllarınız olsun."

Bunu söyleme şeklindeki bir şey göğsümü sıkıyor ve keşke yalan söylemeseydik dedirtiyor. Geleceğimizi ilk kez net bir şekilde hayal ediyorum ve "ayrılığımızın" herkesi derinden hayal kırıklığına uğratacağını görebiliyorum.

"Claire'in Noel partisine gidiyor musun?" Sawyer soruyor.

Babam kaşlarını çattı. "Beni davet etti ama yeni-"

"Gelmek zorundasın," diyorum. "Sawyer'ın ailesi orada olacak."

"Oh. Anlıyorum. Claire'in beni orada isteyip istemediğini biliyor musun?" diye soruyor. Başımı eğiyorum. "Sana davetiye içeren bir kart gönderdi mi?"

"Evet, ama-"

"Her zamanki gibi altın kaplama mıydı?"

"Evet, ama-"

"Kart, seni orada istediğine dair güçlü bir ipucu."

"Altın kaplama mı?" Sawyer kaşlarını kaldırarak soruyor. "Evet," diye fısıldıyorum.

"Ama dur bakalım," diyor babam. "Yeni erkek arkadaşı da orada olabilir." İçimi çekiyorum. "Peki kimmiş o?"

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Senden bunu araştırmanı istemiştim, hatırladın mı?"

Ah. Doğru ya. "Erkek arkadaşı olduğunu sanmıyorum, ama olsaydı bile onu o partiye davet etmezdi."

"Peki o zaman," dedi babam. "Orada görüşürüz."

Telefonu kapattıktan sonra her birimiz arkadaşlarımızı arayıp onlara da aynı haberi veriyoruz.

"Vay canına," diye soruyor Sawyer telefonu kapattıktan sonra, taşınan çocukluk arkadaşına. "Yorulduğum ve henüz en zor şeyi yapmadık."

Araba durdu, sanki onun söylediğini vurgulamak istercesine ve eve geldiğimizi fark ettim. "En zor şey tam olarak nedir?"

Eğiliyor. "Tüm sosyal medya hesaplarımızda ilişki durumumuzu değiştiriyoruz."

16

sawyer

a.k.a. Caprese şışleri tarafından tahrik edilen kız

Sawyer'ın gösterişli binasının lobisine **giriyoruz** ve asansörle en üst kata çıkıyoruz.

Kocam kapıyı açarken "Evine hoş geldin," diyor.

İçeri giriyorum ve ilk bakışta ev, binadan bile daha gösterişli bir çatı katına benziyor.

İçerideki mobilyalar şık, zarif ve oldukça minimalist, tek istisna birkaç adım ötemizdeki gösterişli bir koltuk.

"Ah, dönmüşsünüz," diyor bir kadın sesi.

Hmm. "Kim o, *tatlım*?" Sesim tatlı ama bir o kadar da sert. "Linda, kedi bakıcısı," diye cevap veriyor.

Bir kadın elinde çöp torbasıyla dışarı çıkıyor. Beni gördüğüne memnun olmamış gibi görünen, sinir bozucu derecede güzel genç bir kadın.

"Merhaba Linda," diyorum sahte bir gülümsemeyle, yalan makinesini bile kandırabilirim. "Ben Sawyer, Sawyer'ın eşiyim."

Linda'nın gözlerinde pek çok duygu uçuşuyor - hayal kırıklığı ve merak kesinlikle bunların arasında. Ama sonra teslim olmuş bir ifadeye bürünüyor ve hiçbir şey sormuyor, sadece Sawyer'a elindeki poşette kedi kumunun eski içeriğinin olduğunu söylüyor.

"Evet. Tamam. Tamam. Birazdan sana Venmo gönderirim. Teşekkürler."

Vay be. Bunu söyleme şekline bakılırsa, Linda için endişelenmeme gerek kalmayabilir. Yine de, o gider gitmez kocama kedi bakıcısının ona aşık olduğunu söyledim.

"Hayır, hoşlanmıyor. Neredeyse bir yıl birlikte çalıştık. Ben bilirim."

İç çekiyorum. Erkekler bazen çok cahil oluyor. "Ne yapması gerekiyordu? Soyunup-"

Kapının çalınmasıyla bölündüm. Ah.

Nakliyeciler.

Sawyer, "Kutuları şimdilik misafir odasına götürün," diyor ve onlara yolu gösteriyor.

Misafir odası mı var? Hangi dünyada New York'ta yaşayan birinin sırf misafir ağırlamak için boş bir odası olur?

Ben daha bu soruyu dile getiremeden dev bir kedi Sawyer'ın bacaklarına doğru atılıyor ve kendini bacaklarına sürüyor.

Son derece kabarık, mavi gözlü, gri kürklü ve yüzü ütü masasını kıskandıracak kadar düz bir yaratık.

"Hey, Ermiş," diye mırıldanıyor Sawyer, aşağı bakarak.

"Onun yalnız biri olduğunu söylediğini sanıyordum," diyorum. "Evde olman umurunda bile değil."

Sawyer çömeliyor ve tüylü köpeğinin çenesinin altını kaşıyor. "O bir yalnız. Bu sadece beni Linda'ya tercih ettiğini söylemenin bir yolu. Ya da evde olduğum için mutlu olduğunu."

"Evet, hayır. Bunu söylediğim için üzgünüm ama Hermit'in sözde yalnızlık durumu sadece bir kedinin kedi olması." Sözde antisosyal kedi bana doğru zıpladı, bir kokladı ve hemen mırıldandı.

"Tuhaf," diyor Sawyer. "Senden hoşlandı... hemen."

Yere oturup kediye bir güzel tırmalıyorum, o kedi gözleri benimkilerle buluştuğunda yavaşça göz kırpmıyorum.

Mırıltı yoğunlaşıyor ve bana "masaj aletimi" saklamak için özel bir dolaba ihtiyacım olduğunu hatırlatıyor.

Sawyer, "Cidden, onunla harikalar yaratıyorsun," diyor.

Sırıtıyorum. "Baker'lardan önce kaldığım koruyucu aile hakkında hatırladığım tek şey kedi yetiştirdikleriydi. Bana bu yavaş göz kırpma numarasını öğretiler." Gösteriyorum.

Sawyer kedisine yavaşça göz kırpıyor. Kedinin kuyruğunun ucu hafifçe kıvrılıyor. Sawyer'a kuyruğunu göstererek, "Bu bir mutluluk işareti," diyorum. "Bu

Hatırladığım başka bir şey var."

"Öyle mi? Bunu her zaman yapar."

Yavaşça bir kez daha göz kırpıyorum. "Mutlu bir kedi gibi görünüyor."

"Umarım haklısındır." Sawyer telefonunu çıkarıyor. "Sosyal medya hesaplarımı güncelleyeceğim."

Bunu yapmasını bekliyorum. Sadece bir dakikasını alıyor.

"Kediyi sev," diyorum sertçe, sonra kendi profillerimi güncelliyorum, bu da yüz kat daha uzun sürüyor gibi görünüyor.

"Neden bu kadar uzun sürüyor?" diye soruyor Sawyer.

"Bütün resimleri yüklüyorum," diye açıklıyorum. "Bahsetmiyorum bile-" "Hepsi tamam," diyor baş taşıyıcı Sawyer cevap vermeden.

Kedi davetsiz misafire tıslıyor.

"Teşekkür ederim," diyor Sawyer, sonra adama parasını ödüyor ve iş arkadaşlarına bahşiş veriyor. "Şimdi," diyor bana. "Bir tura ne dersin?"

"Elbette."

"Önce misafir odasını kontrol etmek ister misin? Eşyalarını kontrol etmek için?"

Başımı sallıyorum ve beni, yakından incelendiğinde yapboz olduğu anlaşılan tablolarla kaplı şık bir koridora götürüyor. Biz yaklaştıkça ortam aydınlatmasını otomatik olarak açan bir tür akıllı aygıt tarafından aydınlatılıyorlar.

Girdiğimiz misafir odası benim eski evimden daha büyük - içinde eşyalarımın bulunduğu kutular oldukça üzgün ve küçük görünüyor.

"Buraya gerçekten misafir odası mı diyorsun?" diye soruyorum. "Evet. Neden olmasın?"

Kedi ağaçlarını, pelüş yer yatağını ve yerde koştururan robotik fareleri gösteriyorum. "Buraya Ermiş'in odası denmeli."

Sawyer homurdanıyor. "Ben bu daireye bazen Yalnızlık Kalesi diyorum ama annem Kedigil Kalesi diyor."

"Annen haklı."

"Bunu ona söyleme. Sonunu asla duymayacağım."

"Tamam." Bir Chihuly cam heykeline benzeyen bir şey görüyorum. "Biliyor musun, burası bir Octothorpe çalışanı için bile pahalı görünüyor."

Omuz silkiyor. "Güzel ikramiyeler alıyoruz. İlkinden sonra burayı ipotekle satın aldım ve birkaç tane daha aldıktan sonra erken ödeyebildim."

"Sadece kağıt üzerinde milyarder olduğuna emin misin?"

Gülümsüyor. "Vegas'a benim özel uçağımla mı gittik?"

"İyi noktaya değindin." Yine de, işini kaybetse bile sorun olmayacak kadar zengin olduğu açık... yani benimle evlenmesine *gerçekten* gerek yoktu ve kesinlikle evlilik sözleşmesi yapmalıydı.

"Mutfağı görmek ister misin?" diye sordu. "Lütfen." Gerçekten açlıktan ölüyorum.

Beni oraya götürüyor ve beklediği gibi her şey modern ve minimalist, son teknoloji aletler ve şık tezgahlar.

"Aç mısın?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum. "Belki bizim için birkaç sandviç hazırlayabilirim?"

Umarım bunu çok kötü bir şekilde berbat etmem. Muhtemelen kocamı benden yemek yapmamı beklememesi konusunda uyarmalıydım. En son bir şeyler yapmaya çalıştığımda suyu yakmıştım.

"Bu çok sıkıcı," diyor. "Bize biraz Caprese şışı yapmama ne dersin?"

"Tabii." Onlar her neyse.

Buzdolabına yaklaştı ve çeri domatesleri ve bir çeşit beyaz top çıkardı - muhtemelen mozzarella. Sonra yakındaki bir fesleğen bitkisinden birkaç yaprak koparır ve adından da anlaşılacağı gibi şişleri çıkarır.

Vay canına. Mutfakta gezinme şekli ve gelişen fesleğen bitkisinin varlığı, bu alandaki becerilerinin benimkilerin çok ötesinde olduğunu gösteriyor.

Evet. Domatesleri, fesleğen yapraklarını ve peynirleri sanki çözmeye çalıştığı küçük bir bulmacaymış gibi her bir şişin üzerine geçirerek yemeği birleştirmesini hayranlıkla izliyorum. Sonuç, şefin kendisi gibi muhteşem ve bu süreç beni garip bir şekilde tahrik ediyor.

Hah. Belki bir dahaki sefere pornoya ihtiyacım olduğunda bir yemek programı açarım. Düşündüm de, bazıları kulağa *Barefoot Contessa* gibi fetişist bile geliyor.

Sawyer ustalıkla balzamik glaze ve zeytinyağı gezdirip tuz ve karabiber serperken porno devam ediyor. Bana bir şiş uzattığında ağzımda tükürük birikmiş, külotumdaki durumu taklit ediyor.

"Tadına bak" diyor.

Tadına bakıyorum ve lezzet damağımda patlarken zevkle gözlerimi kapatıyorum.

Balzamik sır dilimde cennet gibi bir tat bırakıyor; keskin tatlılık zengin peyniri, domatesin asidik sıcaklığını ve fesleğenin topraksılığını mükemmel bir şekilde tamamlıyor.

Oh, kahretsin.

Az önce inledim, değil mi?

Gözlerimi açtığımda Sawyer aç gözlerle dudaklarıma bakıyordu.

"Affedersin, bunu paylaşmamı ister misin?" Ona sadece bir domatesi kalmış şişi uzatıyorum.

"Hayır," diyor boğuk bir sesle. "Daha fazla yapacağım."

Nedenini bilmiyorum ama şişlerin tadının ne kadar şehvetli olduğunu bilmek onun yemeklerini daha da seksi kılıyor. Bir demet yapıyor, sonra onları bölüyor

Aramızda eşit olarak ve bir tabağı bana doğru
itiyor. "Afiyet olsun," diyor.

Klas sözleri, yemeğime saldırmamı ve mağara kadını tarzıyla yerken
homurdanmamı engelliyor. Bunun yerine, sahte kocamın dudaklarına uygunsuz
bir şekilde baktığım kısım hariç, medeni bir insan gibi yiyorum.

"Bulaşıkları yıkayabilir miyim?" Bitirdiğimizde soruyorum.

Ayağa kalkıyor ve iki kirli tabağı şık bir bulaşık makinesine koyuyor.

"Makinenin halletmesine izin versek nasıl olur?"

Ben de ayağa kalktım. "Tabii. Skynet senaryosu böyle başlayacak değil ya.
Makinelere yapacak çok fazla şey vermek."

Bulaşık makinesini çalıştırıyor, sonra tezgâha küçük bir kâse kedi maması
koyuyor. "Ermiş, gel yemeğini ye."

Kedi sanki birdenbire ortaya çıkıyor ve neredeyse benimkine uyguladığım bir
i ş t a h l a yemeğe saldırıyor.

"Yarı Cheshire kedisi mi?" diye sordum.

"Cheshire Kedisi belirli bir kedinin adı," diyor Sawyer. "Bir cins değil."

Lanet o l s u n . Onun beni düzeltmesi bile libidomu azaltmıyor. Ne
gerekliyor? Burun karıştırmak mı?

"Tura devam etmeliyiz," diye öneriyorum.

Bekle. Yatak odasını görmek istiyormuşum gibi mi konuşuyorum? Yani
istiyorum ama ne onun böyle düşünmesini istiyorum ne de şu anki tahrik olmuş
halimle oraya gitmenin iyi bir fikir olduğunu düşünüyorum.

Beni rahatlatmak için -ya da hayal kırıklığına uğratmak için- yatak odası beni
götürdüğü yer değil. Bana ev sinemasını ve ardından oturma odasını gösteriyor -
evet, bu kadar zengin insanların ikisine de ihtiyacı var ve aralarındaki farkı
biliyorlar. Daha sonra bana muhteşem ev ofisini gösteriyor ve bir gün kendim
için böyle bir şey tasarlamayı aklıma not ediyorum.

"En iyisini sona sakladım," diyor beni çalışma odası dediği bir sonraki odaya
götürürken.

Merakla içeri giriyorum ve buradaki havanın daha kuru ve serin olduğunu fark ediyorum. Çatı katının geri kalanından ayrı bir iklim kontrol sistemi olmalı.

Sonra çerçeveli pulları görüyorum ve her şey yerine oturuyor.

"Doğru," diyor bilmiş bir gülümsemeye. "Pul koleksiyonumu burada saklıyorum."

İlk kareye doğru koşuyorum. "Vay canına. Bu-"

"Evet," diyor gururla.

"Peki bu sizin mi?"

"Evet."

"Şu Octothorpe ikramiyeleri çıldırmış olmalı," diyorum.

"Öyleler."

Meşhur yanlış baskıyı gösteriyorum. "İşte bu yüzden özel bir uçağınız olmadığını farkındasınız, değil mi?"

Kıkırdıyor. "Pullar için devam eden masraflar özel jetlerden biraz daha düşük."

Başka bir çerçeveli pula doğru yürüyorum. "Bunların hepsi eski yanlış basımlar mı?" "Evet."

Başka bir çerçeveye bakıyorum. Ve bir başkasına. "Bunlar harika."

"Teşekkürler." Büyük bir albüme doğru yürüyor. "Daha fazlasını görmek ister misin?"

Heyecanla başımı sallıyorum ve bana tüm koleksiyonu gösteriyor, bu da onu daha çok istememe neden oluyor - mümkün olduğunu düşünmediğim bir şey.

"Seninkini görebilir miyim?" diye soruyor.

"Elbette," diyorum nefes nefese ve ayağa fırlıyorum. "Hemen döneceğim."

Adımlarımı misafir odasına kadar takip ediyorum, kitabı çıkarıyorum ve koşarak geri dönüyorum.

"İşte." İlk sayfayı açıp yeni kocama pulları gösteriyorum ve Stamp Elvis'in sırtışını neredeyse hayal edebiliyorum.

Hey, kızım. Evliliğin için tebrikler, ama neden benim taklitçilerimden birine bu pis işi yaptırmadın? Teşekkür ederim, çok teşekkür ederim.

Sonra Marilyn'in bana göz kırptığını hayal edebiliyorum.

Selam, tatlım. Hayatındaki tüm ilginç dönemeçler arasında bu en lezzetlisi gibi görünüyor. Bana ilk tanıştığımız zamanki eski kocam Joe'yu hatırlatıyor ve senin gözlerinde de benimkilerle aynı ışıltı var.

Konuşmanın hayali olduğunu düşünerek Sarışın Bomba'nın evliliğimin gerçek olduğu varsayımına devam etmesine izin veriyorum. Sayfaları çevirirken evliliğim hakkında görüş bildiren diğer pulları da düzeltmiyorum. Bunun yerine Sawyer'a en sevdiklerimin her birini anlatıyorum ve o da beni dikkatle ve heyecanla dinliyor, bu da ona daha fazla saldırma isteği uyandırıyor.

"Ve son olarak," diyorum sonuna geldiğimde, "Ruth Bader Ginsburg."

Tebrikler, canım. Bazen hayat beklenmedik yollara sapar ve bu normaldir. Sadece ilkelerinize sadık kalın, her şey yoluna girecektir. Kayınvalidem düğün günümde bana şöyle demişti: "Her iyi evlilikte bazen biraz sağır olmak işe yarar."

"Bu inanılmaz bir parça," diyor Sawyer. "Eminim bunu zaten biliyorsunuzdur, ama bir yağlıboya tabloda esinlenerek yapıldığını okumuştum."

Onu öpüyorum çünkü *bunu* bilmesine başka nasıl makul bir karşılık verebilirim ki? Diğer öpüşmelerimizin aksine, bu seferki en azından başlangıçta yumuşaktı. Ancak kısa süre sonra öpücüğü derinleştiriyor ve kendimi çok erimiş hissediyorum, o kadar ki neredeyse pul defterini düşüreceğim.

Aniden geri çekiliyor. "Özür dilerim."

"Hayır." Şaşkınlıkla dudaklarıma dokunuyorum. "Seni ben öptüm, özür dilemesi gereken biri varsa o da benim."

"Yine de." Arkamdaki bir şeye bakıyor ve gözleri açılıyor. "Bu kadar geç olduğunu fark etmiş miydin?"

Bakışlarını takip ediyorum.

Kahretsin. Saat sabahın on beşi.

Ayağa fırlıyorum. "Dört saat içinde kalkmamız gerekiyor."

"Daha çok altı gibi," diyor. "Unutma, artık işe gidip gelmen çok daha kısa sürecek."

"Yine de, yarın yapmamız gerekenleri göz önüne alırsak, olabildiğince çok uyumamız gerekiyor."

"Haklısınız. Size yatak odamızı göstereyim."

Onu, düşünmemek için elimden geleni yaptığım California King yataklı, jakuzili ve şelale tarzı duşlu banyosu olan büyük bir odaya kadar takip ederken kalbim daha hızlı çarpıyor.

Yutkunuyorum, ona bakmamak için elimden geleni yapıyorum. "Tamam... ilk kim duş alacak?"

"Genelde 'önce bayanlar' derdim ama bugün benim başlamam daha iyi olabilir. Böylece sen duştayken ben de yatağı toplayıp battaniyenin altına saklanabilirim - konuştuğumuz pijamaları almaya fırsat bulamadım."

"Pekâlâ." Yüzümü sakın tutmak Oscar'a layık bir başarı. Çünkü az önce tamamen ya da çoğunlukla çıplak uyuyacağını ima etti.

Bahsi geçen duşa girmek yerine ayakta durup bana bakmaya devam ederken aklımdan geçen görüntüler karşısında yüzüm kızarıyor.

"Sorun değil," diyorum ona elimden geldiğince normal bir şekilde. "Devam et ve duş al, lütfen."

Gülümsemesi çarpık. "Banyodan çıkmanı bekliyordum." Ah. Doğru ya.

Onu çıplak görmeyi beklemiyordum, yemin ederim.

Yüzüm daha da kızarıyor, topuklarımın üzerinde dönüyorum ve aceleyle dışarı çıkıyorum. Benimle dalga mı geçiyor, ne yapıyor bilmiyorum ama tam kapıyı kapatırken tişörtünü çıkarıyor ve nefis kaslarını görmemi sağlıyor.

Tamam. Bir sorunum var. Uyuyamayacak kadar gerginim ve tahrik oldum. "Masaj aletimi" kullanabilir miyim?

Hayır.

Belki.

Belki.

Kendimi bir sapık gibi hissederek misafir odasını buluyorum ve aradığım şeyi bulana kadar eşyalarımı karıştırıyorum.

Cihazı tutarak kapıya bakıyorum. Üzerinde bir kilit var, yani belki-

Yüksek sesli bir miyavlamayla Ermiş yine yoktan var oluyor, bacağıma sürtünüyor ve elimdeki şeye şüpheyile bakıyor.

İrkildim. "Hiiii..."

Onun cevabı herhangi bir makineden daha yüksek sesle mırıldanmaktır.

"Boynum ağrıyor." Masaj aletini suçlulukla sallıyorum. "Tam olarak uygulayamıyorum

boynuma sarabilir miyim?"

Hermit daha da yüksek sesle mırıldanıyor ve eğer tıbbi olarak gerekli olan buysa, boynuma bir şal gibi sarılmaya hazır görünüyor.

"Aslında boynum çok daha iyi hissediyor. Teşekkürler." Kukumu çok kıskanç bırakan kediyi okşuyorum.

Masaj aletini isteksizce saklayarak en sevdiğim pijamamı buluyorum ve kaşlarımı çatıyorum: üstte bir delik ve altta garip bir leke var. İkinci favorimde de bir delik var, bu sefer popomda.

Bunlardan birini giyip karanlıkta fark etmemesini mi ummalıyım?

Hayır. Victoria's Secret'tan aldığım geceliği giymek daha iyi olabilir. Deliksiz olması harika ama sahip olduğum en mütevazı şey değil. Kırmızı, dantelli, şeffaf, spagetti askılı ve alt kısmı bol fileli. Yine de kocamın hala pijaması yok ve bu gece çıplak uyuyacak. Kaz için iyi olan, av için de iyidir. Kaz kendine pijama aldığıında, bu kaz da ona büyükanne külotu alarak karşılık verecektir.

"İyi geceler kedicik," diyorum Hermit'e ve yavaşça göz kırpyorum. Gözlerimi açtığımda, hiçbir iz bırakmadan gitmişti.

Pekâlâ. Masaj aletine tekrar bakıyorum ve yenilgiyle başımı sallıyorum. Cihaza dokunacak olursam kedinin yeniden ortaya çıkacağından zerre kadar şüphem yok.

Ortak yatak odasına geri dönüp yatağın kenarına oturuyorum, yüzüm banyo kapısına dönük -ama bu, yatağıma iyi görebilmeyi umduğum için değil

kocası çıplak çıkarsa.

Hayır. Bu düşünce aklımdan bile geçmedi.

Kapı açıldığında, Sawyer çıplak değildi. Ve hayal kırıklığına uğramadım. At Hepsi.

Bornoz giyiyor. Bu hiçbir şekilde seksi olmamalı, ama görüntü Güçlü baldırları ve iri, erkeksi ayakları bana muhtemelen aşırı dozda Viagra'nın genç bir çocuğa yapacağı şeyi yapıyor.

"Benim sıram," diye ciyaklıyorum. "Lütfen geri döndüğümde örtülü ol."

Gerçi bu noktada onu yirmi kirli patates çuvalıyla örtmenin bir faydası olur mu emin değilim.

"Orada senin için bir bornoz bıraktım," diyor. "Biraz büyükse kusura bakma." Kasıtlı olarak mı "büyük" dedi?

"Sorun değil." Koşarak banyoya girip kapıyı kapattım, sonra biraz nefes nefese banyoya yaslandım.

Bir dakika sonra ılık duşa giriyorum, sonra kendiliğinden yanma ihtimalime karşı suyu soğutuyorum.

İşim bittiğinde vücudum temiz hissediyor ama zihnim buna yakın bile değil. Seksi geceliği giymek işleri daha da kötüleştiriyor ve keşke delik pijamaları tercih etseydim diyorum.

Oh, neyse. Dişlerimi fırçalıyorum, üzerime bir bornoz örtüyorum ve parmak uçlarımda banyodan çıkıyorum.

Gece lambası yanıyor ama yatağın benim tarafına geçer geçmez Sawyer ışığı kapatıyor.

"İyi geceler," diye mırıldanıyorum, bornozu çıkarıp komodinin üzerine koyuyorum. Anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyor.

Tuhaf. "İyi geceler" demek onun nefret ettiği havadan sudan konuşmanın bir örneği mi?

Yarın sorarım. Şimdilik, çok güzel kokan yatak arkadaşşıma sırtımı dönüyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Uyku gelmiyor.

Uykuya dair bir ipucu bile
yok. Diğer tarafıma
dönüyorum.

O da benden uzağa dönüyor.

Bir saat geçmesine rağmen hâlâ uyuyamadığımı hissediyorum ve sırt üstü
dönüyorum.

O da aynısını yapıyor.

"Kalktın mı?"

Fısıldıyorum. Cevap
yok.

Elim seçiriyor, sanki bir şeytan tarafından ele geçirilmiş gibi. Ona dokunma
dürtüsü o kadar güçlü ki bunu reddetmek için dişlerimi sıkmam gerekiyor.

Onun yerine yüzümü ona dönüyorum.

O da bana doğru dönüyor ve karanlığa rağmen bana baktığını
hissedebiliyorum.

"*Uyanmışsın*," diyorum suçlayıcı bir
şekilde. "Sen de öyle."

"Neden uyumuyorsun?"

"Muhtemelen seninle aynı sebepten." Sesi alçak ve boğuk.

Kalp atışlarım hızlanıyor ve ona yaklaşıyorum. "Yaptığımız maskaralığa
rağmen yarın kovulacağımızdan endişelendiğin için mi?"

Ya da daha doğrusu bugün, zaman göz önüne alındığında.

Öne doğru eğiliyor, böylece neredeyse birbirimize değiyoruz. "Kimse
kovulmayacak," diye homurdanıyor. "Bunun sana olmasına izin vermeyeceğim."

Ve hepsi bu kadar.

Bir göz açıp kapayıncaya kadar, elim omzunda, eli yüzümü kavıyor ve
dudaklarımız kilitleniyor, dillerimiz her türlü kirli vaatte bulunan karmaşık bir
dansta iç içe geçiyor.

sawyer

a.k.a. kendini kontrol edemeyen adam

Siktir. Kendimi durduramıyorum. Tekrar.

Sawyer'ın dudaklarını yalayıp yutuyorum, onun tadından ve kokusundan, ince, sıcak bedeninin benimkine uyuşundan, kollarının tutkuyla boynuma dolanmasından, ben onun zarif kıvrımlarını okşarken, ipeksi tenine doyamamaktan zevk alıyorum.

Ve ipeksi olan tek şey bu değil. Tam olarak ne giyiyor?

Akıl sağlığını yeniden kazanmak için lambayı yakacak kadar mantıklı bir irade gücüm kaldığını söylüyorum kendime ama onun ağız sulandıran vücudunu saran dantelli ve ipekli elbiseye gözüm iliştiği anda gidici oluyorum.

Uzaktan, kumaşın yırtıldığını fark ediyorum ve sonra pembe, gergin meme uçları ortaya çıkıyor, beni onları emmeye, yalamaya ve nazıkçe kemirmeye çekiyor.

İnlemesi, bakımlarım için bir ödül ve aletimin neredeyse acı verici bir şekilde sertleşmesine neden oluyor.

"Seni içimde istiyorum," diye nefes alıyor.

"Henüz değil Locky," diye mırıldanıyorum meme ucuna, sonra dilimi pürüzsüz göbeğinden aşağı, daha aşağı kaydırıyorum, ta ki iç çamaşırının örgü malzemesiyle yüz yüze gelene kadar, ağzımın lezzetli kadifemsi çekirdeğine erişmesini sağlamak için kenara çekiyorum.

Nefes nefese kaldı.

Kıvrımlarına gülümsüyorum, sonra tomurcuklanan klitorisine lüks bir yalama veriyorum.

İnliyor.

"İşte böyle." Yukarı bakıyorum ve bakışlarıyla buluşuyorum. "Dilimin her yerine boşalacaksın."

Gözleri açılıyor ama cevap vermiyor, sadece yüzü ve göğüsleri kıpkırmızı kesiliyor ve sonra başını sallıyor.

"Aferin kızıma," diye mırıldanıyorum ve dilimi klitorisine doğru düzleştiriyorum, tam o sırada içime giriyor ve bir çığlık atarak tam olarak emredileni yapıyor.

"Şimdi sikini alabilir miyim?" diye pantolonunu indirip bana doğru uzanıyor. "Dört ayak üzerine kalk," diyorum kısık sesle.

Bu dünyada yapacağım son şey olsa bile onun kıcını bu iç çamaşırının içinde görmek zorundayım.

Pozisyona giriyor ama biraz fazla yavaş, bu yüzden ona yardım ediyorum ve onu dört ayak üzerinde görmek beni bir an için suskun bırakıyor.

Konuşma yeteneğim geri geldiğinde "Fuuuck," diye inliyorum. "Kıcın başka bir dünya kadar ateşli."

Omzunun üzerinden bakıyor. "Sadece açıklığa kavuşturmak için söylüyorum, kıcım seni istediğim yerde değil, ne kadar uhrevi olduğunu düşünürsen düşün."

Başımı sallayarak, iç çamaşırının ağ kısmını bir tür vahşi gibi yırtıyorum ve sonunda, harika bir şekilde, kendimi onun ipeksi derinliklerinde kaybediyorum. Yavaşça girip çıkıyorum, ikimizle de alay ediyorum ve avuçlarımla kıcını yoğuruyorum.

"Daha hızlı," diye inliyor. "Daha sert. Lütfen."

Onun yalvarışı benim sonum oldu. Sahip olduğum her şeyle ona doğru iterken kontrolü tamamen kaybediyorum ve sonra kıcını bir cankurtaran halatı gibi tutarak son derece hızlı bir şekilde içeri ve dışarı pistonlamaya devam ediyorum.

Serbest bırakılmam artmaya başladıkça taşaklarım sıklaşıyor.

İnlemeleri daha yüksek sesle, daha çaresizce büyüyor ve sonra geliyor, ismimizi haykırıyor ve duvarlarını zonklayan horozumun etrafında sıkıyor.

İşte bu kadar. Gırtlaktan gelen bir homurtuyla boşalıyorum.

Sonrasında, her şey mutluluk dolu bir pus içinde gerçekleşiyor. Nefesimizi tutarken ona sarılıyorum. Hızlı bir temizlik ve yatağa geri dönüyoruz ve bu sefer uyku

anında gelir ve Sawyer'ın sohbet yerine kullandığı felsefi sorular kadar derindir.

BİR ALARM ÇALİYOR.

Uyandığımda Sawyer'ı kollarımda buldum. Elim göğsünde ama savunmamda, onunki kalkmış sikimin üzerindeydi.

Sik beni.

Kendimi kurtarıyorum ve alarmı kapatıyorum. Hâlâ mışıl mışıl uyuyordu.

"Hey," diye

fısıldadım. Hiçbir şey.

"Sawyer." Onu hafifçe sarsıyorum. "İşe gitmemiz gerek."

Hayır.

Tamam. Kalkıp banyoya gidiyorum.

Tam tıraşımı bitiriyordum ki Sawyer uykulu bir şekilde içeri giriyor. "Beni neden uyandırmadın?" diye soruyor, esneyerek.

Aynadaki bakışlarını yakalıyorum. "Denedim. Yemin ederim."

Göbeğime bakıyor ve kızarıyor. "Neden hâlâ pantolon giymiyorsun?"

Güzel soru. "Bunun için üzgünüm. Bana büyük bir iyilik yapıp Hermit'i beslemeye gidersen, sen dönene kadar düzgün olacağımdan emin olabilirsin."

"Yemek nerede?"

Ona söylerken diş fırçamı diş macunuyla kaplıyorum ve o da pıt pıt diye uzaklaşıyor, ama ben onun ikiyüzlü bir şekilde çıplak olan arkasına bir göz atmadan önce değil.

Rutin işlerimin geri kalanını azgın bir telaşla tamamladıktan sonra bir asker hızıyla giyiniyorum ve karım dönene kadar tam zamanında bitiriyorum.

"Kedinin karnı doydu," diyor içeri girerken ve onun da giyinmiş olması beni rahatlatıyor mu yoksa hayal kırıklığına mı uğrattıyor emin değilim.

"Mükemmel. Teşekkür ederim." Ben kahvaltı siparişi verirken ve işe gitmek için bir araç ayarlarken onun işini yapmasına izin veriyorum.

Bugün her dakika önemli.

"Konuşmalıyız," diyor evimden hızla çıkarken. Asansör düğmesine basıyorum. "Dün gece hakkında mı?"

Başını sallıyor. "Sadece bir şanstı. Değil mi?"

"Aynen öyle." Ben de ona katılmadan önce asansöre binmesine izin verdim. "Sadece birbirimizin uykuya dalmasına yardımcı olmak için bir yoldu."

"Ve doğru düzgün uyku kıyafetimiz bile yoktu," diye ekliyor.

"İyi bir noktaya değindin." Telefonumu çıkarıyorum. "Hemen kendim için bir şeyler sipariş edeceğim."

"Harika bir fikir. Ben de aynısını yapacağım."

Yol boyunca burnumuz telefonlarımızdan ayrılmıyor, ama ben onun bütün bu süre boyunca büyükanne külotu mu satın aldığından yoksa dün gece hakkında konuşmaktan mı kaçındığından emin değilim.

"Buldum," diyor neredeyse varış noktamıza geldiğimizde. "Ve çok iğrenç."

"Bir çift bol pijama aldım. Acele kargoyla bu gece evimde olurlar."

"O zaman anlaştık. Şimdi tek yapmamız gereken kovulmamak - ki bu da kıyafetleri tartışmalı hale getirir."

Hay sikeyim. O ana kadar işimi kaybetmenin bu evliliği de kaybetmek anlamına geleceğini düşünmemiştim ama şimdi o böyle söyleyince midemde garip bir ağırlık hissediyorum - ki bunun açlık olduğu çok açık.

"Her şey yoluna girecek," diyorum. "Göreceksin." Keşke sesim kadar kendimden emin olsaydım.

Araba duruyor. Kafemizin tam karşısında bir scooter bekliyor ve şoför kahvaltı siparişlerimizi tutuyor.

"Nedir bu?" Sawyer çantasını eline tutuşturduğumda soruyor.

"Kahvaltılık banana split ve matcha latte," diyorum.

Bana göz kırpmıyor. "En sevdiğim kahvaltayı hatırladın mı?"

"Şey, evet." Bana kendisi hakkında anlattığı her şeyi hatırlıyorum.

Binamızdaki asansöre doğru yürürken ben kahvaltılık burritomu atıştırıyorum, o da lattesini çıkarıp büyük bir yudum alıyor. Asansörü beklerken, tatlısını/kahvaltısını çıkarıyor ve açgözlülükle kaşığını içine daldırıyor. Asansör geliyor ve içeri giriyoruz. Tam kapılar kapanırken, Birisi hızla kaybolan çatlağa büyük bir el sokuyor.

Ugh. İnsanların bunu yapmasından nefret ediyorum. Sadece bir sonrakini al.

Asansörün kapıları tekrar açılıyor ve insan kaynaklarından Henrietta içeri giriyor. Bizi görünce sağlam çenesi neredeyse düşecekti.

"Sawyer...lar," diye gürledi. "Hafta sonun nasıldı?"

"Sorduğuna sevindim," diye yanıtlıyorum ve hayatımda ilk kez bu anlamsız sorunun sorulmasına seviniyorum. "Evlendik." Sahte karıma aynı derecede sahte bir gülümseme veriyorum. "Bizi öpüşürken gördün, bu yüzden bunun bir sürpriz olduğunu sanmıyorum."

Henrietta'nın gözleri öyle bir açılıyor ki, özel gözlükleri buğulanıyor.

"Bir Vegas düğünü," diye araya giriyor Sawyer. "Eğer inanabiliyorsan."

Henrietta ya inanamıyor ya da bir haftadır kabızlığa karşı verdiği savaştan sonra bağırsaklarını hareket ettiriyor.

Asansör Sawyer'ın ekibinin -ve İK'nın- bulunduğu katta durur. "Devam et," der Sawyer ona. "Ben kocamla yukarı çıkıyorum."

Henrietta robot gibi başını sallayarak dışarı çıkıyor ve o kapıdan çıkar çıkmaz ben de "kapıyı kapat" düğmesine basıyorum.

Tekrar yalnız kaldığımızda Sawyer, "Sence nasıl geçti?" diye soruyor.

Etrafıma kaçamak bakışlar atıyorum. "Sanırım bizim adımıza mutlu oldu."

Gözlerimle Sawyer'a işte olduğumuzu hatırlatmaya çalışıyorum ve kimsenin kullanmadığı yapay zeka kontrolleri sayesinde her zaman birileri -ya da bir şeyler- bizi dinliyor.

"Telefonunu ödünç alabilir miyim?" diye soruyorum.

Kilidini açtı ve bana verdi. Rehberine gidiyorum ve muhtemelen hiçbir kocanın karısı için yapmak zorunda kalmadığı bir şeyi yapıyorum.

Düğün: Telefon numaramın onda olduğundan emin ol.

Benim katıma geldiğimizde, onun telefonundan kendime mesaj atıyorum ve onu favorilerime ekliyorum.

O anda, Henrietta'yla toplantımın yeniden planlandığına dair bir bildirim alıyorum.

Bunu Sawyer'a gösterip ona mesaj atıyorum:

Bu muhtemelen küçük karşılaşmamızın iyi geçtiği anlamına geliyor.

Ya öyle ya da İK'nın bizimle ne yapacağını bulmak için daha fazla zamana ihtiyacı var.

18

sawyer

Karısının sakallı koruması.

Asansör çalışıyor ve kapılar açıldığında Eugene bizi bekliyor.

Hay sikeyim. Hafta sonu sakalları daha mı gürleşmiş?

Çenem seğiriyor, onunla Sawyer'ın arasına giriyorum ve el sallayıp H ile başlayan bir şey söylemeye başladığında -ya "merhaba" ya da "ho, ho, ho!"- ona en az dostça bakışımı atıyorum.

İşe yarıyor. Söyleyeceği şeyin geri kalanını yutarak neşeyle koşarak uzaklaşıyor, havada çınlayan çingirak sesleri taze karın çıtırtılarına karışıyor.

Sawyer'a döndüğümde hala solgun, sanki *A Christmas Carol*'ın çarpıtılmış bir versiyonundan bir hayalet görmüş gibi, bir ruhun *The Conjuring*'deki ürkütücü bebeği ele geçirdiği bir versiyon.

"Bunun için üzgünüm," diyorum. "Seni bu kata getirmemeliydim." "Sorun değil. Böyle tepki vermemeliydim. Bunun için terapi görüyorum.

Sebep. Dün gece fazla uyuyamadım."

"Neden sizi masanıza götürmüyorum?" Kapıyı kapatma düğmesine basıyorum. "Gerek yok. Ben iyiyim."

"Israr ediyorum." İddiamı ortaya koymak için onu etrafta dolaştırmak istediğimden değil.

Hayır.

Sebebi bu değil.

Boyun eğerek başını salladı ve onun katına geri indik. Gururla, her kabinden gelen meraklı bakışları görmezden gelerek onu gideceğimiz yere kadar götürüyorum.

"Pekâlâ," diyorum sandalyesine güvenle oturduğunda. "İK'dan haber alırsan bana mesaj at ya da messenger'dan ping at."

Hâlâ biraz şaşkın görünüyor, başını sallıyor ve iş istasyonunun kilidini açıyor.

Ondan ayrılmak istemiyorum, bu yüzden gelen kutusunu açıp e-postalarını kontrol ederken yanında kalıyorum.

"Huh," diyor. "Benim toplantım da yeniden planlanmış."

"Gördün mü?" En azından bir erteleme aldık.

"Tamam, sen git" dedi. "Muhtemelen yapacak bir sürü işin vardır."

Kendimi sürükleyerek yürümeye başlıyorum ve bana arsız bir merakla baktığında adı her neyse onu terslememek için tüm irademi kullanıyorum.

Asansöre ulaştığımda, Susan burnu telefonunda, asansörden dışarı adımını atıyor. "Ah, hey," diyor sırtarak, beni fark edince. "Tebrikleri duydum sırayla mı?"

Bu doğruluyor. Henrietta evliliğimizi öğrendikten sonra Sawyer'ın menajeri Susan'la ve muhtemelen benim menajerimle de konuşmuş.

"Teşekkür ederim," diye cevap verdim. "Şimdi izin verirsiniz, gitmem gerek."

Şimdiye kadar Susan beni oldukça iyi tanıyordu, bu yüzden hızlı bir şekilde kovulmamdan alınmamış gibi görünüyor, bu da havadan sudan konuşmaktan nefret etme şöhretinin aslında nadiren işe yarayabileceğini kanıtlıyor.

Masama döndüğümde, hafta sonundan önce üzerinde çalıştığım son şeyi gözden geçiriyorum: Circumflex'e karşı bize avantaj sağlayacak projede umut verici bir yol.

Ama bekleyin. Muhtemelen Damian ile konuşmam gerekecek ve şüphesiz aklımdaki diğer fikri soracaktır: kaynak kontrol deposundan kimin talep ettiğine bağlı olarak farklı görünecek saçma kod. Çünkü ben

Çoklu görev hayranı olduğum için bu konu üzerinde belki de gerektiği kadar çalışmadım.

Dün gece ve ondan önceki gece Sawyer'a yaptıklarımı aklımdan çıkarabilirsem bunu düzeltebilirim.

Hay
sikeyi
m.

Odakl
an.

Büyük bir zihinsel çabayla, şimdiye kadar yaptıklarımı gözden geçiriyorum ve LOGNAME veya UID gibi çevresel değişkenleri kullanarak en kolay olabileceğini düşündüğüm bir rota seçiyorum.

Evet. Burritomu bitirirken bunu araştırıyorum ve tam bulduğum şeyi test etmek üzereyken biri kulağımın hemen yanında gıcırtılı bir boğaz temizliyor.

Kaşlarımı çatarak döndüm. "Merhaba, Damian."

Damian burada olduğu zamanlarda ofisi olarak kullandığı konferans odasını işaret ediyor. "Hoşbeşi geçmemi istediğini biliyorum, o yüzden gidelim."

Biraz kafam karışmış olsa da onu konferans odasına kadar takip ediyorum. Odanın cam duvarları geçen sefer olmayan metalik bir malzemeye kaplanmış gibi görünüyor.

İçeri girdiğimizde, birinin mutfak folyosunu tüm pencerelere ve duvarlara yapıştırmak için çift yapışkanlı bant kullandığını tahmin ediyorum.

Oturduk ve Damian'a bir kaşımı kaldırdım.

"Bir saniye." Arka cebinden bir tür alet çıkarıyor, sonra masanın ortasına koyuyor ve bir düğmeye basıyor.

Cihazdan beyaz bir ses yayılıyor ve içimden bir ses, eğer bir köpek olsaydım, bu şeyin çıkarabileceği diğer seslerden gerçekten rahatsız olurdu diyordum.

"Artık konuşabiliriz," diyor Damian.

Elimle odanın etrafını işaret ediyorum. "Neden gizlilik?"

"Resmi olarak, çünkü bir casusumuz var," diyor Damian. "Ama gayri resmi olarak, bu odada konuşulan her şeyin bu odada kalmasını sağlamak istedim."

"Tamam." Parmağımla folyoyu dürtüklüyorum. "Bu düşündüğüm şey mi?"

"Alüminyum folyo," diye onaylıyor. "Şu anda kilosu beş bin dolar."

Bu şeyden bir ton mu almış? Yoksa bu sadece elindeki bir istatistik miydi? "Bu malzemeden şapka da yapsak mı? Kimsenin düşüncelerimizi dinlemediğinden emin olmak için?"

"Har lanet har," diyor. "Belli ki InsightVision projesinden kimseyle konuşmamışsın."

Kaşlarım daha da yukarı kalkıyor. "Octothorpe zihin okuma teknolojisi üzerinde mi çalışıyor?"

"Birden fazla ekip," diyor. "Ama InsightVision'dakiler en yakın olanları. Dudak okuyan yapay zekaları vücut dilinize ve yüz ifadelerinize bakıp zihinsel durumunuz hakkında oldukça ürkütücü tahminlerde bulunabiliyor ve bu sadece başlangıç."

Vay be. Ya Damian paranoya geliştirdi ya da Büyük Birader CEO'muz "seni izlemeye" çok yakın.

"Her neyse," diyor Damian. "Her şeyden önce, üzerinde çalıştığınız projelerle ilgili bir güncelleme istiyorum."

Ah. Güzel, henüz işten çıkarma yok. Ona her iki cephede de oldukça yaklaştığımı söylüyorum ve bunlardan birinde abarttığımı fark etmiyor gibi görünüyor. "Oh, ve," diye bitiriyorum, "İK ile toplantıların ve diğer dikkat dağıtıcı şeylerin beni geriye götüreceğini söylemeye gerek yok."

"Ah. Doğru. Bu konuda." Etrafına kaçamak bakışlar atıyor. "Evlenmekle iyi oynadın."

"Oynamak mı?" Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Ne demek istediğini anlamıyorum. Biz aşığız."

Onaylarcasına başını sallıyor. "İyi poker suratı. Bu işten hisse senedi opsiyonlarını kaybetmeden çıkabilirsin."

Cevap bile vermedim. Sadece devam etmesini bekliyorum.

"Bu muammayla karşılaşan ilk kişi siz değilsiniz" diyor. "Ya da senin çözdüğün şekilde çözen."

Öyle mi? "Başka kim olacak?"

Sol elindeki evlilik yüzüğüne bakıyor. "Bu önemsiz.

Önemli olan, her zaman olmasa da genellikle işe yaraması."

"Bizim durumumuzda işe yaramalı, gerçekten evli olduğumuzu ve evli insanların şirket partisinde öpüşebildiğini falan düşünürsek."

Damian çenesini sıvazlıyor. "Nevada'ya mı Utah'a mı gittiniz?" "Utah'a mı?"

"Pandemi sırasında Utah'ta internetten evlilik cüzdanı alabiliyor, töreni sanal olarak gerçekleştirebiliyor ve bekleme süresi olmadan hemen evlenebiliyordunuz," diyor. "Henüz bunu geri çektiklerini sanmıyorum. Ayrıca evlilik cüzdanına evlilik saatini de yazmıyorlar."

"Bu konu hakkında şüphe uyandıracak kadar çok şey biliyorsun," diyorum.

Tekrar yüzüğüne bakıyor. "Pek çok şey hakkında çok şey biliyorum."

"Sorunuza cevap vermek gerekirse, fiziksel olarak Vegas'a uçtuk ve evlendik.

Orada."

"Bu mükemmel," diyor. "Cidden, iyi oynadın." İçimi çektim. "Başımızın belada olmadığını mı söylüyorsun?"

Yüzünü buruşturuyor. "Keşke öyle diyebilseydim ama diyemem. Henüz değil. İK düşünüyor ve muhtemelen bir şeyleri... kontrol ediyor."

Telefonumu çıkarıyorum. "Sosyal medyamıza baktılar mı?" Birkaç resme göz gezdiriyorum.

Damian onaylarcasına başını sallıyor. "Onun da mı izi var?"

Başımı sallıyorum. "Bu mutlu olayı dünyaya duyurmak için o da en az benim kadar heyecanlıydı."

Telefonunu çıkarıyor, sonra küfrediyor. "Alüminyum sinyali engelliyor ama eminim siz ikiniz aptal değilsinizdir."

"Hayır, değiliz."

Telefonu cebine koydu. "O olay olur olmaz beni aramalıydın."

"Partide karımı öpmemi mi kastediyorsun? Yoksa evlenmemizi mi?"

"İkisi de. İkisi de. Resmin tamamını bilmediğim için Henrietta'nın boyundan büyük işlere kalkıştım ve karışması gerekmeyen insanları bu işe bulaştırdım. Muhtemelen çok kızmıştır."

"Sana ne konuda danışmam gerekiyordu? Yeni kayınvalidemle nasıl konuşacağımı mı? Evliliği nasıl tamamlayacağımı mı?"

"Oh? Anlaşmayı yaptın mı? Bu mükemmel olurdu. Hamile kalma ihtimali ne kadar? Çünkü bir çocuk-"

"Sakın karım hakkında böyle konuşma." Yumruklarımı açtım.

Ellerini kaldırıyor. "Hey. Ben senin tarafındayım. Yemin ederim."

Evet. Doğru. Damian dilinden çevirisi: "İşime yarıyorsun ama yaramasaydın bir göz açıp kapayıncaya kadar giderdin."

"İK'ya söyle, Sawyer'ı rahatsız ederlerse pişman olmalarını sağlarım."

Başını salladı. "Söyleyeceğim ama bunu tehditten daha kibar bir şekilde yapacağım." "Nasıl?"

"Evliliğiniz söz konusu olduğunda yasal olarak nelerin sorulmasının güvenli olduğunu soracağım," diyor sırtarak. "Ve tabii ki bu e-postayı İK'ya kopyalayacağım. Bahse girerim cevap, 'Tek bir şey bile sorma' olacaktır."

Evet, hukuk ekibi gibi konuştunuz. Onlara karşı genellikle benimsediğimiz yaklaşım, önce yenilik yapmanın ve gerekirse daha sonra af dilemenin daha iyi olduğu yönündedir.

"Kararı ne zaman öğreneceğiz?" diye sordum.

Omuz silkiyor. "İK verimlilik konusunda pek de ünlü sayılmaz." "Peki. Başka bir şey var mı?"

"Hayır. İki projeye geri dönün ve herhangi biri bittiğinde bana haber verin."

Damian dilinden çevirisi: "Bir şeyi bitir ki senden son bir parça fayda sağlayabileyim."

sawyer

a.k.a. yemek pişirme dersine ihtiyacı olan kız

ÇALIŞMAYA DEVAM EDERKEN, iş arkadaşlarımın gözlerinin sırtıma dikildiğini hissedebiliyor ve tozlu ofis havasında uçuşan fısıltıları neredeyse duyabiliyorum.

Bekliyorum ve herhangi bir güncelleme bekliyorum, ancak saatler sonra bile İK'dan ya da Susan'dan hiçbir şey gelmiyor.

Sawyer'a messenger üzerinden ping atıyorum ve o da bana aynı şeyin kendi tarafında da geçerli olduğunu söylüyor.

Tamam. Susan'ın aşına olmam için önerdiği bazı kodları yüklüyorum ve beynimi ekranımda dans eden karakterlere konsantre olmaya zorluyorum.

Olmadı. İyi bir gece uykusu çekmiş olsam ve *sahte* kocamla akıllara durgunluk veren bir cinsel deneyim yaşamasam bile bunu yapmak zor olurdu. Bu haliyle, Schrödinger'in ölü ve diri kedisi gibi 0 ve 1'in süperpozisyonunda var olabilen bilgi öğeleri olan kübitleri kullanan bir kuantum bilgisayarın kodu da olabilir. Ya da benim gibi, bir işe sahip olmanın ve kovulmanın süperpozisyonunda.

Bir süre sonra Sawyer bana mesaj atıp yemeğe çıkmak isteyip istemediğimi sordu.

Yapmamız gerektiğine emin misin?

Bunu daha önce hiç yapmadık ve-

Eğer yapmasaydık şüpheli olurdu.

Sözlerindeki mantığı görmek beni garip bir şekilde hayal kırıklığına uğrattı. Sanırım beni özlediği için yemeğe davet etmesini istemiştım, sadece maskaralığımızı sürdürmek için değil.

Caddenin aşağısındaki İtalyan restoranına gidiyoruz ve Jasper'ın yanına oturduğumuzu çok geç fark ediyoruz. Oh, neyse. Onun duyabileceği kadar yüksek sesle Vegas'taki hafta sonunu anımsıyoruz, ben tüm bunları yaşadığım için gerçekten heyecanlıyım ve kocam da oldukça iyi rol yapıyor.

Jasper yemeğinin parasını ödeyip gittikten sonra Sawyer'a pijamalarının gelip gelmediğini soruyorum.

"Evet." Gözleri köprücük kemiğime takılıyor. "Peki ya seninki?"

Siparişimin durumunu kontrol ediyorum. "Henüz değil ama biz eve gidene kadar her şey hazır olur." Ve bu öyle bir kıyafet ki, bin mil yarıçapındaki herhangi bir siki gevşetecek türden.

Ofise dönerken Sawyer bana patronuyla yaptığı tuhaf görüşmeyi anlatıyor ve patronun bizimkine benzer koşullarda evlenip evlenmediği üzerine varsayımlarda bulunuyoruz.

"Bu, şirketin tatil partisine neden hiç gitmediğini açıklayabilir," diyor Sawyer. "Karısıyla ortaya çıkıp insanlara olanları hatırlatmak istemiyor olabilir."

"Olabilir," diyorum, binamıza ilk girmeme izin verip ağır döner kapıyı benim için ittiğinde minnetle başımı sallıyorum.

Asansörlere ulaştığımızda, on dakika gibi görünen bir süre bekliyoruz. Sonra, tıpkı daha önce olduğu gibi, içeri girip yola koyulmak üzereyken, biri yıpranmış bir eli kapanan kapıların aralığından içeri sokuyor.

O kişi içeri girdiğinde olduğum yerde donup kalıyorum, gözlerim yüzünün alt kısmından çıkan iğrenç kıl benzeri büyümeye odaklanıyor.

Sawyer hızla benimle davetsiz misafir arasına giriyor ve ona ters ters bakıyor. "Ne oluyor, Eugene? Bir başkasını bekleyemedin mi?"

"Özür dilerim, geciktim," diye cevap veriyor terör ve sakalı sesini şeytanın sesine benzetiyor - ki bu da, nihai kötülüğün genellikle doğal dünyadaki en korkunç şeyle, yani bir keçinin sakalıyla tasvir edildiği düşünüldüğünde mantıklı geliyor.

Dehşete kapılıyorum, terör onun uğursuz sözlerine, tombul parmağını kapı kapatma düğmesine vurarak karşılık veriyor.

"Ne oluyor lan?" Kapılar kapanırken Sawyer soruyor.

"Özür dilerim," der şeytani olan. "Dediğim gibi-"

Sawyer ikinci katın düğmesine basıyor, biz de hemen orada duruyoruz.

"Dışarı," diye homurdanıyor başka tartışmaları kısa kesecekmiş gibi görünen bir ses tonuyla. "Bir sonrakini sen alacaksın."

Sanki kutsal su tsunamisi çarpmış gibi, sakallı olan kayarak uzaklaşıyor ve beni sırtımı duvara dayamış, baygın ve nefes nefese bırakıyor.

Uzaktan, kapıların kapandığını ve asansörün yeniden hareket etmeye başladığını fark ediyorum, bu da beyaz noktalar görmeme neden oluyor.

Kendimi kötü hissettiğim kadar kötü görünüyor olmalıyım çünkü Sawyer parmağını öfkeyle acil durdurma düğmesine vuruyor.

Asansör durdu.

Güçlü kollar beni son derece rahatlatıcı bir kucaklamayla sarıyor ve ben de onların içinde eriyip gidiyor, çılgınca nefes alıp verişimi dengelemek için elimden geleni yapıyorum.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor Sawyer.

Titrek bir nefes alıyorum. "Bu senin suçun değil." Parmaklarımı çenesine bastırıyorum. "Sen her zaman ipeksi bir pürüzsüzlüğe sahipsin."

"Bu biraz da benim hatam." Bana daha sıkı sarılıyor. "Sanırım bazı projelerde daha hızlı olsaydım, o pisliğin burada olmasına gerek kalmazdı."

Oh, lütfen. "Bu o adamla ilgili bile değil. Pek sayılmaz. İK'nın bize ne yapacağını bilmemenin verdiği stres, uykusuzluk ve-"

"O pisliklerle konuşacağım," diye

homurdanıyor. "Kim? İK mı?"

Başını sallıyor, kaşları çatılıyor.

"Yapma. Lütfen. Eğer onlara homurdanırsan, durumumuz daha da kötüleşebilir." Daha da kötüleşebileceğini varsayarsak. "Aslında şimdiden daha iyi hissediyorum." Onun kollarının bana sarılması herhangi bir terapi ya da ilaçtan daha iyi geliyor.

"Seni eve götürüyorum," diye karar verdi.

"Hayır. Yapacak işlerin var. Benim de öyle."

Çenesini inatla kapatıyor. "Evden de çalışabiliriz."

Sıkıca bastırılmış dudaklarını öpme isteğimle savaşıyorum. "Şirkete ait bir dizüstü bilgisayarım bile yok."

Bunu elinin tersiyle itiyor. "BT bunu birkaç dakika içinde halledebilir." Bununla birlikte durmuş olan asansörü serbest bırakıyor ve bizi iki kat yukarı çıkararak Ishmael Tickle ve iş arkadaşlarının ana üssüne girmemizi sağlıyor.

Bağlantısı kesilmiş bir yönlendiricinin üzerinden geçerken Sawyer'a "Burası Şirinler Köyü'nden çok bir hırdavat deposuna benziyor," diye fısıldıyorum.

Tam olarak gülümsemiyor ama gözleri parlıyor - bu da asansör olayı sırasındaki kasvetli endişesinden güzel bir değişiklik.

Ishmael'in bana pırıl pırıl yeni bir dizüstü bilgisayar uzatması birkaç dakika alıyor

-Kovulduğum için bana hiçbir şey vermemesi konusunda talimat almış olmasından korktuğum için rahatlamıştım.

Asansöre döndüğümüzde, Sawyer'ın evden çalışma fikriyle ilgili beni en çok rahatsız eden şeyi nihayet dile getiriyorum. "İK bizi görmek isteyebilir."

Omuz silkiyor. "Yarına kadar bekleyebilirler."

Başımı sallıyorum. "Bu işkenceyi yarına kadar ertelemek istemiyorum. Eğer kovulmadıysam, en kısa zamanda öğrenmem gerek."

İç çekiyor. "Daha iyi hissettiğinden emin misin?"

Başımı sallıyorum.

"İyi," diye homurdandı. "Ofiste çalışabiliriz ama sadece iş konusunda stres yapmanı istemediğim için."

Son cümleyi söyleme şekli ona İK ile "konuşmamasını" hatırlatmama neden oluyor, her ne demekse.

"Konuşmayacağıma söz verdim, o yüzden konuşmayacağım" diyor.

"Güzel." Asansör benim katımda duruyor, ama çıkmakta zorlanıyorum.

Sanki aklımı okuyormuş gibi, "Masanıza kadar size eşlik edeyim," diyor.

Yapmamam gerektiğini biliyorum ama izin veriyorum. Sonra gitmek istemiyor gibi görünüyor, ama ben onu zorluyorum ve o gider gitmez ısrarımdan pişman oluyorum.

Oh, neyse. Kodu gözden geçirmeye ve İK kararını beklemeye geri dönüyorum - ki insanlar evlerine gitmeye başladığında hala gelmemiştii.

Saat altı civarında Sawyer'dan bir mesaj penceresi açıldı:

Birlikte eve gitmek ister misin?

Gelen kutumu yeniledim. Olmamış. İş durumumla ilgili bir haber yok ve müdürüm de bugün yok gibi görünüyor, yani bugün umduğum çözümü almam pek olası değil. Kocama olumlu yanıt veriyorum ve sonra Battery Park üzerinden eve doğru romantik bir yürüyüşe çıkıyoruz.

Eve vardığımızda iki kutu bizi bekliyordu; başka bir olayı önleyecek olan pijamalar.

Kutuları alan Sawyer bizim için kapıyı açıyor.

İçeri adımımızı atar atmaz, yalnızlığı sevdiği iddia edilen kedi kuyruğunu havaya kaldırmış ve ucunu hafifçe kıvrımış bir şekilde beliriyor. Fokurdayan bir dere gibi mırıldanırken her iki bacağımıza da nazikçe kafa atmaya devam ediyor ve sadece bir kedinin yapabileceği gibi samimiyet, sakinlik ve huzur yayıyor.

"Seni çok seviyor," diyor Sawyer, sinir bozucu bir şaşkınlıkla. "Neden hoşlanmasın ki?" Alaycı bir şekilde gözlerimi kısıyorum. "Ben sevimli değil miyim?"

Sawyer bir elini göğsüne koyuyor. "Eğer biraz daha sevimli olsaydın, *Külkedisi*'ndeki kedi bile sana bayılırdı. Gökkuşaklarının seni takip etmesinden, sen yanlarından geçerken bitkilerin çiçek açmaya başlamasından bahsetmiyorum bile..."

"Peki, bunu tekrar besleyebilmem koşuluyla affedildin." Sabah bunu yapmak, neredeyse hiç uyumadan uyanmış olmanın tek teselli ödülüydü.

"Keyfin bilir," dedi Sawyer. "Onun için sorun olmadığını varsayarsak." "Senin için uygun mu?" Hermit'e yavaşça göz kırpıyorum.

Kedi bacağıma sokuluyor ve miyavlıyor. "Bunu evet olarak kabul ediyorum," diyorum.

Mutfağa doğru yürüyüp bu sabah yaptığım gibi yiyecekleri çıkarırken Sawyer mucizelerle ilgili bir şeyler mırıldanıyor.

Ermiş, uzak kuzeni aç bir aslan gibi yemeğe saldırıyor. "O mutlu," diyor Sawyer. "Peki ya sen?"

Ona göz kırpıyorum. "Peki ya ben?"

"Senin için ne yapayım?"

Başımı sallıyorum. "Dün yemek yaptın. Şimdi benim sıram." Bu gerçek bir evlilikte adil olurdu, ama sahte bir evlilikte iki kat daha adil.

Ayrıca, onun yemek yapması beni tahrik etme konusunda çıplak olmasıyla aynı seviyedeydi, bu yüzden eğer gerçekten bir şeyler yapmaktan kaçınmak istiyorsak, ya benim yemek yapmam ya da onun ben izlemeden yapması en iyisi.

"Gerçekten sorun değil," diyor. "Kendi başımın çaresine bakmaya alışkınım." "Ama tek başına değilsin."

Başını eğdi. "Pekâlâ. Akşam yemeğinde ne var?"

Omuz silkiyorum ve buzdolabını karıştırıyorum, kolay ama lezzetli seçenekler arıyorum.

Hmm. Peynir ve ekmek var.

"Izgara peynirli sandviç sever misin?" Sawyer'a soruyorum. "Kim sevmez ki?"

Omuz silkiyorum. "Laktoz intoleransı olan biri mi?"

"Ben o kadar talihsiz değilim," diye yanıtlıyor. "Bu yüzden ızgara peynirin yanı sıra pizza, quesadillas, Croque Monsieur gibi bu temanın çeşitlemelerini de çok severim."

"Mükemmel. Izgara peynir olacak." Yani, evi yakma korkusuyla daha önce hiç yapmadım ama cidden, ne kadar zor olabilir ki?

MIT'den Fen Bilimleri lisansım var; bunu çözebilmeliyim... değil mi?

"Yardım edebilir miyim?" diye soruyor.

"Hayır." Muhtemelen. "Neden gidip üstünü değiştirmiyorsun, rahatla, yemek hazır olduğunda seni ararım?"

Eğer değil, *ne zaman*.

"Tamam," diyor. "Sanırım dizüstü bilgisayarına girip üzerinde çalıştığım şu şeyi bitirebilirim."

"Evet. Octothorpe'a en azından birimizin işe yaradığını gösteririz. Harika fikir." "Eminim işe yararsınız," diyor. "Ya da biri bana bir iş verir vermez sana parlama şansı vereceğim."

"Teşekkürler." Ona şimdiye kadar yapılmış en iyi ızgara peyniri yapacağım. O gidiyor.

Ekmek ve tereyağını çıkarıyorum, kendime olan güvenim azalıyor.

Hayır. Bunu yapabilirim.

Bunu yapabilirim.

Bir keresinde izlediğim *Yalınayak Kontes*'ten hatırladığım kadarıyla, kadın tereyağını çok seviyor ve bir TV programı olduğuna göre ne yaptığını biliyor olmalı. Bu amaçla, dört dilim ekmeğin her iki tarafına da bir kat tereyağı sürüyorum.

Hayır. Daha fazla tereyağı. Ve biraz daha.

İşte oldu. Şimdi bir tarafına peynir yapıştırmalıyım. Düşünüyorum.

Buzdolabında çok çeşitli peynirler var, bazılarının adını bile bilmiyorum.

Çenemi kaşıyorum. Hangisini kullanmalıyım?

Her birinden biraz tadıyorum. Bazıları keskin. Bazıları çok tuzlu. Küflü görünümlü olan topraksı ve hafif. Erimiş gibi görünen ise kremi ve ipeksi.

Ne var biliyor musunuz? Bahse girerim her birinden biraz karıştırırsanız tüm dünyaların en iyisini elde edersiniz. Tatlar ince falan olacak.

Evet.

Doğranabilir olanları doğruyorum, sonra parçaları birbirine yapıştırmanın bir yolu olarak sürülebilir peyniri ekliyorum.

Hmm. Pek iştah açıcı görünmüyor ama önemli değil, nasıl olsa hepsi eriyecek ve bir anda çok daha uyumlu bir görünüm kazanacak.

Evet.

Şimdi sıra en zor kısımda. Bir tava bulup ocağı yakıyorum. *Sakın bunu yakma.*

Yakma.

Ne olursa olsun.

Bu basit mantrayı tekrarlayarak, tava ısınana kadar bekliyorum ve sonra sandviçleri üzerine yerleştiriyorum.

Bok gibi.

Tıslıyor, tereyağı anında eriyor ve her şey düzensiz bir şekilde yağlı görünüyor.

Her neyse. Peynir erir erimez, fazla yağın bir kısmını dökeceğim.

Ama peynir karışımı erimeyi reddediyor - ya da en azından eşit şekilde erimeyi. Bazı kısımları çok hızlı eriyor ve tavaya dökölüp tereyağıyla birleşerek birbirlerine tıslıyorlar. Diğer kısımlar pütürlü görünüyor, ancak çoğu orada yavaşça oturuyor, aptalca köpek numaraları öğretmeye çalıştığınız bir kedi gibi bir şey bekliyor.

Kedilerden bahsetmişken, Hermit tezgâhın üzerine atlıyor ve şüpheli bir ifadeyle tavaya bakıyor.

"Hey," diyorum sertçe. "Merak ettiğinin farkındayım ama sana ilgili atasözünü hatırlatmama gerek var mı?"

Ermiş burnunu kırıştırıp zıplayarak uzaklaşıyor ve işte o anda tavadan yoğun, siyah bir duman yükseliyor.

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.

Öksürerek ocağı kapatıyorum ama artık çok geç.

Duman alarmı çalmaya başladı.

"Sawyer, iyi misin?" diye bağırıyor kocam.

"Evet, tabii!" Pencereye koştum ve temiz hava almak için açtım.

Bu da ne böyle? Önce yağmur yağıyor gibi geliyor ama sonra bunun fiskiyele olduğunu fark ediyorum - sanırım bu lüks binada fiskiyele var.

Sawyer odaya giriyor ve endişeyle beni tepeden tırnağa kontrol ediyor. "Bir şeyin yok."

"Çok özür dilerim," diyorum, yüzüm tavadan daha sıcak yanıyor. "Pulların... mahvolacaklar."

"Hayır." Yakındaki bir duvara doğru yürüdü ve fiskiyele ve alarmı kapatan bir şeye bastı. "Sadece mutfak ıslandı." Zemini işaret ediyor. "Fayanslar sağ olsun, önemli bir şey değil."

Ermiş içeri giriyor, bir su birikintisine basıyor ve tiksintiyle pençesini kaldırıyor, "önemli değil" ifadesine kesinlikle katılmıyormuş gibi görünüyor.

"Özür dilerim." Tavaya bakıyorum ve ırkiliyorum. Vıcık vıcık, topak topak bir kömür parçasına benziyor ve üstelik ıslak. İtiraf etme zamanı. "Sana söylemeliydim... Mutfakta pek iyi değilim."

Gülümsüyor. "Sorun değil. Seni kurulayalım, ben de bir deneyeyim..." Tavaya kaşlarını çatıyor. "Bunun ne olması gerekiyordu?"

"Izgara peynir."

"Ah." Bir tomar kağıt havlu aldı. "Bunun için gizli bir tarifim var. Bana birkaç dakika ver."

"Tamam."

Kendimi çok kötü hissederek kurulanmak ve üzerimi değiştirmek için banyoya gittim. Mutfaka geri döndüğümde her yer kupkuru olmuştu.

Gururumda ve kendime olan saygımda büyük bir çöküntü dışında yemek pişirme çabalarım kaldı.

Bu arada Sawyer sadece bir çeşit peyniri -görünüşe bakılırsa mozzarella peyniri- dilimlerken nefesinin altında ılık çalışıyor.

"Bu hile yapmaktır," diye mırıldanıyorum nefesimin altında. "Sadece bir çeşit peynir kullansaydım muhtemelen başarabilirdim."

Omzunun üzerinden sırtıyor. "Elbette, ama benim gizli tarifimi bilmene imkân yok." Hareketlerini kelimelerle eşleştirerek, açık bir sandviç için beklediğim ekmeğin iki katını dilimliyor ve sonra nedenini anlıyorum: bu açık bir sandviç değil.

Mozzarella, roka ve domatesi iki dilim arasına sıkıştırıyor.

Sonra tekrar buzdolabına giriyor, biraz prosciutto çıkarıyor ve çıtır çıtır olana kadar kızartıyor. Sonra da peynir eriyene kadar ekmeği yağda kızartıyor.

Bu kesinlikle bir çeşit hile.

Tüm bunların bir araya getirildiği iki tabağı şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem sandviçin içine koyuyor - ki bu da şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem adam tarafından yapıldığına göre mantıklı, bu noktada bana düpedüz yenilebilir görünüyor.

"Tadına bak," diye mırıldanıyor.

Sandviçten bahsediyor, değil mi?

Bir ısırık alıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve zevkle yüksek sesle inliyorum. Bundan utanmıyorum bile -yarattığı şey o kadar iyi ki.

Gözlerimi açtığımda, gözleri hararetli bir şekilde bana bakıyor. "Tepkin bu olacaksa, her gün yemek yapmam gerekecek."

"Her gün böyle yemek yaparsan, *Harry Sally ile Tanışınca* filmindeki o sahne gibi konuşmaya başlayacağım" gibi uygunsuz bir şey söylememek için sandviçi tekrar ısıyorum.

Düşüncelerimin bir kısmını anlamış olmalı ki sandviçini biraz fazla sıkı tutuyor.

Yemeğin geri kalanı cinsellik yüklü bir sessizlik içinde geçiyor ve sonrasında ben ortalığı toplamakta ısrar ediyorum.

Hiç değilse serinlemek için.

"Yardım edemeyeceğime emin misin?"

diye soruyor. "Evet. En azından bunu yapabilirim."

"Pekâlâ." Tabağını alıyor, duruluyor ve bulaşık makinesine sokmasını engellemek için ona ters ters bakmak zorunda kalıyorum. "Temizlik yapmak istediğimi söyledim," diye homurdanıyorum. "Kaldırma."

"Doğru. Doğru. Sadece alışkanlık." Kedinin kabını alıyor ve yıkıyor.

Ellerimi kalçalarımın koydum. "Az önce ne dedim ben?"

"Bu kedimin arkasını temizlemek, bizi değil."

İçimi çektim. "Şimdilik yapabileceğin başka bir şey var mı?" Çenesini sıvazlıyor. "Biraz egzersiz yapabilirim."

"Oh." Görüntüler. Oh, pırıl pırıl kas görüntüleri.

"Seni bekleyeyim mi?" diye soruyor. "Çoğunlukla vücut ağırlığıyla ilgili şeyler, mesela-" "Hayır, teşekkürler." Bugün zaten kendimi aptal durumuna düşürdüm, gerek yok.

bunu iki kez yapmak için.

Gitmek için döner. "Keyfin bilir."

Ve şimdi kasları parlarken kafamda bir şekilde takım elbise giyiyor.

-Ve bunun fiziksel bir imkânsızlık olduğu gerçeği, hayal kuran rahmimi en ufak bir şekilde rahatsız etmiyor gibi görünüyor.

Çılgınca temizlik yapmaya başlıyorum ama bu libidomu azaltmıyor.

Garip evcilliği suçluyorum... ve stresi. Çünkü stres azgınlığa neden olur, değil mi?

Bunu terapistime sormam gerekecek.

Temizliği bitirince Sawyer'ı aramaya başladım.

Onu bulduğumda, sanki yeni bir fiskiye seti patlıyor, iç çamaşırımdaki.

Gömleğini çıkarmış, ama bu sorunun sadece yarısı.

Kapının üstündeki bir aleti kullanarak barfiks çekiyor ve sırtı kesinlikle nefis kaslarla dalgalanıyor. Evet, pırıl pırıl kaslar.

Ama takım elbisesi yok.

Ve benim için sorun yok.

Bu hayal ettiğimden bin kat daha ateşli.

Avuçlarım terliyor ve nefes nefese kaldığımdan eminim. Ya da en azından nefes alışım çok yükseldi. Kalp atış hızım da öyle. Ve vücut ısım.

Yumurtluyor muyum?

Hayır, olamaz. Doğum kontrol hapı kullanıyorum.

Ama yine de kadınlar hapla hamile kalabiliyor. Eminim böyle oluyordur. Bazı erkekler o kadar aşırı seksilik yayıyor olmalı ki bu hormonları etkisiz hale getiriyor ve bunun tıbbi olarak doğru olmaması umurumda değil.

Şu anda, üçüzlere dokuz aylık hamile olsam bile yumurtlayacakmışım gibi hissediyorum.

Hermit bir anda ortaya çıkıyor, önce bana, sonra insanına, sonra da yargılayıcı bir ifadeyle bana bakıyor.

Kedi haklıydı. Bunu izlememeliydim.

Gözlerimi ayırıp iklim kontrollü çalışma odasına giriyorum ve pullara bakıyorum... on dakika boyunca yani. Söz konusu dakikadan sonra antrenmanın geri kalanını çok merak ediyorum, bu yüzden adımlarımı takip ediyorum ve Sawyer'ın şınav çektiğini görmek için tam zamanında geliyorum, bu da daha önceki barfikslerini bu üçlü X pornosuna G dereceli bir film haline getiriyor.

Sadece bir ter damlasını yalasam çok mu yanlış olur? Ya da sadece bir trisepsini mi kemireyim? Ya da şınav çekmek için indiğinde siki içime girecek şekilde uzan-

Ayağa fırlıyor, nefes nefese, terli ve rahatsız edici derecede erkeksi.

"Duşa gidiyorum," diyor. "Erken yatmak istiyorum - dün geceyi telafi etmek için."

"Harika fikir," diye mırıldanmayı başarıyorum. "Sanırım ben de erken yatacağım." Kendimi birazcık uykulu hissetmesem bile.

Gömleğini alıp, beni salyalı ve rahatsız bir halde bırakarak uzaklaşıyor.

O duş alırken ben de satın aldığım kıyafeti açıyorum ve ırkiliyorum.

İşler buna başvurmamı gerektirecek kadar kötü mü?

En azından bugünlük, başka bir şeyim olmadığı için bunu giymek zorundayım.

Yatak odasına gidiyorum, yatağın kenarına oturuyorum ve kapıya bakıyorum.

Kapı açıldığında Sawyer bir çift pijama giymiş olarak dışarı çıkıyor ve hiç de hayal kırıklığına uğramıyorum. Yemin ederim.

Ayrıca, bu pijamaların arkasındaki fikir onu daha az seksi göstermekse, bu bir başarısızlık.

Belli ki bu projeyi benim kadar ciddiye almamış.

Sawyer beni fark ettiğinde, "Yarın önce senin duş almana izin vereceğim," diyor. "Sadece terliydim ve-"

"Başka bir şey söyleme." Lütfen. Yoksa y a p t ı k l a r ı m d a n ve amımın yaptıklarından sorumlu tutulamam.

Gülümsüyor ve yatağa doğru yürüyor. Pişman olacağım bir şey yapmadan önce, giysi yığınının göğsüme bastırıp banyoya doğru süzülüyorum.

Hay sikeyim. Burası sabun ve çıplak ten gibi kokuyor.

Hayır. Libidomu sakinleştirmeliyim. IRS denetimleri ve kök kanalları gibi seksi olmayan şeyler düşünmeliyim.

Hayır, hayır. Ya IRS denetimleri ve kanal tedavileri görüldüğünden daha seksi ya da benim sorunum böyle küçük şeyleri aşıyor.

Her nasılsa, zihnimi olmasa da bedenimi temizliyorum ve sonra kendimi aptalın da ötesinde hissederek kıyafetimi giyiyorum.

Dışarı çıktığımda gece lambası yanıyor ve Sawyer gözlerini kocaman açmış bana bakıyor.

"Bu da ne böyle?" diye soruyor.

İç çekerek, cızırtılı canavarlığa bakıyorum. "Seksi olmayan bir kıyafet almak istedim."

Ve bu da kesinlikle öyle. Üstü kusmuk yeşili ve balon kollu.

-Ve diğer her şey balon. Vücudumun üst kısmındaki kadınsı ya da insani her şeyi gizleyen rüküş bir patates torbası malzemesinden yapılmış.

Pantolon -bu terimi gevşekçe kullanıyorum- bol ve gökkuşağının her rengini içeriyor. Bana M.C. Hammer'ın kötü bir palyaço tarafından öldürüldüğünü düşündürüyorlar.

Sawyer bana şöyle bir baktı. "*Seni* seksi kılacak bir kıyafet olduğunu sanmıyorum," diyor huysuzca. "Bu şeyin başardığı tek şey, seni ondan kurtarmak istememe neden olması-"

"Yapma," diyorum ve keşke ciddi olsaydım diyorum. "Bu kötü bir fikir, unuttun mu?"

"Doğru." Yatağa doğru yürümemi izliyor, kıyafetim John Wayne Gacy'nin ayakları altında çürüyen yapraklar gibi kırışıyor ve hışırıyor.

Yatağa girdiğimde Sawyer ışığı kapatıyor ve "Tatlı rüyalar" diyor.

"Evet. Tabii." Gözlerimi kapatıyorum ve cildimin "pijamalarım"la temas eden kısımlarını kaşımamak için elimden geleni yapıyorum.

Dün geceki gibi uykusuz bir gecenin ardından hemen uykuya dalacağım düşünülebilir ama yanılmış olurum.

Savruluyorum. Dönüyorum. Milyonlarca kez üstümü ya da altımı çıkarmayı düşündüm ama yapmadım çünkü kaşındırıcı malzemenin uykuya dalamamamın nedeninin sadece küçük bir parçası olduğunu biliyorum.

Çok daha büyük bir neden yatağın karşı tarafında, eşit bir şekilde nefes alıyor ve yasal olamayacak kadar nefis kokuyor.

"Uyumakta zorlanıyor musun?" diye fısıldıyor dayanılmaz bir yarım saatin ardından.

"Hayır," diye mırıldanıyorum. "Tamamen uyuyorum. Bu konuşmayı rüyada görüyorsun." "Rahatsız görünüyorsun."

Evet, hiç de bile.

Ugh. Belki de bu canavarlığı çıkarmam gerekiyordur.

Öfkeyle doğruluyorum. "Bakma," diye uyarıyorum, ama nedenini bilmiyorum. Oda zifiri karanlık.

"Bakmıyorum," diyor ama sesi şüpheli bir şekilde boğuk çıkıyor.

Pijamalardan sıyrılmaya başlıyorum ama garip bir şekilde zorlanıyorum. Bir şekilde balon kollardan birine takılıyorum.

Kahretsin, sanırım beni boğuyor.

"Yardım edin," diye soluk soluğa bağıyorum, ciddi bir şekilde çırpıyorum - ve sonra güçlü bir çekiş hissediyorum ve kocam beni kurtarmaya gelirken yüksek bir yırtılma sesi duyuyorum, şimdiye kadar bir bodice ripper okuyan her kızın hayalini kurduğu şeyi yapıyor.

Bir anda tamamen çıplak kaldım.

Bu garipti çünkü pantolonuma bir şey yaptığını hissetmemiştim bile. "İyi misin?" Sesi endişeli geliyordu. Ve garip bir şekilde nefes nefese.

Ben daha olumlu cevap veremeden eli yüzümde ve köprücük kemiğimde geziniyor. Meme uçlarım hemen hazır ola geçti.

"Um..." Ona nasıl cevap vereceğim? Artık boğulmuyorum ama yanıyorum. Her yerim, ama özellikle bana dokunduğu yerler.

"Sawyer, bana cevap vermiyorsun." Sesindeki endişe derinleşiyor ve bir saniye sonra yumuşak bir ışık yanıyor.

Birbirimize bakıyoruz; ben çırılçıplak, o ise fazlasıyla seksi pijamalarını giymiş. Ve sonra - ve mahkemede yemin ederim ki kimin kime ulaştığı hakkında hiçbir fikrim yok - bir şekilde tam gelişmiş, açık ağızlı bir öpücüğe kilitlendik.

Pantolonunu çekip çıkarıyorum, muhteşem aletini serbest bırakıyorum ve sonra bir cankurtaran halatı gibi ona tutunuyorum.

Tıslıyor ve geri çekiliyor. "İnanılmazsın amına koyayım." "Bundan emin misin?" diye sorarken bile çılgınca pijamasının üstünü çıkarıyor.

Onu aşağı yukarı okşuyorum, sonra eğilip ucunda boncuk boncuk biriken prekumu yalıyorum. "Ne düşünüyorsun?"

Anlaşılmaz bir şeyler homurdanarak beni en harika şekilde hırpalıyor, ta ki kendimi yan yatmış bulana kadar, sanki kaşıklamak üzereymişiz gibi, ama sonunda yaptığımız kaşıklamak değil, çatallamak.

Şiddetle
çatallıyoruz.

Hızlıca
çatallıyoruz.

Sertçe çatallıyoruz.

Üç kez boşalana kadar çatallama. Yeni bir rekor. Sonra, üçüncünün artçı sarsıntıları sırasında, Sawyer ekstra derin itiyor ve kendi salınımını vuruyor

Bu da dördüncü kez boşalmamı sağlıyor.

Ve böylece beş saatlik bir maratondan çıkmış bir tembelden daha uykuluyum. Temizlik yaparken yarı baygınım ve gözlerim kapanır kapanmaz tamamen kendimden geçiyorum.

20

sawyer

a.k.a. karısından hoşlanabilecek adam

Alarmdan önce uyandım, Sawyer kollarımdaydı.

Dün geceki olaylar gözümde canlanıyor ve zaten sertleşmiş olan sikim tamamen sertleşiyor.

Aşağı, evlat. Uyuyor ve ayrıca işe gitmemiz gerekiyor.

Evet, tabii. Tabii. Horozların mantığı dinlemesi meşhurdur.

Peki, tamam. Her neyse. Bu Sawyer'ın huzurunda yaşadığım ilk, hatta yüzüncü sertleşme değil ve son da olmayacak. Bunu görmezden gelerek kucaklaşmamızdan sıyrılıyorum ve usulca yataktan kayıyorum.

Dişlerimi fırçalarken, sonunda itiraf edene kadar her şeyin üzerinde durmaktan kendimi alamıyorum.

Resmi olarak sahte karımla yatıyorum. Ve bundan hoşlanıyorum.

Hem de çok.

Ben de ondan hoşlanıyorum.

Hem de çok.

Kapı gıcırdayarak açıldı.

"Beni yine uyandırmadın," diyor Sawyer uykulu bir şekilde banyoya girerken... *çıplak*.

Diş macununu tükürdüm. "Dişlerimi fırçaladıktan sonra seni uyandırırım diye düşündüm."

Ereksiyonuma bakıyor ve teatral bir şekilde iç çekiyor. "Farkındaysan - Britney Spears'tan biraz alıntı yaparsak- tüh, yine yaptık."

Ona diş fırçasını uzatıyorum. "Evet. Sanırım yaptık." Ve ne kadar çirkin olursa olsun herhangi bir pijamanın başka bir olayı önleyeceğinden şüpheliyim. Belki ortaçağdan kalma bir bekaret kemeri işe yarayabilir ama o zaman bile ikimize de o şeyin anahtarı emanet edilemez.

"Yapmamalıydık," diyor. "Bu aynı şarkıdan değil mi?"

Homurdanıyor. "Bu onu daha az doğru yapmaz."

Açlıkla çakıllı meme uçlarına bakıyorum. "Bu kadar doğru hissettirirken bu nasıl yanlış olabilir?"

O sıkır DİŞ MACUNU üzerine onu Fırça."IsBu a
"Sabah sabah konuşur muyuz?"

"Bu doğru."

Yine sikimi işaret ediyor. "Lütfen giyin. Bu şekilde konuşamam."

Hah. "Eminim çıplakken seninle konuşmak, tam tersini yapmaktan çok daha zordur."

"Dışarı. Şimdi."

İç çekerek çıkıyorum ve giyiniyorum, sonra Hermit'i besliyorum ve bize bir taksi ve biraz kahvaltı sipariş ediyorum.

Yatak odasına döndüğümde Sawyer'ı çoktan giyinmiş buluyorum. "Kaçmamız gerek," diyor.

Arkadaşça bir sessizlik içinde aceleyle dışarı çıkıyoruz ve taksiye bindiğimizde ona konuşmak istediğini hatırlatıyorum.

"Tamam." Dudağını ısırtıyor, bu da benim konsantrasyonumu bozuyor. "Bence yaptığımız şeyi yaparak ateşle oynamaya devam ediyoruz."

"Öyle mi?"

"Bir ilişkimiz olamaz," diyor. "Ya da buna benzer bir şey." "Olamaz mıyız?"

Halihazırda yaşadığımız şeye ilişki diyeceğim ama belli ki o aynı fikirde değil.

"Eğer yaparsak ve sonra ayrılmaya karar verirsek, bu en hafif tabirle son derece garip olur."

Şu anda hissettiklerim oldukça garip, yani-

"Gariplikten bahsetmişken," diyor zayıf bir gülümsemeyle. "Umarım bu gece Baker klanı için hazırsındır."

Oh, lanet olsun. Her şey bir yana, bugünün Noel arifesi olduğunu unutmuşum.

"Sen benim annem ve babam için hazırsan, ben de seninkiler için hazırım," diye karşılık veriyorum. "Kız kardeşimi unutma," diyor. "Sen, en azından, hiçbir şey getirmiyorsun.

kardeşler birlikte."

Telefonu çaldı. "Şeytandan bahset." Telefonu açıyor ve kısık sesle Layla'ya şu anda konuşamayacağını söylüyor.

Telefonu kapattığında varış noktamıza ulaşmıştık, bu yüzden konuşmayı daha uygun bir zamana kadar rafa kaldırmaya karar verdim.

"İşte." Lobide dolaşan yemek getiren adamı gösteriyorum. "Bu bizim kahvaltımız."

İkimiz de yiyeceklerimizi alıyoruz, sonra asansöre gidip kendi katlarımıza çıkıyoruz.

Vay canına. Benim katım hayalet şehir gibi. Yılın bu zamanlarını seviyorum, özellikle de personelimizin çoğunun izinli olduğu ve bana gerçekten biraz iş yapma şansı veren bu özel günü.

Ama her şey sırayla. Yaban mersinli keklerimi yerken son dakika Noel hediyelerini sipariş edip ofise getirtiyorum çünkü Sawyer'ın işten hemen sonra partiye gitmek isteyip istemeyeceğinden emin değilim.

Sawyer'dan bahsetmişken, bilgisayar ekranımda ondan gelen bir mesaj beliriyor:

İnsan kaynaklarından bir şey yok ve Susan'ın bugün burada olduğunu sanmıyorum.

Haklı olabilir mi? Bu tür şeylerin tutulduğu İK sistemine giriyorum ve evet, Henrietta'nın dışarıda olduğunu ve Susan'ın da diğer milyonlarca insanla birlikte dışarıda olduğunu doğruluyorum.

Bu bilgiyle Sawyer'a cevap veriyorum.

Sawyer'ın geri dönüşü anında oldu:

İnanılır gibi değil. Şimdi kaderimizi öğrenmek için perşembeye kadar beklemek zorunda mıyız?

Perşembe mi?

Bence bu yıl cevabı almamaya hazırlıklı olmalısın.

Dramatik bir ağlama emojisıyla cevap veriyor ama onun yerine küfür kullanmak istediğini söyleyebilirim.

Cevap olarak diyorum ki:

Endişelenecek bir şey yok. Kimse sizi kocanızı öptüğünüz için kovmaya cesaret edemez. Bu tür hikayelerin sonu haberlerde biter.

İşte orada. Hiç şüphesiz şirketten birileri bu mesajları okuyacak ve umarım bu onlara, düşünülemez olanı yaparlarsa, ilgili herkesin baş ağrısını en üst düzeye çıkarmak için bir PR şirketinin yanı sıra süslü bir hukuk firması kiralamak için yeterli param olduğunu hatırlatacaktır.

Ama bu işe başka bir açıdan da bakabilirim. Ne kadar vazgeçilmez olduğumu göstermek için yüksek profilli kurumsal casusluk projelerini bitireceğim. Bunun bir alt projesi Circumflex'e karşı bir kozla ilgili olduğundan, Damian hiç şüphesiz İK'ya beni kovarlarsa kolayca Circumflex için çalışmaya başlayabileceğimi ve söz konusu kozu geçersiz kılabileceğimi açıklayacaktır. Buna bağlı olarak, casusun kim olduğunu bulmak için taktiğimi kullanırsam, bu bilgiyi ancak işimize devam edeceğimizden emin olduktan *sonra* paylaşmayı seçebilirim.

Bu ekstra motivasyonla işe geri dönüyorum. O kadar odaklanmışım ki zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum ve Sawyer'ın öğle yemeğiyle ilgili mesajını gördüğüm ilk saniye kafa karıştırıcı buluyorum.

Kahretsin.

Öğle yemeği vakti gelmiş bile. Ona katılmayı çok istediğimi söylüyorum ve asansörde buluşup Tayland yemeği konusunda anlaşıyoruz.

"Bu geceki kutlamalarla ilgili bilmem gereken bir şey var mı?" Sawyer, Pad Thais'lerimiz geldiğinde soruyor.

İç çektim. "Torunlar gelebilir." Sırıttıyor.

"Buna cevabımız ne olacak?"

Omuz silkiyorum. "Bir gün bunu da yaparız..." Başını sallıyor. "Çok çok uzakta bir gün."

"Aynen öyle."

Eriştesini çatalının üzerinde döndürüyor. "Gerçekten çocuk istiyor musun... eninde sonunda?"

"Evet. İki tane."

Gözleri genişliyor. "Ben de iki tane istiyorum. Bir kardeşimin olmasını *çok severdim*."

"Ben de tek çocuktum ve yalnızlığı seviyordum, bu yüzden değil" diyorum. "Sadece bir kardeşe sahip olmanın insana daha iyi sosyal beceriler öğretebileceğini düşünüyorum." En azından benimkilerin neden vasatın altında olduğuna dair teorilerimden biri bu.

"Pekâlâ. İki çocuk olsun. Bir kız bir erkek mi istiyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Bunu kontrol edebileceğin bir şey değil, en azından doğurganlık teknolojisi olmadan."

Gözlerini deviriyor. "İnsanlar piyangoyu kazanmayı kontrol edemezler ama oynarlar ve kazanmak isterler."

"Peki. Elimde sihirli bir değnek olsaydı, bir kız ve bir erkek isterdim. Şimdi mutlu musun?"

Arsızca sırıttıyor. "Senin *asan* sihirli ve çocuk yapma alıştırmaları sırasında beni çok mutlu ediyor."

Birinin Pad Thai için ezmeyi unuttuğu fıstık neredeyse boğazıma kaçıyordu. "İşleri platonik tutmak istediğinde bu şekilde mi konuşuyorsun?"

"İyi bir noktaya değindin," diyor. "Başka bir şey hakkında konuşalım. Güvenli bir şey."

"Tabii. Sen de şemsiyeni sadece bir kez kullandıktan sonra kaybediyor musun?"

Sırıttışı genişliyor. "Kaybediyorum aslında. Ayrıca kaybolmadan önce, en hafif esintilerde bile ters dönmeyi seviyor."

"Bundan nefret ediyorum. Bir keresinde yakındaki bir adam hapşırıldığında üzerime ters dönmüştü."

"O adam muhtemelen sen kullandıktan sonra onu çalan kişiydi," diyor bilgece. "Bahse girerim bu şemsiye muammasının arkasındaki gizli topluluğun bir parçasıydı."

"Bahse girerim Şemsiye Akademisi'ne gidiyorlardır."

Sawyer buzlu Tay çayını yudumluyor. "Mary Poppins yüksek lisansını orada mı yaptı?"

"Hayır," diye kestirip atıyorum. "Sanırım yüksek lisansını Hogwarts'ta yaptı."

"Ah, doğru. Gryffindor'daydı. Hagrid oradayken, ikisi de şemsiyelere meraklı olduğu için birbirlerine bağlanmışlardı; o siyah şemsiyesiyle uçuyor, Hagrid de pembe şemsiyesinde bir asa saklıyordu."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Neden kulağa edepsiz geliyor?"

Omuz silkiyor. "Pembe kelimesi yüzünden mi? Ya da belki birkaç dakika önce asandan bahsettiğimiz için?"

Kıkırdıyorum ve şemsiyelerin gizemine geri dönüyorum ve ofise dönerken yol boyunca bu konu üzerinde kalmayı başarıyoruz.

"Partiye buradan mı gitmek istiyorsun?" Tam asansörden çıkmak üzereyken soruyorum.

Arka duvardaki yansıtıcı yüzeydeki görüntüsüne bakıyor. "İyi görünüyor muyum?"

"Harika görünüyorsun," diyorum

ciddiyetle. "Bu durumda, doğruca oraya gidebiliriz."

Başımı sallıyorum ve beni yine sert bırakarak uzaklaşıyor. Oh, neyse.

Kendi katıma çıkıyorum ve resepsiyon görevlisi bana birkaç paket aldığımı söylüyor.

Güzel. Hediyeler karşılandı.

Kodlamaya geri dönüyorum ve yine zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum ama neyse ki Sawyer'dan gelen bir mesaj bana gitmemiz gereken bir parti olduğunu hatırlatıyor. Ayrıca ortalığın sakın olup olmadığını soruyor. Bugün dışarıda olan Eugene'den bahsediyor - şüphesiz süt ve kurabiye motivasyonlu kaçışlarını planlamakla meşgul- ve

bu gece girecek. Ona bu konuda endişelenmesine gerek olmadığını ve birazdan onunla buluşacağımı söyledim.

Lobiye indiğinde, arkasında bir şey tuttuğunu fark ediyorum. Ne olduğunu tahmin edebiliyorum ve şükürler olsun ki bu olasılığa karşı hazırlıklı geldim.

"Selam." Bana utangaçça gülümsüyor.

"Merhaba." Elimdeki alışveriş poşetinden onun için ayrılmış kutuyu çıkarıp sağ elimin avuç içinde ona uzatıyorum. "Mutlu Noeller."

Sırtarak arkasından bir kutu çıkarıyor, benim teklifimi kapıyor ve kendi kutusunu onun yerine koyuyor. "Sana da mutlu Noeller. Bu özel selamlaşmanın havadan sudan konuşmak sayılıp sayılmayacağından emin değilim."

Onu öpme isteğime karşı koyuyorum. "Hayır. Belki. Ama senden değil."

Ve bu doğru. Her nasılsa o da benim ailem gibi oldu, ondan biraz havadan sudan konuşmasına tahammül edebiliyorum.

"Harika," diyor. "B ve C planlarım berbattı. Ya Noel'in ticarileşmesi hakkındaki düşüncelerinizi soracaktım ya da Noel Baba'nın hak etme kavramı hakkındaki görüşlerimizi nasıl yansıttığını düşündüğünüzü."

Başımı salladım. "Bu konulardan herhangi birini Uber'e girdikten sonra tartışabiliriz... eğer istersen tabii."

Kutusunu sallıyor. "Bunun içinde ne olduğunu bilmek istiyorum."

Kendi kutuma bakıyorum. "Ben de, ama açmadan önce beklesek iyi olur."

Suratını asıyor. "Nasıl olur?"

İç çekiyorum. "Annem partinin sonuna doğru hediyeleri açmak için büyük bir olay çıkaracak."

Sawyer merakla kutuya bakıyor. "Bana içinde ne olduğunu söyleyebilir misin?" Cık cık diyorum. "Benimkinde ne olduğunu söyleyebilir misin?"

Başını sallıyor. "Resmi hediye açılış törenine kadar beklemen gerekecek."

"Ben de sana."

Bir kez daha surat asar gibi yapıyor - ya da en azından ben sahte olduğunu düşünüyorum. "Peki, tamam. Hadi gidelim. Partiye ne kadar erken gidersek, kutumu o kadar erken açabilirim."

Çağırdığım araca doğru koşuyoruz ve sonra anlaştığımız gibi Sawyer'ın daha önce B ve C olarak etiketlenmiş konuşma kumarlarını tartışıyoruz. Konuyla ilgili bir şey şoförün sınırlarını bozmuş olmalı çünkü zaman zaman, özellikle de araçtan indiğimizde bize kötü kötü bakıyor.

Araba hareket ettiğinde "Uber'deki puanım düşmek üzere," diyorum. "Ve bu sefer, havadan sudan konuşmaya çalıştığı için şoförü terslediğimden *değil*."

"Merak etme Key," diyor Sawyer komplocu bir tavırla. "Hâlâ beş yıldız derecelendirmem var, yani bir şey olursa, telefonumu araç çağırmak için kullanabiliriz."

Yakınlarda biri kadınsı boğazını temizliyor.

Döndüğümde donup kalıyorum.

"Merhaba Sawyer," diyor Delilah o kendine özgü nefesli sesiyle.

Hay sikeyim. Uzak bir ihtimal olsa bile bu olasılığa hazırlıklı olmalıydım. Delilah'yla tanıştım çünkü ailesi ve annem komşuydu ve hâlâ da öyle görünüyorlar.

O da benim gibi tatil için burada olmalı.

"Merhaba... Delilah." Sawyer'ın elini tuttum. "Sawyer, bu benim eski kız arkadaşım." Sawyer elimi güven verici bir şekilde sıktığında, "Delilah, bu benim *karım*," diye ekliyorum.

Delilah bize bakıyor, yüz ifadesinden bir şey anlamak zor. "Nikâhınızla ilgili yazıyı gördüm," diyor. "Yine de... mutlu çiftle karşılaşmayı beklemiyordum."

"Çok mutlu bir çift," diyor Sawyer. "Sizinle tanışmak bir zevkti ama gitmemiz gerek."

Bununla birlikte beni elimden tutup annemin binasına doğru sürüklüyor.

Annemin kapısına vardığımızda, ben zili çalmadan önce Sawyer elimi bırakıyor ve bana bakıyor.

"İyi misin?" diye soruyor usulca, başını kaldırıp bana bakarak.

"Evet. İyiyim." Şaşırtıcı bir şekilde, bu doğru. "Ben iyiyim." İyiden de öte. Delilah'yı tamamen ve tamamen aştım.

"Güzel." Sawyer gülümsüyor. "Yani, sevindim."

"Ben de." Sevinmekten de öte aslında. Delilah'yı öyle görmek bana bir aydınlanma yaşattı: Eski sevgilimi çok önemseydiğimi sanıyordum ama Sawyer'a karşı hissettiklerim farklı.

Daha güçlü.

Daha derin.

Ve biz daha yeni tanıştık.

Peki... Delilah ilişkiyi bitirmekte haklı mıydı? Onu yeterince önemsemediğimi anlamış olabilir mi?

Ve sorular sorarken, söylediğim gibi gerçekten yalnızlığımı mı tercih ediyorum, yoksa bu sadece Delilah gittikten sonra hissetmeye başladığım bir şey miydi? Sawyer'la kesinlikle böyle hissetmiyorum. Onunla yaşamak aslında-

"İyi olduğuna emin misin?" Sawyer ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırıyor.

"Evet. Üzgünüm." Başımı sallıyorum, şimdilik temizliyorum, çünkü yakın zamanda Sawyer'la konuşmak bir yana, bunu sindirme şansım bile olmayacak. "Müzikle yüzleşmeye hazır mısınız?"

"Evet. Elbette. Hadi neşenin köpeklerini serbest bırakalım." Bununla birlikte, cesurca kapı zilini çalar.

sawyer

a.k.a. kocasının eski sevgilisine neredeyse hiddetlenen kız

CLAIRE'in -ya da ona anne **mi** demeliydim- kapıyı açmakta acele etmemesinden **memnunum**. Bu bana kıskançlığımı dizginleme şansı veriyor. Ve evet, kıskancım. Hayatımda hiç hissetmediğim kadar kıskandım. Delilah'nın benden ilk görüşte nefret ettiği gerçeği - şüphesiz o da kıskanç olduğu için - pek yardımcı olmuyor... pek. Şiddet yanlısı biri değilim, ama onun çok güzel yüzünü tokatlamama ya da şampuanını çekmeme ramak kalmıştı-mükemmel saçlar.

Oh, pekala. Kıskançlıktan yeşile dönmenin mümkün olmamasına sevindim. Aksi takdirde Hulk, Yoda, Kermit, Shrek ve Batı'nın Kötü Cadısı'nın renklerinin birleşimi gibi olurdu. Ya da yılın bu zamanı için daha uygun -Grinch.

Claire kapıyı açarken, "Merhaba Sawyer," der. "İçeri gelin." "Hangimizden bahsediyorsun?" diye soruyor kocam sırtarak. içeri gir.

"Ah. Doğru." İkimize de birer çift terlik uzatıyor ve bunlar bizim numaralarımıza uygun görünüyor, bu da benimkileri nereden bildiğini merak etmeme neden oluyor. "Siz ikinizin en kısa zamanda aile içinde takma isimlere ihtiyacınız olacak."

"Bizimkini kullanabilirsin." Sawyer terlikleri giyiyor. "Kızın adı Locky." "Ve o da Key." Kendi çiftimi deniyorum ve tam oturduğunu onaylıyorum.

Claire onaylarcasına başını sallıyor. "Bunları şimdi hatırladım." Omzunun üzerinden, "Lakapları duydun mu Ronald?" diye bağıyor.

Sawyer kaşlarını çatar. "Ronald mı dedin?"

"Bu benim," diyor uzaktan bir adam ve o yürürken, kocam ve ben ona bakıyoruz - minyatür boyu göz önüne alındığında çok fazla değil.

Çizgili takım elbisesiyle önce bana bir zebra'yı anımsatıyor ama sonra bana Hamburglar'ı hatırlattığını fark ediyorum ve bu sadece kıyafeti sayesinde değil. Gözlerinin altındaki torbalar bir maskeyi andırıyor ve adı Ronald, bu da McDonald's maskotlarını düşünmeme neden oldu.

"Ronald," diyor Sawyer, kaşlarını çatarak. "İlk kez tanıştığım uzak bir akrabam mısınız?"

"Hayır. Ben Claire'in lo-"

"Arkadaşım," diye araya giriyor Claire. "Claire'in -yani benim- arkadaşım."

Hmm. Sawyer'ın babasının merak ettiği arkadaşı o muydu? Peki ne diyecekti? Lo-ver? Lo-llipop? Lo-bster?

"Anlıyorum." Sawyer'ın sol gözü seğirir. "Tanıştığımıza memnun oldum... Ronald."

Vay be. Sesi benim birkaç dakika önce Delilah'yla tanıştığım da olduğum kadar coşkulu geliyor.

Sawyer annesine dönüyor. "Babam burada mı?"

Belki de bana öyle geliyor, ama bu soru anlam yüklü gibi. "Henüz değil.

Sadece büyükannen, Ronald ve ben varız."

Büyükanne mi?

Ben daha bunu yüksek sesle dile getiremeden, Claire'in sözlerini yalanlayan bir havlama duyuyorum ve ardından beyaz tüylü bir yaratık koşarak yanıma geliyor, kuyruğunu bana doğru sallıyor ve Sawyer'a doğru hırlıyor.

"Merhaba, Q-Tip," diyor Sawyer, sesi daha da az hevesli geliyor.

"Hey, şimdi," diyor Claire. "Kardeşinle böyle mi konuşuyorsun?"

Sawyer dişlerinin arasından, "O benim kardeşim değil," diye homurdanıyor. "O yarı duyarlı bir ponpon."

İkinci bir köpek koşarak geliyor, ilkinin dörtte biri büyüklüğünde olması ve bu nedenle gerçek bir Q-tip'e çok daha yakın görünmesi dışında her yönden aynısı.

Eğer köpek Q-tip konuşabilseydi, bu yaratığa Mini-Me diyeceğinden hiç şüphem yok.

"Bir tane daha mı var?" Sawyer böyle bir ihtimal karşısında dehşete düşmüş bir ifadeyle soruyor.

Claire, "Hayır. Bu senin yeğenin-Ice-Q," der. "Q-Tip'in damızlık hizmetleri için yaptığım görüşmelerin bir parçası olarak, sürtüğün ailesi tatillerde Q-tip'in seçeceği bir yavru köpek ile ziyaret haklarını kabul etti."

'Damızlık' kelimesini duyunca Q-tip daha dik duruyor - bir tüy yumağının durabileceği kadar dik.

Sawyer, "Açılacak çok şey var," diyor. "Ve bunu yapmak istediğimden de emin değilim."

"Herkes nerede?" diye soruyor mağrur ve kadim yeni bir ses. Konuşmacı bir Chanel No. 5 bulutu üzerinde süzülüyor ve tam olarak hayal ettiğim şeye benziyor - *101 Dalmaçyalı*'daki Cruella de Vil ile *Downton Abbey*'deki Dowager Countess of Grantham arasında bir melez. Zarif ayaklarına giydiği Manolo Blahnik'lerden (burada terlikten eser yok) şaşırtıcı derecede (pahalı mı?) genç boynundaki incilere kadar, kibir ve zenginlik yayıyor.

Sawyer'a genişçe gülümsüyor ve uzun yaşamı boyunca yüzünün bu şekilde kıvrılmasına pek sık tenezzül etmediği anlaşılıyor. "Snickerdoodle. Sonunda yuva kurduğunu duydum." Bana çok daha az sıcaklıkla bakıyor. "Karısı sensin o zaman?"

"Merhaba, ben Sawyer." Elimi uzatıyorum.

"Bir erkek ismi," diyor büyükanne burnunu kırıstırırken. "Ama onun dışında çoğunlukla kadınsı." Uzattığım elimi tutuyor ve ona bakıyor.

"Kemik yapısı da iyi." Beni daha da yaklaştırıyor ve ben daha gözümü kırpamadan, kıvrık işaret parmağıyla çenemi kaldırıp başımı bir o yana bir bu yana çevirerek beni satın almayı düşündüğü bir at gibi hissettiriyor.

"Sende hiç Romanov kanı var mı?" diye soruyor, çenemi hâlâ tutsak tutarak.

Gözlerimi ona dikiyorum. "Scarlett Johansson'ın *Yenilmezler* filmindeki karakterinden mi bahsediyorsun?"

Çenemi serbest bırakıyor. "Bu terbiyesizlik miydi?"

"Hayır anne," diyor Claire. "Romanovların Rus kraliyet ailesi olduğunu herkes bilmez."

Büyükanne, "Bugün benimle konuşamazsın," diyor ve Hamburglar'a başıyla işaret ediyor. "Bir tesisatçı mı? Bu aileye utanç getirdin. Utanç."

Bekle, benim yarı asil olduğumu mu düşünüyor? Bu aslında bir iltifat olabilir.

Tabii ki, öz annemin asil olmasının hiçbir yolu yok, daha çok bunun tam tersi gibi. Babam olan sperm donörüne gelince, kim bilir? Biri olması pek olası değil ama mümkün.

Kapı yine çaldı.

Annem ve babam olduğu ortaya çıktı.

Claire onlara (sihirli bir şekilde kendi bedenlerine uyan) terlikler veriyor ve onları hamburgerci arkadaşıyla, köpeğiyle ve onun yavrularıyla, sonra da annesiyle tanıştırıyor.

"Fırıncılar mı?" Sawyer'ın büyükannesi annemle babamı yakından inceliyor. "Scarsdale'den misiniz?"

Annemle babam başlarını sallıyorlar.

"Güzel. Orada tanıdığım Fırıncılar züppedir."

Ne tür bir yaratığı züppe olarak gördüğünü çok merak ediyorum.

Claire zarif bir gülümsemeyle, "Annemin söylemek istediği, 'Aileye hoş geldiniz,'" diyor. "Lütfen içeri gelin. Herkes."

Bu tam da söylenmesi gereken şeydi çünkü annem ve babam mutluluktan ışıldıyor - bu da beni son derece suçlu hissettiriyor. İkisinin de ben ve Layla dışında bir ailesi yok ama hep büyük bir aileleri olsun istemişlerdi ve şimdi bunu başardıklarını düşünüyorlar ama hepsi sahte.

Claire herkesi lüks dairesinden geçirip yemek alanına götürüyor ve burada bizi hediyelerimizi dev bir yığının üstüne koymaya zorluyor.

"Otur." Elini odanın çoğunu kaplayan bir masaya doğru uzatıyor. Masanın üzerinde kaliteli porselenler, gümüş takımlar, keten peçeteler, havyar ve kızarmış bir kazın yanı sıra ne olduğunu bilmediğim sayısız süslü tabak var. isimleri.

El yazısıyla yazılmış yer kartları belirli yerlere oturmamızı emrediyor ve kimse yemeğe uzanamadan kapı çalıyor.

Bu Layla. İçeri girdiğinde elinde bir deste iskambil kâğıdı tutuyor; gergin ya da sakin olduğunda, kötü ya da iyi bir ruh halindeyken yaptığı bir şey bu.

"Briç oynar mısın?" Sawyer'ın büyükannesi kartları görünce Layla'ya sorar.

"Elbette." Kız kardeşimin gülümsemesi ıslıl ıslıl. "Lastik mi yoksa çift mi tercih edersin?"

Büyükannenin gözleri açılıyor. "Snickerdoodle, yanlış kız kardeşle evlenmediğine emin misin?" Yanındaki boş bir sandalyeye vuruyor. "Buyur. Gel yanıma otur... Adın neydi senin?"

Biraz korkmuş görünen Layla yine de söyleneni yapıyor ve duyamadığım bir şey hakkında hararetle fısıldaşıyorlar, bu da beni huzursuz ediyor.

Kız kardeşime, "Ne kadar zengin görünürse görünsün, kocamın büyükannesiyle kâğıt oynarken hile *yapmaya cüret* etme," demek isteyen dar gözlü bir bakış atıyorum.

Layla gözlerini deviriyor, bu da umarım "Açıkçası bugün yapmayacağım..." anlamına geliyor.

"Hadi yiyelim," diyor Claire buyurgan bir şekilde.

O kadar hızlı değil. Kapı yine çalıyor ve arayan Claire'in örgü grubundan bir kadın. Tekrar yemeğe gitmeye çalıştığımda, aynı çemberin başka bir üyesi geliyor. Bu durum birkaç kez daha tekrarlanıyor ve yeni gelen Sawyer'ın babası oluyor.

"Merhaba Roger," diyor Sawyer'ın büyükannesi. "Claire'in... tesisatçısıyla tanıştın mı?" Neşeyle Hamburglar'ı işaret eder.

Roger'in gözleri adama odaklanır. "Eskiden tesisat sistemimizin bakımını sen yapmıyor muydun?"

Gergin bir kıkırdamayı bastırıyorum. Hâlâ Claire'in su tesisatının bakımını yaptığına dair bir iddia ortaya atılabilir. Gerektiğinde gevşek bağlantı parçalarını sıkıyor. Su akışının doğru olduğundan emin olmak. Tüm vanaların çalışır durumda olup olmadığını ya da özel dikkat gerektiren sızıntılar olup olmadığını kontrol ediyor.

"Lütfen bana Ronald deyin," diyor Hamburglar. "Geçmiş geçmişte kaldı."

Ronald az önce *Frozen*'ın "Let It Go" şarkısından bir alıntı mı yaptı? O şarkı tuvalet eğitimiyle ilgili olduğu için mi -ya da ben öyle duydum- ve tesisatçılar

"Hâlâ kafam karışık... *Ronald*," diye *homurdandı* Roger. "Burada ne işin var?"

"O benim arkadaşım," diyor Claire sertçe. "Şimdi otur." Örgü çemberinin daha çekici iki üyesinin arasında bir yeri işaret ediyor.

Sawyer'ın babası nefesinin altında bir şeyler mırıldanarak -muhtemelen "fırtına devam etsin"- iki kadının arasına oturur. Claire'in örgü çevresindeki arkadaşları da eski sevgilisine, geri kalanımızın masadaki çeşitli lezzetlere baktığı gibi hırsla bakıyor.

Sonunda, tadı da görünüşü kadar muhteşem olan yemeklerin tadını çıkarabiliyoruz.

Herkes beni ve Sawyer'ı nasıl tanıştığımız ve diğer detaylar hakkında sorguluyor ve yalan söylediğim için daha önce duyduğum suçluluk duygusu daha da artıyor, özellikle de herkes, hatta büyükanne bile ailenin büyümesinden mutlu görüldüğü için. Ayrıca, bir parça

İçimden bir ses tüm bunların doğru olmasını diliyor, hem evlilik hem de ilk görüşte yaşadığımız çılgınca çekim hikayesi - o gün kocamdan etkilenmediğimden değil.

Kendime karşı dürüst olursam, her geçen gün sahte kocama aşık olmaya tehlikeli bir şekilde yaklaşıyorum ve eski kız arkadaşıyla tanışmak bana işlerin zaten ne kadar kötü olduğunu gösterdi.

"Bu safranlı ıstakoz çorbası harika," diyor annem. "Bu yemeklerin hepsi bu dünyanın dışında."

"Katılıyorum." Bu masaya ait olmayan düşüncelerden sıyrılıyorum ve Sawyer'ın annesine gülümsüyorum. "Oğlunuz yemek yapma becerisini belli ki sizden almış."

Dönüp Sawyer'ın yanağına bir öpücük konduruyorum ki bu beni heyecanlandırmamalı ama kesinlikle heyecanlandırıyor.

"Claire yemek mi yapıyor?" Büyükanne incilerini sıkıyor. "Canım, lütfen bana bu yemeğin medeni bir şekilde, yani yemek servisi yapılarak hazırlandığını söyle."

"Michelin yıldızlı bir şef tarafından yapıldı," diyor Claire, biraz suçlu bir sesle. "Ama hey, onu ben seçtim, bu yüzden övgünün bir kısmını alabileceğime dair bir argüman yapılabilir."

Zayıf bir argüman.

"Sawyer yemek yapmayı benden öğrendi," diyor Roger gururla. "Biz Worthingtonlar her zaman Pembroke'lardan daha pratik olduk." Hamburglar'a tuhaf bir bakış fırlatıyor - tesisatçı olduğu için daha pratik olduğuna şüphe yok.

"Tabii, daha pratik derken daha fakir demek istiyorsan," der büyükanne küçümseyerek.

"Büyükanne," der Sawyer kaşlarını çatarak. "Yaşamak için çalışmanın yanlış bir tarafı yok."

Büyükanne mi? Ona Grandoodles demek söz konusu olamaz mıydı?

"Yaşamak için çalışmak kaba bir şey değilmiş gibi davranmayalım." Masadakilere baktı. "Çalışanlar alınmasın."

"Ben emekliyim," diyor babam. "Ben de öyle," diyor annem.

"Sonunda bu aileye mantıklı insanlar da katıldı," diyor büyükanne.

Kulağa çılgınca gelse de, annemle babam bu övgüden memnun görünüyor ve bu da suçluluk duygumu yeniden uyandırıyor. Konuşma gelecek planlarımıza döndüğünde daha da kötüleşiyor ve bir gün sahip olabileceğimiz iki çocuk hakkında dişlerimizin arasından yalan söylüyoruz: zihnimin gözünde garip bir şekilde canlandırabildiğim bir erkek ve bir kız. Babalarının gri gözlerine, simsiyah saçlarına ve sakal gibi dehşet verici şeylere karşı korkusuzluğuna sahip olacaklardı. Benden, havadan sudan konuşma yeteneğini ve-

"Herkes dinlesin," diyor Claire. "Hediyeleri açma vakti geldi."

Ah. Doğru ya. Sonunda Sawyer'ın bana ne aldığını öğreneceğim ve hediyemi açtığında yüzünü göreceğim için başım dönüyor.

Görünüşe göre Claire herkes için hediye almış ve özel bir dedektif ya da güçlü bir medyum tutmuş olmalı. Kız kardeşime Noel temalı bir deste kart, anneme bir sabun oyma seti ve babama da patlatmayı çok sevdiği kocaman bir balonlu naylon veriyor.

İki köpeğe bile birer hediye veriyor - içi boş bir popo tıkacına benzeyen bir şey. Claire bu şeylerin içini fıstık ezmesiyle dolduruyor ve iki tüy yumağı da bunlara bayılıyor.

Buna karşılık bana *What to Expect When You're Expecting* adlı bir kitap, bir bebek battaniyesi ve minik çoraplar veriliyor.

Evet. Hiç ince değil, Claire. Hiç de değil.

Sonunda Claire'in hazırlamadığı hediyelere geliyoruz ve en çok merak ettiğim şey de bu.

Sawyer bana ne aldı?

Paketi açtığımda kendimi çocuk gibi hissediyorum - özellikle de Baker'larla geçirdiğim ilk Noel'deki gibi. Öz annem hayattayken

hiç hediye almadı, bu yüzden Baker'ların ilk hediyesi ekstra özeldi... ve ortaya çıktığı gibi, bu da öyle.

John Lennon'ın turuncudan başlayıp maviyle biten farklı bir renkte yer aldığı sonsuza kadar pullardan oluşan bir kitap. Hep istediğim ama bir türlü alamadığım bir şeydi.

Muhteşem bir pul kitabı ve şimdiye kadar aldığım en iyi hediye.

"Bu da yanlış basılmış," diye mırıldanıyor Sawyer. "Kalıp kesimlerinin nasıl eksik olduğunu görüyor musun?"

İşte bu kadar.

Artık kendimi kandıramıyorum.

Sahte kocama karşı resmen bir şeyler hissediyorum. Ve bu gece beynimi sikmesini istiyorum.

sawyer

a.k.a. hediye dışında bir şey paketini açmak isteyen adam

"TEşEKKÜRLER," diyor Sawyer, bana kocaman gözlerle bakarak.
"şimdi benimkini aç. Lütfen."

Öyle yapıyorum ve yüzüme geniş bir sırıtma yayılıyor çünkü hediyem *aynı zamanda* bir pul. Üzerinde Maine Coon ve Burmese cinsi iki kedi var ve aynı zamanda yanlış basılmış.

Annem bu tesadüfü görünce "Vay canına," diyor. "Cennette yapılmış bir eşleşmeden bahsediyoruz."

"Daha çok USPS'nin bir tesisindeki hatalı bir yazıcı tarafından yapılmış bir eşleşme gibi" diye ekliyor babam.

Partinin geri kalanı hediyelerimizin tesadüfiliği karşısında "ooh ve ahh" çekiyor, özellikle de ebeveynlerimiz onlara ikimizin de filatelist olduğunu açıkladıktan sonra.

"Artık tatlıyı yiyebiliriz," diye buyurgan bir şekilde anons ediyor annem.

Hiç hevesli olmadan masaya gidiyorum. Asıl istediğim eve gidip Sawyer'ı yatağa götürmek, bunun delilik olduğunu farkındayım ama işte buradayız.

Sawyer'ın dudaklarının bir ekler pastayı sarma şekli sayesinde libidom masaya oturunca daha da kötüleşiyor.

Hayır. Başka bir şey düşünmeliyim. Teorik olarak, bu masada annemin erkek arkadaşı gibi birçok dikkat dağıtıcı şey var, çünkü bu tesisatçı adam o olmalı - yoksa neden onun yanında bu kadar mutlu davransın ki?

Babam kimseye belli etmeden, "Ben bulaşık yıkamaya gidiyorum," diyor. O da annemin alışılmadık davranışlarını fark etmiş olmalı. Cevap gelmeyince, ayaklarını sürüyerek uzaklaşıyor.

Sawyer bana dirsek attı. "Gidip onunla konuşmalısın." "Konuşmalı mıyım?" Fısıldayarak karşılık veriyorum. "Neden?"

"Belli ki mücadele ediyor," diyor alçak sesle. "Hamburglar'ı kışkandığına şüphe yok."

Tam kimi kastettiğini soracaktım ki benzerliği fark ettim. "Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum," diye fısıldıyorum. "Babam yalnızlığı sever."

Tıpkı benim gibi.

Hmm.

"Peki," diyorum. "Ben giderim."

Bana bir başparmak işareti yapıyor ve ben de mutfağa gidiyorum. Belki de burada bana ihtiyaç var, çünkü babamın lavaboda bir tabağı ovma şekli cinayet sınırında.

"İyi misin?" Ona yaklaşıp sordum.

"Annenin beni pazarladığı o iki kadından da telefon numaralarını aldım," diyor dönmeden. "İyi olacağım."

Yanına gidip sessizce bir tabak çalkaladıktan sonra, "Boşanmış olmaktan mutlu olduğumu sanıyordum" diyorum.

"Mutluydum. Mutluyum. Yani, arkadaşım Frank'ten daha iyi durumdayım." "Şu kalp krizinden ölen mi?"

"Evet."

Vay be. Bir tabak daha alıyorum. "Yalnızlığı sevdiğini sanırdım hep."

Babamın omuzları çöktü. "Neden böyle düşündün?"

"Hiçbir fikrim yok." Belki de sevdiğim şeyin bu olduğunu ve bunu ailemden miras aldığımı düşündüğüm içindir.

"Tavsiyemi dinle: Karına iyi davran," diyor babam. "Dostça ya da değil, boşanma berbat bir şey ve kimsenin sana aksini söylemesine izin verme."

Kelimenin tam anlamıyla bana aksini söyleyen ya da en azından kesinlikle öyle davranan kişiydi.

"O kadınlardan birini arayacak mısın?" diye sordum.

Omuz silkiyor. "Belki. Sarışın olan çok tatlı. Ama-"

"Öyle miyim?" diye soruyor tam o anda içeri giren sarışın.

Kıkırdıyorum. "Sizi tartışmanızla baş başa bırakayım."

Karıma döndüğümde, devam eden konuşmaları yarım kulakla dinliyorum. Asıl yapmak istediğim onu eve götürmek ve yatakta ona iyi davranmak.

"Baban iyi mi?" Sawyer soruyor.

Başımı sallıyorum.

"İnsanlar bu tür şeyleri genellikle saat kaçta bırakır?" Sawyer kendi düşüncelerimi yankılayarak soruyor.

Ben cevap veremedim babam sarışınla birlikte geri geliyor, ikisi de şüpheli bir şekilde dağınık görünüyor.

"Claire, bu harika parti için teşekkür ederim," diyor. "Ne yazık ki benim gitme vaktim geldi."

"Benim de," diyor sarışın. "Çok, çok, çok teşekkür ederim."

Bu rahatsız edici not üzerine, ikisi de ayrı ayrı gidiyormuş gibi yapma zahmetine bile girmeden ayrılırlar. Sıklıkla olduğu gibi, partiden ilk ayrılan diğerleri için sel kapılarını açar ve kısa süre sonra örgü çemberinin geri kalanı gitmiş olur.

"Pekâlâ anne," diyorum gidişler durulduğunda. "Bu çok güzeldi."

"Hem de çok," diyor Sawyer ciddiyetle. "Sizinle yüz yüze tanışmak güzeldi." Ailesine dönüyor. "Sizi görmek harikaydı çocuklar. Yarın ararım. Kendinize iyi bakın."

Herkes bize sarılıp veda öpücüğü veriyor, hatta büyükannem bile - ki bu benim için nadir görülen bir şeydir ve aile üyesi olmayan insanlar için duyulmamış bir şeydir.

Aile.

Taksiye bindiğimizde Sawyer, "Gerçekten çok eğlen dim . Bu kötü bir şey mi?"

Elimi onunkinin üzerine koyuyorum. "Neden kötü olsun ki?"

"Evliliğimiz sahte olduğu için mi?"

İç çekiyorum. "Bu eğlenceli bir şeyden zevk alamayacağımız anlamına gelmez."

Şoföre kaçamak bir bakış fırlatıyor. "Bazı eğlenceli aktiviteleri aynı yerde tekrarlamaktan bahsedip duruyoruz. Kafamızın karışması çok kolay."

"Öyleyse keyifli hiçbir şeyden kaçınmayalım," diyorum boğuk bir sesle. "Belki de aile sloganımızı 'Carpe diem' olarak değiştirmemizin zamanı gelmiştir."

Dudaklarını nemlendiriyor. "Aile sloganımız en azından subligaculum'dan bahsetmeli."

"Elbette." Elini sıkıyorum. "Carpe subligaculum'a ne dersin?"

Çünkü onun külotunu ele geçirmek -ya da parçalara ayırmak- yapmak için can attığım bir şey.

Başını sallıyor. "Bu sloganı sevdim."

Külotunu gerçekten ele geçirmemi mi kabul etti? Yoksa İngilizce mi açıklamalıyım?

"Kız kardeşimin büyükannenini kâğıt oyunlarında kandırmasından korkuyorum," diyor ben daha soruyu sormadan.

Başımı sallıyorum. "Bunun tersi çok daha olası. Büyükanne Bric konusunda çok ciddiylim." "Emin misin?"

"Evet. Onu kandırmak da kolay değil. Bir keresinde bir sosyal güvenlik dolandırıcısı onu aramış, o da karanlık internette adamın yerini bulup dayak atması için karanlık bir adam tuttuğunu iddia ediyor."

Sawyer solgunlaşır. "Bunu kız kardeşime yapmaz, değil mi?"

"Tabii ki hayır. Kız kardeşin aileden biri, yani böyle bir durumda Büyükanne onunla sert bir şekilde konuşurdu."

bir dayak. Ama dediğim gibi, kendini büyükanneme borçlu bulması daha muhtemel olan kişi kız kardeşin."

Sawyer sırtıyor ve sonra büyükannemin sesini taklit ederek *The Godfather*'dan Layla'nın bir gün kendisine hizmet etmesini istemesiyle ilgili ünlü alıntıyı yorumluyor.

Eve vardığımızda Ermiş'i besliyorum ve yeni hazinemi, Sawyer'ın benim için aldığı pulu koymak için aceleyle çalışma odasına gidiyorum.

"Bu beğendiğin anlamına mı geliyor?" diye soruyor beni takip ederek.

"Beğendim mi?" Pul defterini kapatmadan önce yeni aldığımı son bir kez hayranlıkla bakıyorum. "Bayıldım. Fırsat bulur bulmaz çerçeveleteceğim."

Sawyer bana gülümsüyor. "Ben de seninkini seviyorum." Albümünü açıyor, biraz yer açıyor ve hediyemi ilk sayfaya belirgin bir şekilde yerleştiriyor.

"En öne mi?" Islık çalıyorum. "Onurlu bir yere benziyor."

"Öyle ve bu Elvis'i çok mutlu edecek." Aynı yerde tuttuğu Kral'ın pulunu işaret ediyor.

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Elvis, John Lennon'dan hoşlanmıyor muydu?"

Albümü kapatıyor. "Bu doğru mu? Ama John Lennon çok ünlü bir söz söylemişti: 'Elvis'ten önce hiçbir şey yoktu.'"

Huh. Bu ilginç bir fikir. Bu alıntı aklımda olan bir şeyi yansıtıyor, ancak Elvis yerine Sawyer'dan önce hiçbir şey yokmuş gibi hissediyorum. Yani, yalnızlığında rahat olduğumu sanıyordum, ama sadece zamanımı bekliyormuşum-

"İyi misin?" diye sorar.

"Evet." Onu kendime çektim. "Çok iyiyim."

Dudaklarına yapışıyorum ve ona ne düşündüğümü bir öpücükle göstermek için elimden geleni yapıyorum. Sonra da sikimi kullanarak.

Dört kez boşalıyor ama mesajın yerine ulaşp ulaşmadığından emin değilim. Sanırım sözsüz iletişimin de sınırları var.

İyiyim. Uykulu bir şekilde onu kollarımda tutarken, tam olarak nasıl hissettiğimi çözmeye ve sonra onunla bu konuda konuşmaya karar veriyorum - ama muhtemelen daha sonra

İK'nın kararı. Eğer kovulursak, işler biraz daha basitleşecek: Boşandıktan sonra ona çıkma teklif edeceğim. Kovulmazsak, işler biraz karmaşık olmaya devam edecek, ama bir şeyler ayarlayacağız.

"Bu şimdiye kadarki en iyi Noel'di," diye mırıldanıyor uykulu bir şekilde ve poposunu kasıklarına daha da sokuyor.

"Bugün Noel arifesiydi," diye kulağına fısıldıyorum. "Gerçek Noel yarın ve şimdi *bunun* şimdiye kadar yaşadığın en iyi Noel olmasını kendime görev edineceğim."

"Çıta yüksek," diyor esnerken. "Bugünkü orgazmların sayısını unuttum."

Boynunun arkasını öpüyorum. "Meydan okuma kabul edildi."

SABAHLARI SAWYER'A DÜNYANIN EN ŞAHANE KAHVALTISINI YAPIYORUM.

repertuarım ve onun inlemeleri benim ödülüm.

Sonra onu Rockefeller Center'daki ağaç ve FAO Schwarz oyuncak mağazası gibi Noel'de en iyi görünen tüm turistik yerlere götürüyorum. Acıktığımızda sıcak çikolata turuna çıkıyoruz ve sonrasında Central Park'a gidip Wollman Rink'te gün batımına kadar buz pateni yapıyoruz ve şenlikli ışıklara ve süslemelere aval aval bakıyoruz.

"Sen kazandın," diyor. "Bu şimdiye kadarki en iyi Noel."

Bilerek gülümsüyorum. "Henüz bitmedi."

"Öyle mi?"

Açıklama yapmak yerine elini tutup taksiye binmesine yardım ediyorum ve şoföre bizi SoHo'ya götürmesini, orada Michelin yıldızlı Le Coucou'da romantik bir akşam yemeği yiyeceğimizi söylüyorum.

Hesabı öderken Sawyer, "Bu kadar olmalı," diyor. "Gelecek Noellerin geri kalanı için mahvolmak istemiyorum."

"Aslında yapacak daha çok işimiz var," diyorum alaycı bir özür dileyerek. "O yüzden lütfen anı yaşamaya çalışın ve gelecek Noeller için daha sonra endişelenin."

Endişelenecek bir şey olduğundan değil. Gelecek yıl ve ondan sonraki yıl bunu aşmayı planlıyorum.

Seyahat programımızdaki bir sonraki durağı bilmek istiyor, ama varış noktamıza ulaşana kadar onu merakta bırakıyorum: Fındıkkıran Balesi.

Sırıtişına bakılırsa çok hoşuna gidiyor.

Baleden sonra taksi şoförümüzden eve manzaralı yoldan gitmesini istiyorum ve Sawyer'ın en çok Washington Square Park'ı sevdiği tatil ışıklarının olduğu yerlerden geçiyor.

Evde, Hermit'e bu durum için sakladığım gurme kedi ödülleri ve kedi naneli oyuncakları verirken eğlenen bir gülümsemeyle beni izliyor. Kedi oyalandıktan sonra Sawyer'ı yatak odasına götürüyorum ve yeni bir Noel geleneği öneriyorum: karşılıklı masaj eşliğinde sıcak bir banyo.

"Kulağa harika bir fikir gibi geliyor," diyor Sawyer, gözleri parlayarak. "Uyumamıza yardımcı olur."

Banyoya giriyoruz ve masajlar hızla tutkulu, umutsuz bir sekse dönüştüğünde kimse şaşırmıyor, bu sırada meydan okumamı hatırlıyorum ve Sawyer'ın gerçek yatağa girmeden önce üç kez boşalmasını sağlıyorum. Yatağa girdikten sonra, ben kendiminkine ulaşmadan önce onun kaç kez orgazm olduğunun sayısını unutuyorum.

Tek bildiğim, o gece iyi uyumamızın nedeninin sıcak banyo olmadığı.

HER ZAMANKI SAATTE BİR ALARM BENİ UYANDIRIYOR VE SAWYER INLIYOR.

"Keşke izin alabilecek kadar uzun süre şirkette kalabilseydim," diyor uykulu bir sesle.

Doğruluyorum. "Hastalık izni alabilirsin."

"Hayır." İç çekiyor. "İK'nın bizim için bir cevabı olması ihtimaline karşı orada olmak istiyorum." İK'nın orada olması konusunda bile ne kadar şüpheci olduğumu ona söylemiyorum.

Oh, neyse. Hazırlanıp işe gidiyoruz ve bugün İK'dan bazıları da dahil olmak üzere pek çok kişinin işe gelmeye karar verdiği ortaya çıkıyor.

Ne oldu ki?

Perşembe olduğu için olabilir mi?

Tek bildiğim, daha fazla insan daha fazla havadan sudan konuşma ve birinin beni aptalca bir toplantıya dahil etmesi için daha fazla şans demek, bu yüzden fırsatım varken işe geri dönüyorum.

Sawyer bana öğle yemeğini sorduğunda çok önemli bir şeyi bitirmiş oluyorum: kodu depodan çıkaran kişiyle ilişkilendirmenin bir yolu. Bu yüzden Sawyer'dan bana beş dakika daha vermesini istedim. Yem olarak kullanılacak kodu uzun zaman önce yazdığım için şimdi gönderiyorum ve ne yaptığınızı açıkladığınız kutuda, Circumflex için çalışan biri için cazip görünmesini sağlıyorum.

Öğle yemeğimizi yerken, tamamlanmış bir işin verdiği başarı hissinin tadını çıkarıyorum. Masama geri döndüğümde, kalan daha zor göreve atlıyorum: daha önceki hırsızlıklarına rağmen Circumflex'e karşı bize bir avantaj sağlamak.

Bir süre sonra Sawyer'dan bir mesaj geliyor.

Eve gitmeye hazır mısın?

Kahretsin. Geç oldu ve etrafımdaki herkes çoktan eve gitti. Ona hazır olduğumu ve ortalığın sakın olduğunu söylüyorum -Eugene ve Susan yakınlardaki bir odada toplantı yapıyorlar, yani Sawyer'la asansörde olmayacaklar.

Eve döndüğümüzde akşam, mutlu bir evliliği olan bir çiftin rastgele bir Perşembe akşamı için her zaman hayal ettiğim gibi geliyor: mum ışığında güzel bir akşam yemeği ve rekabetçi bir Tetris oyunu, ardından "I" ile başlayıp "yapmak" ile biten başka bir kelimeye benzeyen yavaş ve nazik bir seks.

Cuma günü de Perşembe gününe benzer bir senaryo izliyor: Çalışıyorum ve eşimle harika bir akşam geçiriyorum. Hafta sonu boyunca evde kalıp dinleniyoruz, bu yüzden

önceki iki akşam gibi en harika şekilde.

Pazartesi günü, ben işe geldikten bir saat sonra Damian masama geliyor ve artık alüminyum folyodan arınmış toplantı odasını işaret ediyor.

İçeri girdiğimde masanın üzerine yepyeni bir aygıt koyuyor ve tıklıyor. "O da ne?" diye sordum.

"Cep telefonu hizmetini engelleyen bir cihaz" diyor. "Ayrıca şirket Wi-Fi'sinde gerekli olmayan her şeyi güvenlik duvarına alıyor."

"Fiyakalı," diyorum. "Ama cep telefonu hizmetini engellemek yasadışı değil mi?"

Omuz silkiyor. "Sadece burada kullanıyorum. FCC beni nasıl yakalayabilir ki?" "Doğru. Peki... bu neyle ilgili?"

"Circumflex'teki adamımızdan duydum," diyor. Bir kaşımı kaldırıyorum.

"Bizden yeni kod çalmışlar. Yine."

"Şimdiden mi?" Haykırıyorum. "Bu harika."

Geçen hafta Noel ve yarından sonraki gün de Yeni Yıl olduğu için casusun

"Harika mı?" Damian akıl sağlığımdan endişe ediyormuş gibi bana bakıyor.

"Ah, doğru. Sana söylemeyi unuttum... Çaldıkları kod bir yem. Eğer bana gösterirsen, casusun kim olduğunu bulabilirim."

Gözleri büyüdü. "Bu kadar önemli bir şeyi nasıl unutursun?"

Kaşlarımı çattım. "Belki de hâlâ burada çalışıp çalışmadığımla çok meşguldüm?"

Sözlerimi işgüzar bir sinek gibi savuşturuyor. "Yani sana kodu verirsem, kim olduğunu bileceksin?"

Başımı sallıyorum.

Dizüstü bilgisayarını açıyor ve parmakları birkaç dakika boyunca klavyenin üzerinde geziniyor.

"Al." Dizüstü bilgisayarını bana doğru çeviriyor. "Bana kim olduğunu söyle."

Dosyanın en üstündeki bir yorumu kontrol ediyorum. Burada çoğu insanın zaman damgası zannedebileceği bir sayı var ve kısmen öyle. "Kim olduğunu söyle."

tarih kısmı gerçek bir tarihtir, ancak saat zaman değildir. Bunun yerine, casusun kullanıcı kimliğidir.

"Söyle bana," diyor Damian. "Kim o?"

"Gidip dizüstü bilgisayarımı almalıyım," diyorum ona. "Artık kullanıcı kimliklerini biliyorum ama bunu bir isimle eşleştirmem gerekiyor."

"Git getir," diyor.

Merakla masama koştum ve dizüstü bilgisayarla geri döndüm. Oturduğumda Damian, "Öğrenir öğrenmez bana haber ver," diyor.

Onu görmezden gelerek gerekli ekranı açıyorum.

Kullanıcı kimliğini casusun ismine bağladığımda, ekrana şaşkınlıkla bakıyorum.

Bu da ne böyle?

Bu hiç mantıklı değil.

Dizüstü bilgisayarı kapatıyorum ve Damian'dan nedenini açıklamadan bana kimliği tekrar göstermesini istiyorum. Midem çalkalanıyor ve bir şeye sertçe vurmak istiyorum.

"Sana e-posta ile göndermeme ne dersin?" Damian homurdanıyor. "İyi fikir," diye çıkışıyorum. "Şimdi yap."

E-postayı göndermesi uzun sürüyor, ben de hafızamı kullanarak aramayı tekrar yapıyorum ve aynı sonucu alıyorum.

Sonunda aptal e-posta geliyor, ben de aramayı son bir kez daha tekrarlamak için kimliği kopyalayıp yapıştırıyorum.

Göğsüm sanki üzerine milyarlarca tuğla düşmüş gibi hissediyor.

Sonuç hala aynı: bana bakan kendi ismim ve biliyorum ki casus ben değilim, bu yüzden sadece benimkiyle aynı isme sahip tek bir kişi olabilir.

İlk adını hayatı boyunca kullanmış ama soyadını çok yakın zamanda almış.

Benim karım.

Sawyer Worthington.

23

sawyer

a.k.a. Austin Powers: Beni Taciz Eden Casus

Zihnindeki kargaşayı düşünmeye **çalışıyorum**.

Hayır. Hayır, aptal e-postada ne yazdığı umurumda değil. Casus o olamaz.

Onu böyle bir şeyden şüphelenmeyecek kadar iyi tanıyorum.

Ayrıca, kod çalındığında, ona erişimi bile yoktu. En azından ben bundan şüpheliyim. Octothorpe'daki görevinin en başındaydı.

Otomatik pilotta, kaynak kontrol geçmişine bir göz attım.

Hay sikeyim.

Erişimi vardı ve söz konusu kodu çalışma alanından çekmişti - ama yine de sayısız başka insan da çekmişti.

Hayır. Buna inanmayı reddediyorum. O olamaz-

"Hey," diyor Damian, beni ürkütüyor.

Çılgınca, Sawyer'ı suçlayabilecek tüm pencereleri kapattım. Dizüstü bilgisayarımın başımı kaldırdığımda, Damian kaşlarını kaldırmış bana bakıyordu.

"Böyle bir zamanda porno mu izliyordun?" diye alaycı bir şekilde soruyor. Dizüstü bilgisayarımı kapattım. "Porno mu? Ciddi misin?"

"Aceleyle *bir şeyi* kapattın. Her neyse. Gerçekten umurumda değil.

Sence casus kim?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Bilmiyorum. Bana söylemesi gereken kodda bir hata var. Gözden geçirip tekrar denemem gerekecek. Üzgünüm."

Doğruyu söylüyor olabilirim. Pek olası değil ama mümkün. Ama casus o olsa bile, ki buna kendimi inandıramıyorum, Sawyer'ı böyle otobüsün altına atmazdım. Sonra olmaz-

"Çok kötü," diyor Damian, ama sesi beklediğim kadar kızgın çıkmıyor. "Görünüşe göre, yağmur yağdığına bardaktan boşanırcasına yağıyor. Müteahhit -adı neydi? - az önce bir şüpheli bulduğunu e-posta ile bildirdi."

"Kim?" Talep ediyorum.

Damian omuz silkti. "Bana gelecek toplantımızda söyleyeceğini söyledi. Birkaç dakika içinde. Bulgularını iki kez kontrol edebilmem için bana bir isim vereceğini umuyordum ama sanırım sadece onun becerilerine güvenmek zorundayız."

"Bu toplantıya katılmak istiyorum," diye belirtiyorum.

Damian başını eğdi. "Tüm toplantıların dışında kalmak istemedin mi?" "Bu casus söz konusu olduğunda, oldukça yatırım yaptım," diyorum ve bu yalan değil artık.

"Pekâlâ. Sana davetiyeyi göndereceğim. Birkaç dakika içinde hazır ol." Başımı sallıyorum, dizüstü bilgisayarımı tekrar açıyorum ve mesajlaşma uygulamasını başlatıyorum. Garip. Ağa bağlı değil.

Ah.

Doğru
ya.

Damian'ın aptal aygıtı bu şeyi Wi-Fi'nin gereksiz bir parçası olarak görüyor olmalı.

Telefonumu

çıkardım. Sinyal yok.

Lanet olası aptal cihaz. Onu masaya çarpıyorum, sonra da dizüstü bilgisayarımı büyük bir gürültüyle kapatıyorum.

"Hey," diyor Damian kaşlarını çatarak. "Toplantılardan falan nefret ettiğini biliyorum ama bu toplantıya kendini sen davet ettin. Bunun için cansız nesneleri cezalandırmana gerek yok."

Hay sikeyim. Kendimi toparlamam lazım, yoksa bir şeyleri ele verebilirim.

"Bu toplantı hangi odada olacak?" Ben sorarım.

"Dreamatorium," o diyor ki ile bir eyeroll. O bulur ve Buradaki isimlendirme gelenekleri çok saçma.

Dreamatorium mu? Orası Sawyer'ın katında.

"Seninle orada buluşuruz." Ayağa fırlıyorum. "Önce halletmem gereken bazı işler var."

O cevap veremedi ben koşarak uzaklaşıyorum ve ancak asansörde telefonumu ve dizüstü bilgisayarımı Damian'ın ofisinde unuttuğumu fark ediyorum.

Her neyse. Sawyer'la yüz yüze görüşmek üzereyim, ki bu herhangi bir telefon ya da mesajlaşma uygulamasından daha iyi.

Gerçi onu gördüğümde ne söyleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok.

Asansör açılıyor ve onun katına atlayıp masasına doğru koşuyorum. Lanet olsun. Uzaktan bile olsa, sevimli peri kafasının olması gerektiği gibi odasından dışarı *çıkmadığını* fark ediyorum. Yine de oraya kadar geldim ve masasının altına baktım - belki bir şey alıyordur diye

şu anda yerden.

Hayır. Burada değil. O burada değil.

Peki nerede o zaman? Tuvalete gitmiş olabilir mi? Ya da dinlenme odasına? Eğer ikincisiyse, kontrol edebilirim ve ediyorum, ama orada değil.

Döndüğümde, yakındaki bölmede oturan yeni adam bana tuhaf tuhaf bakıyor.

"Hey," diyorum sertçe.

"Merhaba," diyor. "Yaklaşan yeni yılınız kutlu olsun."

"Doğru. Tebrikler," diyorum elimden geldiğince dostane bir tonda. Sonra, hâlâ dostça görünmek için elimden geleni yaparak, "Adın ne?" diye soruyorum.

Gözleri kısılıyor. "Adım Jasper. Jasper Knight. En az bir düzine kez konuştuk, Sawyer."

"Doğru. Jasper. Bundan sonra hatırlayacağım."

"Göreceğiz." Jasper Sawyer'ın boş masasına bakar. "Bütün bunlar karının nerede olduğunu sormadan önce beni ısındırmak için mi?"

"Belli ki zekisin, Jasper." Önceden düşündüğümde daha zeki olduğum kesin. "Nerede olduğunu biliyor musun?"

Jasper cevap vermek için ağzını açtığında Damian, "Ah, işte buradasın," dedi.

"Bana bir saniye ver," diyorum Damian'a. "Ben de tam Jasper'la konuşuyordum."

Damian'ın Jasper'a attığı bakış, boş bir sandalyeye atacağı bakışla aynı. "Hayır. Her neyse, beklemek zorunda. Herkes çoktan toplandı." Damian suçlayıcı bir parmakla Dreamatorium'a bakar.

"Geri döneceğim," diyorum patronuma saygıyla bakan Jasper'a.

Toplantı odasına girdiğimizde Eugene, Henrietta, kocası ve Susan çoktan gelmişlerdi.

Hay sikeyim. Kalbim acıyla sıkışıyor. Susan'ın varlığı casusun onun ekibinde olduğunu gösteriyor. Hangi-

"Herkes mutlu tatiller," diye gürlüyor Henrietta.

Dişlerimi sıkıyorum. "Şu anki işimize dönelim."

Damian kıkırdıyor. "Belki de işleri hızlandırmak için onu her toplantıya getirmeliyim?"

Henrietta koltuğunda kayıyor. "Sana şimdiden söyledi mi? Bu yüzden mi kızgınsın?"

Ona ters ters bakıyorum. "Kim söyledi ve ne?"

"Karın," diyor Henrietta. "Ona sahip olduğumda-"

"Dur bakalım," diye araya giriyor Damian. "Sawyer'ın karısının konuyla ne ilgisi var?"

Eugene boğazını temizler. "Sanırım bu benim işaretim." "Ne için işaret?" Yumruklarımı sıkıp açıyorum.

"Umm." Eugene sakalını çekiştirir. "Kapsamlı bir araştırmadan sonra Sawyer'ın -yani senin karının- benim-"

"Dur." Bu kelimeye masaya vurduğum ve herkesin irkilmesine neden olan bir şaplakla eşlik ediyorum. "Ona karşı ne kanıtınız var?"

Sesimdeki bir şey Eugene'in hızlı konuşmanın en iyi hareket tarzı olduğunu fark etmesine neden oluyor, o da "Hepsi daha büyük bir resme eklenen bir sürü ikinci derece kanıt. Benden kaçtığı ve çok suçlu davrandığı gerçeği gibi."

"Yüzündeki o bok yüzünden," diye homurdandım. "Pogonofobisi var. Umarım suçlamaların için bundan daha iyi nedenlerin vardır." Zihnimin gözünün önünden, çoğu dökülen süt, ezilen kurabiyeler ve bir ayı deektomisi içeren şiddetli fanteziler geçiyor.

Eugene sandalyesini masadan uzaklaştırıyor. "Bir de senin gönderdiğin kodlara dini açıdan baktığı gerçeği var. İşiyile hiçbir ilgisi olmayan kodlar." Susan'a bakıyor, o da başıyla onaylıyor.

"Kocasının işine hayranlık duyuyor olamaz mı?" Damian sorar.

Eugene başını sallar. "Dediğim gibi, bunların hepsi ikinci derece kanıtlar. Kod hırsızlığının onun şirkete gelişiyile ve dolayısıyla söz konusu koda erişimiyle aynı zamana denk gelmesi gibi." Durdu ve endişeyle bana baktı.

"Başka ne var?" Talep ediyorum.

"Bunun için burada olmanı beklemiyordum," diyor Eugene bana. "Bir sonraki kısmı... garipleştiriyor."

Onu sakalından tutup çekiştirdiğimde hissedeceğim kadar garip değil-

"Çıkar ağzındaki baklayı," diye emrediyor Damian.

"Bu tuhaf çalışma alanı için bile oldukça çekici." Eugene bana eliyle işaret ediyor. "Ve casusun ilgilendiği projeden o sorumlu, değil mi?"

Damian gözlerini deviriyor ama başını sallıyor.

"Ayrıca... o bilinen bir insan düşmanı," diye devam ediyor Eugene. "Çoğu insan tarafından sevilmez, en azından profesyonel saygıyı göz ardı edersek."

Damian gözlerini kısıyor ve Henrietta başını sallıyor, sonra ona dik dik baktığımı fark edince utangaç bir ifadeyle bakıyor.

"Sawyer'ın kendisine gelince, herkes onun insani becerilerinin ortalamanın çok üzerinde olduğunu söylüyor, bu da bu kadar farklı iki insanın nasıl bir araya geldiğini merak ediyor."

Bu sözler az önce Eugene'in neşeli karnına indirdiğimi hayal ettiğim yumruklar gibi iniyor.

"Bu aceleci evlilik konusuna hiç girmeyeyim," diye devam ediyor Eugene. "Casusların çok sık kullandığı bal küpü stratejisine benziyor. Hedefin gardını düşürmek için onunla romantik bir ilişkiye girerler ve-"

Konuşmaya devam ediyor, ama bu noktada zar zor dinliyorum.

Çirkin bir şüphe tohumu beynime dallarını salmış durumda. Bu sözde kanıtın her bir parçası ne kadar dayanıksız olsa da, bu şekilde bir araya getirildiğinde, hiçbir şey *değil*. Ve Eugene sadece benim bildiğim bazı şeyleri bilmiyor, örneğin Sawyer'ın kullanıcı kimliğinin Circumflex'e giden koda eklenmiş olması gibi. Ya da Sawyer'ın istediğinde ne kadar iyi bir yalancı olduğunu. Hikayemizi ailelerimize anlatırken fark ettim. O zaman alarm zilleri çalmamıştı ama şimdi.

Hayır.

Pek çok insan yalan söylemekte iyidir.

Diğer tüm saçmalıklara gelince, başka bir açıklaması olmalı. "Sawyer'la konuşacağım," diyorum yüksek sesle. Cam duvardan onun odasına doğru bakıyorum ve kaşlarım çatılıyor. "Hâlâ masasında değil."

"Oh, kahretsin," diyor Henrietta. "Sanırım onunla henüz konuşmadın."

Henrietta'nın toplantının en başında Sawyer'ın bana zaten bir şey söylediğine dair bir şeyler söylediğini hatırlıyorum - üzgün olmamın nedeni olabilecek bir şey.

"Ne yaptın sen?" Ses tonum tehlikeli bir şekilde düzleşerek soruyorum.

"Onu kovduk," diye itiraf ediyor Henrietta. "Bu yüzden masasında değil.

Güvenlik yirmi dakika önce ona dışarı kadar eşlik

etti." Ayağa fırladım. "Ne?"

"Lütfen sakın olun," diyor Henrietta. "Ona bunun casusluğu yüzünden olduğunu söylemedik. O öpücükle ilgili olduğunu söyledim, böylece-"

İki kez baktım. "Öpücük mü? Benim de kovulduğumu mu söylüyorsun?" Damian şiddetle başını sallıyor. "Bu anlama gelmese iyi olur."

"Şey, hayır," diyor Henrietta. "Ona yeni bir çalışan olarak deneme süresinde olduğunu ve bu nedenle davranışlarının tamamen ayıplamadan uzak olması gerektiğini söyledik-"

"Bu saçmalık," diye haykırıyorum.

Henrietta omuz silkiyor. "O bir casus. Avukat tutacak değil ya." Henrietta'nın kocası, "Ve eğer y a p a r s a , " diye söze karışıyor, "şüpheliyim ki Bu davanın mali etkisi, fikri mülkiyetimizin çalınmaya devam etmesinden daha az olacaktır."

Oda etrafımda dönüyor.

"Bu yüzden mi bu kadar uzun süre kaderlerine karar vermediniz?" Damian'ın sanki uzaktan talep ettiğini duyuyorum.

"Doğru," diyor Henrietta.

"Bana danışılmalıydı," diyor Damian dişlerinin arasından. "Sana söyledim-"

"Seni rahatsız etmemizden nefret ediyorsun," diye araya giriyor Henrietta savunmaya geçerek. "Üstelik tatil sezonundayız, bu yüzden daha da sinirlenirsin. Sawyer'ın kadın menajeri Susan'la konuştuğumdan bahsetmiyorum bile - ya da öyleydi. Dürüst olmak gerekirse kızacağını düşünmemiştim."

"Bunun evlilik manevralarıyla gafil avlanmakla ilgili olmadığına emin misin?" Damian talep ediyor. "Bu seni kesinlikle-"

"Yeter." Hepsine sırtımı döndüm ve çıkışa yöneldim. "Bekleyin!"

Henrietta çığlık atıyor. "Yapamazsın-"

"Canım ne isterse onu yaparım," diye omzumun üzerinden fırlatıyorum. "İşine değer veriyorsan yapamazsın," diye gürlüyor Henrietta.

"İşini al ve defol git."

Demek istediğimi vurgulamak için kapıyı arkamdan çarpıyorum ve arkama bakmadan asansöre doğru koşuyorum.

"Hey," Jasper yanımda pantolonunu indiriyor.

Ne oluyor lan? Benimle birlikte koşuyor.

"Sana daha önce söyleme fırsatı bulamadım," diye devam ediyor nefes nefese. "Güvenlik geldi ve Sawyer'ı gitmeye zorladı."

"Evet." Parmağımı asansör düğmesine sıkıştırıyorum. "Bunu artık biliyorum."

"Ah, iyi," ya da "İyi şanslar," gibi bir şeyler mırıldanarak uzaklaşıyor ama ben çoktan asansöre adımımı atmış oluyorum.

Alt kattaki yolculuk on yıl sürüyor ve ben kafesteki bir bal porsuğu gibi küçük alanda volta atıyorum. Asansörün kapıları nihayet zemin katta açıldığında aceleyle dışarı çıkıyorum ama umduğum gibi binanın yanında değil.

Bir önseziyle, ilk kez tanıştığımız kafeye giriyorum ve içeri adımımı atar atmaz kalbimi çatlatan hıçkırıklar duyuyorum.

İşte oradaydı. Matcha latte içerken ağlıyordu.

Beni fark edince ayağa fırlıyor ve yüzündeki ıslaklığı siliyor. "İşte buradasın! Sana messenger uygulamasından yazdım, sonra mesaj attım ve aradım."

Öyle mi yaptı? Doğru ya, Damian'ın aptal aygıtı bütün bunları görmemi engelledi ve ben de telefonumu ve dizüstü bilgisayarımı onun lanetli ofisinde unuttum.

"Her neyse, çok üzgünüm," diye soluk soluğa kaldı. "Onca şeyden sonra o öpücük yüzünden bizi kovduklarına inanamıyorum. Muhtemelen-"

"Kovulmadım," diyorum. "Ve sen de... öpüştüğün için kovulmadın."

Gözleri açılıyor ve gözlerinde belli belirsiz bir umut belirliyor. "Kovulmadık mı?"

İçimi çekiyorum ve avucumu yüzümde gezdiriyorum. "Bunu mahvediyorum. *Kovuldunuz.*

kovuldum. Sadece sana verdikleri sebepten dolayı değildi."

Sandalyesine geri çöktü. "Yani... *sen* kovulmadın ama ben kovuldum öyle mi?" Başımı salladım.

Hıçkırdı. "Ve öpücük yüzünden değil mi?"

Tekrar başımı
salladım. "O
zaman
neden?"

"Şirket casusluğu." Bir işaret var mı diye yüzüne bakarken kendimi hain gibi hissediyorum ama gördüğüm tek şey, bu saçmalığı ilk kez duyan bir masumdan bekleyeceğiniz tam ve mutlak bir şok.

"Bu kötü bir şaka mı?" Matcha'sını can simidi gibi tutuyor.

"Hayır. Bunu seninle konuşma fırsatım olmadı ama biri bazı kodları çalıp rakibimize vermiş. O kişinin kim olduğunu bulmanın bir yolu üzerinde çalışıyorum."

"Ve o kişinin ben olduğumu mu düşünüyorsun?" Yüzündeki ihanet ifadesi, daha önce yaşadığı şok kadar gerçektir.

"Hayır. Kodum sizi suçluyor ama bunu onlara söylemedim." Bana bakakaldı. "Kodun *beni* mi töhmet altında bıraktı?"

"Ve eminim bunun bir açıklaması vardır," diyorum. "Belki de sen-" "Benim casuslukla hiçbir ilgim yok." Sesi yükseliyor. "Kodunuzun beni bu işe bulaştırması için hiçbir neden yok. Beni bundan daha iyi tanırsın. I beni kovmalarına izin verdiğine inanamıyorum-"

"Ben yapmadım," diyorum ama bana tam olarak inanmadığını anlayabiliyorum. Bu yüzden aceleyle açıklamama devam ediyorum. "Şu Eugene denen adamı tanıyor musun? Sakallı olan mı? O bir özel dedektif ve senin casus olduğun sonucuna vardı - benim kodlarımdan bağımsız olarak."

Nefes nefese kaldı. "Ve sen ona inandın mı?"

"I..." Bir an tereddüt ettim. "Hayır, ama-" "Ve sen de beni kovmalarına izin mi verdin?"

"Bu benim kararım değildi-"

Ama o artık dinlemiyor. Çantasını kaptığı gibi kafeden dışarı koşuyor. Küfrederek peşinden koşuyorum ama artık çok geç.

Doğruca bekleyen bir taksiye atlıyor ve ben kapıya uzanamadan onlar çoktan hızla uzaklaşmış oluyorlar.

Lanet olsun.

Taksinin peşinden koşamayacağıma göre, bir sonraki en iyi şeyi yapıyorum; onu arayabilmek için telefonumu almaya koşuyorum.

24

sawyer

a.k.a. mücadeleyi bırakmaya hazır olmayan kız

Layla'nın evine kadar yol boyunca **AĞLIYORUM** ve Sawyer'dan gelen her aramayı sesli mesaja bırakıp ardından gelen mesajları görmezden geliyorum.

Gideceğim yere vardığımızda taksi şoförü "Sorun değil," diyor. "Bugün ödeme yapmak zorunda değilsin."

New York'taki sert bir taksi şoförünün böyle bir teklifte bulunması için ne kadar sefil görünmem gerekiyor? Ağlamam şiddetleniyor, adama sadece ödeme yapmakla kalmıyorum, aynı zamanda yüklü bir bahşiş de bırakıyorum.

"Ne oldu lan?" Layla kapısını açtığında soruyor. "Super Mario Galaxy kayıt dosyanı yanlışlıkla sildiğinden beri böyle ağlamamıştın."

"Tabii," diyorum hıçkırıklar içinde. "Diyelim ki 'yanlışlıkla' sildin."

Telefonu çaldı.

"Tuhaf," diyor, aşağıya bakarak. "Bu numarayı bilmiyorum." "Göster bana," dedim.

Gösterdi.

"Bu o," diye bağıyorum. "Sakın alma!"

"Ah." Aramayı reddediyor. "Sanırım bu -her neyse- kocanızla ilgili."

"Evet."

"Numaramı nereden bulmuş?"

Telefonu tekrar çalar ve arayan annesidir.

"Biraz meşgulüm," diyor Layla ve annesini hoparlöre veriyor.

"Sadece Sawyer'ın kocasının size ulaşip ulaşmadığını kontrol etmek istedim. Benim evimde olup olmadığını sordu, ben de olmadığını ve sana sormasını söyledim, o da numaranı istedi ve-"

"Buradayım anne," diyorum olabildiğince normal bir sesle. "Birazdan onu arayacağım."

Çalkantılı duygularımı kontrol altına almadan anneme yakın zamanda olanları anlatmamın imkanı yok.

"Ah. Mükemmel. Tamam, kardeş zamanlarının tadını çıkarmana izin vereceğim."

Layla telefonu kapatıyor ve konuşmamı istiyor, ben de ona kovulmamı ve ardından Sawyer'la kafede yaptığımız konuşmayı yarım yamalak anlatıyorum.

Her nasılsa, bu bir terapistle yapılan seans gibi işe yarıyor. Tüm bunları konuştuğum için kendimi biraz daha iyi hissediyorum.

"Umm." Layla bir kutudan bir deste kart çıkarıp karıştırıyor. "Birkaç şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum."

Burnumu sildim. "Ne gibi şeyler?"

"Sawyer senin casus olduğunu söylediklerinde onlara inanmadığını söyledi."

Dudaklarımı büzüyorum. "Bunu söylemeden önce bir an tereddüt etti ama evet, söyledi."

Kartlarıyla tekrar oynuyor. "Ama... onlara inanmadığını söyledi."

"Evet." Kelime mızımızca çıkınca boğazımı temizliyorum. "Ama onlara inanmadığına inanmıyorum."

Homurdanıyor. "Onlara inanmadığına inanmadığına inanmıyorum."

Gözlerimi deviriyorum. "Beni kovmalarına izin verdi."

Başını eğdi. "Bunun olacağını biliyor muydu? Onları durduracak gücü var mıydı? Ya da olduktan sonra tersine çevirecek?"

Kahretsin. "Bana bunun kendi kararı olmadığını söyledi ve bunun olacağını bilip bilmediği hakkında hiçbir fikrim yok. Sanırım İK karar veren taraftı, belki müdürüm de. İşleri tersine çevirme konusunda ise hiçbir fikrim yok ama bundan şüpheliyim."

Kaşlarını çattı. "Bak kardeşim, ben her zaman senin tarafındayım... ama sormak zorundayım: Kocana tam olarak neden kızıyoruz?"

Bu soruyu düşündüm ve her şeyin basit bir gerçeğe dayandığını fark ettim: "Sadece beni kovdular."

"Ee? Başka kimi kovsunlar?"

Burnumu çektim. "Hayır. Anlamıyorsun. Gerekçe olarak Sawyer'ı şirket partisinde öpmemi gösterdiler. Casusluk değil."

Karıştırmayı yarıda bıraktı. "Kocanı öptüğün için mi seni kovdular?"

"Öpüşme sırasında henüz evli olmadığımızı düşünüyorlar. Sawyer'la partiden önce evlendiğimiz yalanını söylemeyi konuşmuştuk ama bunu hiç yapmadık. Her neyse, İK öpüşme sırasında gözetim altında olduğumu söyledi, bu yüzden ben kovuldum ama o kovulmadı."

"Oh. Yani onun da kovulmasını mı istiyorsun?"

"Hayır." Ayağa fırlıyorum ve gergin bir şekilde yürüyorum. "O zaman ne?" diye soruyor.

Etrafında dönüyorum. "Bütün bunları, özellikle de casusluk meselesini kafede iyice düşünmemiş olabilirim."

"Peki ya şimdi?" Layla soruyor.

"Şimdi daha da kötü hissediyorum," diyorum. "İşimi ve kocamı kaybettim."

"Bu biraz abartılı oldu. Eğer onu kaybetseydin, seni aramazdı.

Ve beni de."

Kahretsin. Anlamıyor. Evliliğimizin gerçek olduğunu düşünüyor ve ben onu bundan vazgeçiremeyecek kadar utanıyorum. Onun yerine, omzuma bir el koyup beni ona doğru çevirene kadar evinin etrafında dolanıyorum.

"Bu sen değilsin," diyor sertçe. "Ne değil?"

"Mücadele etmeden kaderi kabullenmek."

Ona göz kırpıyorum. "Onunla savaşmak sadece daha fazla sorun yarattı. Buna gerek yoktu. Bunu yapmamalıydım."

"Onunla değil, seni aptal. Şirketinle olan meseleyi kastediyorum. Eğer seni casus olduğun için kovdularsa ve sen casus değilsen, kocanın bu olaydaki rolü ve casusun gerçekte kim olduğu da dahil olmak üzere pek çok soru işareti ortaya çıkar."

Ona bakıyorum. "Doğru. Birileri casus ve suçu benim üstlenmeme izin verdiler."

"Aynen öyle."

Kapıya doğru dönüyorum. "Gitmem gerek."

"İşte ruh bu," diyor. "Ama bir düzeltme, gideceğiz."

"Elbette." Onun moral desteğine ihtiyacım varsa, şimdi tam sırasıydı.

"Lütfen çabuk hazırlanır mısınız?"

"Hazırlanabilirim." Elindeki kart destesini yere bıraktı. "Bu arada bizi götürecek bir araç bulayım."

Başını sallıyor. "Benim arabamı alabiliriz."

"Pekala." O güzel arabayı poker oynarken kazanmıştı ama adam ona tapusunu vermemişti, bu yüzden arabayı satıp parasını kullanamazdı. Adamı mahkemeye de veremez - kumar yasadışı iken ve büyük olasılıkla kazanmak için hile yapmışken. Arabanın çalındığını bildirmediği için şanslı.

"Bana bir dakika ver." Aceleyle üstünü değiştirir ve on dakika sonra hazırdır, bu da iki yeni rekor demektir: kıyafet değiştirme hızı ve zaman tahminindeki isabetlilik; onda bir onun için inanılmaz bir orandır.

Arabasına bindiğimizde "Nereye?" diye soruyor.

"Octothorpe," diyorum ve GPS'e adresi giriyorum. "Bazı lanet cevaplar alacağım."

25

sawyer

a.k.a. çözmesi gereken bir bulmacası olan adam

Sawyer'ı aramaktan vazgeçtikten sonra yaptığım **ilk şey** onu bizim evde aramak oldu.

Olmadı.

Burada değil.

Tamamen otomatik pilotta, bir sonraki adımda ne yapacağımı düşünürken Hermit'i besliyorum.

Aklıma geldiğinde cevap oldukça açıktı. Sawyer'ın adını temize çıkarmalı ve sonra da işini geri almalıyım.

Evet. İşte bu. Adını temize çıkarmak için de casusun gerçekte kim olduğunu bulmam gerekiyor çünkü o olduğunu sanmıyorum. Bana açıkça sorduğunda kafede tereddüt ettiğim için nefret ediyorum. Tek bahanem Eugene'in benim insan düşmanı olduğumla ilgili söylediği saçmalık. Sawyer gibi bir kadını hak etmediğimi hissettirdi.

Hayır.

Siktir et onu.

Eugene'i de sikeyim.

Haklı olsa bile, onu hak etmesem bile, onun için savaşmaya ve onu benim yapmaya niyetliyim ve beni durdurmaya çalışacak herkese meydan okuyorum.

"Casus, Sawyer'ı günah keçisi olarak seçtiği güne pişman olacak," diyorum Hermit'e acımasızca. "Çünkü olan biten bu olmalı. Yoksa kullanıcı kimliği nasıl bu hale gelebilirdi ki?"

Kedi bana kuyruğunu salladı ve bu casusa göstereceğim vahşilikle yemeğine saldırdı - kim olduklarını öğrendiğimde.

Öğrenmenin zamanı geldi.

Bir taksiye binip şoföre yumruk atmasını söylüyorum ve yolda giderken bir eylem planı oluştuyorum.

Octothorpe'a varır varmaz masama geçip casusla ilgisi olmayan bir şey yapacağım. Tam olarak değil. Bu daha çok bir önlem ya da daha sonrası için bir ikna taktiği. Özellikle, dizüstü bilgisayarına bir flaş bellek takıyorum, bazı dosyaları kopyalıyorum, flaşı cebime atıyorum ve orijinalleri siliyorum.

Şimdi Jasper Knight'ı casus olarak seçtiğim ilk teorimi test etme zamanı. Ne de olsa o da Octothorpe'da yeni bir çalışan ve masası Sawyer'inkine yakın. Sawyer'ın kaynak kontrol sistemine giriş bilgilerini çalmış ve sonra da suçlu Sawyer'ın üzerine atmış olması tamamen mümkün.

Bu teoriyi daha derinlemesine araştırdığımda, Jasper'ın kaynak kontrol sistemini kullanması konusunda gerçekten de düzensizlikler olduğunu görüyorum ve bunlar Sawyer'ın aynı sistemi kullanması konusunda gördüğüm düzensizliklere benziyor.

Hem o hem de Jasper çok fazla farklı makineden giriş yapıyor gibi görünüyor. Tipik olarak, bu dizüstü bilgisayarlarını ve iş istasyonlarını içerir, ancak burada durum böyle değil.

Hmm. İkisinin de kullandığı belirli bir makine var.

Bu ipucunu takip ederken, bulmacayı parça parça bir araya getiriyorum.

BEKLERİZ VE BEKLERİZ. Birçok insanın işten ayrıldığını görüyorum ama hiçbiri İK'dan değil.

"Gidelim mi?" Layla soruyor. "Bahse girerim kocanı bulabilirsin ve-"

"Bekle." Titreyen parmağımla girişi işaret ediyorum.

Sakallı adam -Eugene- binadan çıkıyor ve caddenin karşısındaki parka doğru yürüyor.

"Danışman bu," diye açıklıyorum titreyerek. "Cevapları o verecek."

Layla'nın gözleri büyüdü. "Sakallı olan mı?"

"Evet, doğru."

"Sakallar seni... ürpertmiyor mu?"

Yüzyılın ifadesi, ama bu cevaplara ihtiyacım var ve Şeytan'ın kendisiyle konuşmak zorunda kalsam bile - ki bu çok yakın geliyor - onları alacağım.

"Terapiye başladım," diyorum, Layla'yı mı yoksa kendimi mi ikna ettiğimden emin değilim. "Sanırım bunu yapabilmeliyim." Ama sistemimde birkaç Xanax dolaşıyor olsaydı yardımı olurdu.

"Bundan emin misin?" Layla soruyor. "Yani, eğer istersen, ben-"

Daha dik oturuyorum. "Hayır, teşekkür ederim ama bunu kendim yapmalıyım."

"Pekâlâ," diyor. "Ama fikrini değiştirirsen, ben buradayım."
Çok cazip ama... "Senin kim olduğunu bilmez ve zaten sana bir şey söylemez."

"Doğru," diyor. "O zaman iyi şanslar."

Evet. Çok fazla şansa ihtiyacım olacak çünkü işin içinde çok fazla sakal var. Arabadan çıkıyorum.

Vay canına. Gerçekten yapıyorum. Sakallı bir adama yaklaşacağım ve Gözümün ucuyla binadan başka birinin çıktığını gördüm. Oh, şükürler olsun. Bu Susan.

Eugene yerine onunla konuşmayı çok ama çok isterdim.

Tam bunu yapmak için koşacaktım ki Susan'ın Eugene'e el salladığını ve Eugene'in de ona el salladığını gördüm.

Tuhaf.

Bu ikisinin birbirini tanıdığını fark etmemiştim.

Hmm. Ona bakışında rahatsız edici bir şey var. Bana bir seri katilin avını nasıl takip ettiğini hatırlatıyor.

İçimden bir ses arabaya dönmemi ve olacakları gizlice izlememi söylüyor - ve bunu yapmakta haklıyım çünkü Susan'ın Eugene'e doğru yöneldiğini görüyorum, ki bu hiç de kurban davranışı değil.

"Kim o?" Layla soruyor.

"Menajerim," diyorum, gözlerimi ondan ayırmadan.

Bu noktada Susan hedefine ulaştı ve Eugene eğilerek şeytani sakalının Susan'ın yüzünü parçalamasına izin verdi - ya da en azından benim ilk izlenimim bu. Bir sonraki anda aslında öpüştüklerini fark ediyorum, ya da katılımcılardan birinin yüzünde böyle bir büyüme olduğunda ne deniyorsa artık. Saç yalama mı? Her halükarda, sakal dudaklarını görmeyi zorlaştırıyor, ama her halükarda, bu şimdiye kadar tanık olduğum en iğrenç şey ve

Acaba Eugene bir şekilde Susan'ın beynini mi yıkadı, yoksa bunu yapması için ona şantaj mı yaptı?

"Huh," diyor Layla, Eugene Susan'ın kışını tuttuğunda ve Susan onun pantolonunun üzerinden kasıklarını okşadığında - görünüşe göre gönüllü olarak. "Sanırım danışman senin patronunu beceriyor."

Boğazımdaki safrayı geri yutuyorum. "Sanırım haklısın."

"Ve bahse girerim bu kurallara aykırıdır." Layla arsızca gülümsüyor. "Bunu bir çeşit koz olarak kullanabilir misin?"

"Belki, ama sana başka bir sorum var," diyorum. "Öyle mi?"

"Şu adam... çirkin mi görünüyor? Yoksa algılarım sakalıyla mı renkleniyor?"

Kim bilir hangi deliğinden bir deste kart çıkarıyor. "Çirkin olduğunu söyleyecek kadar ileri gidebileceğimden emin değilim ama kesinlikle boyundan büyük işlere kalkışıyor."

Aynen öyle. "Bu şüpheli."

Layla'nın gözleri büyür. "Onun casus olduğunu ve bal küpünü kullandığını düşünüyorsun."

-Yani amcığınızı, suçu başkasının üzerine atmaya ikna etmek için mi?"

"Elimdeki en iyi teori bu." Ani bulantı nöbetini atlatıp nefes alıyorum. "Peki, madem burada, neden gidip onun amını kurcalamıyoruz?"

ofis mi?" Layla şok edici bir rahatlıkla söylüyor. "Belki etrafta bazı kanıtlar bırakmıştır."

Kız kardeşime bakakaldım. "Delirdin mi sen?"

"Neden olmasın? Seni *daha fazla* kovacak degiller ya."

"İzinsiz girdiğim için tutuklanabilirim. Ayrıca, binaya nasıl girebilirim ki?"

Kovuldum ve bina giriş kartım elimden alındı."

Güverte ile çenesini sıvazlıyor. "Kocanızın soyadı sizinle aynı değil mi?"

Başımı sallıyorum.

"O zaman güvenlik görevlisine bina kimliğinizi unuttuğunuzu söyleyemez misiniz? Hâlâ orada çalışan birinin adıyla eşleşen gerçek kimliğinizi gösterebilirsiniz."

Hah. "Tüm kimliklerimde hâlâ kıızlık soyadım yazıyor," diyorum. "Ve bu, bu planda neyin yanlış olduğuna dair buzdağının sadece görünen kısmı. Örneğin, ya beni dışarı çıkaran korumalardan biri oradaysa?"

Gözlerini deviriyor. "Yanlış muhafız varsa her zaman geri dönebiliriz. Aksi takdirde, onlara sadece adını değiştirdiğini söyle -ki bu doğru. Onlara bunu kanıtlayacak bir şey göster. Evlilik cüzdanınızın online bir kopyası var mı?"

"Ben de kafayı yemiş olmalıyım," diyorum. "Sanırım bu çılgınlığı deneyeceğim."

Layla kartlardan bir yelpaze yapıyor ve kendini yelpazeliyor. "Planlarım o kadar iyi." Ceketinin fermuarını açıyor ve gömleğinin üst kısmındaki birkaç düğmeyi, sütyeninin bir ipucunu ve göğüslerinin kabarıklığını görebileceğiniz noktaya kadar açıyor. "Şimdi sen de aynısını yap." Eliyle göğsümü işaret ediyor. "Eğer güvenlik görevlisi bir erkekse, bu yardımcı olabilir."

İç çekerek dediğini yapıyorum ve lobiye girdiğimizde güvenlik görevlisi bana yabancı geliyor; bu büyük bir şans. Söz konusu şans devam ediyor çünkü sürtüşme işe yarıyor. Güvenlik görevlisi, şehvet dolu bakışları göğüs dekoltelerimiz arasında gezinirken salyalarını akıtacakmış gibi görünüyor. Layla'nın planının işe yaradığını söylemeye gerek yok. Adam "tuvaleti kullanması için" benimle çıkmasına bile izin verdi.

Asansöre binerken, bastırılmış sinirsel enerjiden patlayacakmışım gibi hissediyorum. Zihnimin önünde kıyamet senaryoları canlanıyor ve bunların çoğu bıyıklı bir dedektif tarafından sorgulanmamla son buluyor.

Asansör benim katıma geliyor ve ilk büyük engelle karşılaşılıyor: resepsiyondaki kadın.

"Benimle bir şey hakkında konuş," diye fısıldıyor Layla. "Buraya aitmişsiniz gibi davranın."

Kadın bize bakıyor.

"Neden olmasın?" Layla yüksek sesle cıvıldıyor. "Bir kadın genç bir Leonardo DiCaprio'ya benziyorsa, önce onu öpersiniz, sonra da cinselliğinizi merak edersiniz."

Cidden mi? Layla'nın boş şirket sohbeti anlayışı bu mu?

İçim rahatladı, resepsiyon görevlisi bana bir bakış daha atmadı. Onun yerine Layla'nın dudaklarına bakıyor.

"Bu taraftan gidelim." Kilere giden koridoru işaret ediyorum. Kimsenin duyamayacağı bir yere geldiğimizde, bu yolun katta kimse beni fark etmeden Susan'ın ofisine ulaşmamızı sağlayacağını açıklıyorum. "Çünkü çoğu daha önceki utanç yürüyüşümü hatırlayacaktır, hiç şüphesiz."

Layla kartlarını karıştırıyor. "'Utanç yürüyüşü' terimini yanlış kullanıyorsun ama ne demek istediğini anlıyorum."

Susan'ın ofisine varıyoruz ve dikkatle içeri giriyoruz. Bize biraz mahremiyet sağlamak için perdeleri indiriyorum ve her şeye bakmaya başlıyoruz - gerçi ne aradığımdan emin değilim.

Sonra baltayı taşa vurdum. "Burada kilitli bir çekmece var."

Layla koşarak geldi ve sırtıttı. "Bahse girerim içinde ilginç bir şey vardır."

"Evet... ama kilitli."

Kız kardeşim kıkırdıyor, iskambil destesini cebine atıyor ve gerçek bir maymuncuk çıkarıyor.

Kilidi nasıl ustalıkla açtığını görünce gözlerimi kısıyorum. "Yani... kart hilecisi olmak yeterince yasadışı değil. Bir de kedi hırsız mısın?"

Layla kalın bir dosya çıkarıyor. "Bunu istiyor musun, istemiyor musun?" Klasörü kaptığım gibi açtım.

Kahretsin. Daha ilk sayfada bile suçlayıcı bir şey var, yani benim kaynak kontrol giriş bilgilerim, ayrıca Jasper'ın ve Susan'ın ekibindeki diğer pek çok kişinin bilgileri.

Lanet olsun.

O bana verdikten sonra benimkini sıfırladım, peki nasıl öğrendi? İş istasyonumu kilitleme konusunda berbat olduğum için mi? Ama o zaman diğerlerinin bilgilerini nereden buldu? İlk şifrelerini sıfırlamadılar mı? Ya da bir çeşit hackleme aracı mı var? Sanırım olmalı, casus falan.

Sonraki sayfa bir çeşit mali tablo fotokopisi. Bu konularda uzman değilim, ama sanırım bunlar kadının Octothorpe'a bir süredir zarar verdiğini gösteriyor, kod çalmaya yeni başlamış olsa bile.

"Ne haltlar dönüyor?" Susan ofise girdiğinde soruyor. Hay sikeyim.

Dosyayı kapattım ve Layla'nın masanın altına daldığını fark ettim.

"Kovuldun," diyor Susan. "Burada olamazsın."

Klasörü havada sallıyorum. "Öfkeli davranacak durumda mısınız?" Klasörü gören Susan söner gibi oldu ve on yıl yaşlandı.

"Keşke onu bulmasaydın," diyor, eli çantasına dalıyor. "Senden hoşlanmıştım. Aslında suçu Jasper'a atacaktım ama sonra Worthington'la evlendin ve kurbanın sen olması çok daha mantıklı geldi." Çantasından garip şekilli bir şey çıkardı, ardından küçük bir silah çıkardı ve bana doğrulttu.

İnançsızlık içinde donup kalıyorum. Daha önce hiç hissetmediğim, özellikle gür sakallarla karşılaştığımda bile hissetmediğim türden buz gibi bir korku omurgamdan aşağı süzülüyor.

"Bu bir silah mı?" Layla'yı uyarmak ve saklanmasını sağlamak için boğuk bir ses çıkarmayı başarıyorum.

Çevresel görüşümde Layla'nın telefonunun ekranını kaydırıldığını, muhtemelen 911'i aradığını görüyorum ama bunun gardımı düşürmesine izin vermiyorum.

Susan tetiği çekmeye karar verirse polislerin buraya zamanında gelmesine imkân yok.

"İşin bu noktaya gelmemesini gerçekten isterdim," diyor Susan.

Kalbim göğüs kafesimi dövüyor. "Gerçekten beni öylece vuracak mısınız? Burada mı? Ofiste mi?"

Silahına susturucu olduğu anlaşılan bir şey takıyor. "Kovulmaktan hoşnut değilsin, bu yüzden bana saldırmak üzeresin." Söylediğı kadar kendinden emin olmadığını söyleyebilirim, ama bunun onu daha az tehlikeli yaptığından emin değilim.

Bir nebze olsun sakın ve sağduyulu olmaya çalışırken soğuk terler döküyorum. "Susan, dinle... Benden hoşlandığını söyledin. Ben de senden hoşlanıyorum. Seni örnek alıyorum. Lütfen. Bunu yapmak istemezsin."

Susan iç çekti. "Bunların hiçbirini yapmak istemedim." Nişan alıyor.

"Bekle!" Sesim titriyor. "Şimdiye kadar yaptıkların önemsiz şeylerdi. Cinayetden içeri girersen, ömür boyu hapis yatarsın." Kalbim silah olmasa beni öldürebilecek bir hızla çarpıyor ve konuşabildiğime şaşıyorum.

Silahı yavaşça indiriyor. "Eğer yapmam gerekeni yapmazsam, zaten hayatımı hapiste geçireceğim. Özür dilerim. Bana fazla seçenek bırakmadı."

Onu konuşturmalıyım. Bu baskın paniğe teslim olmamalıyım. "Kim bu 'o'?"

Belki üzerine

atlayabilirim? Olmaz.

Çok uzak.

Ben oraya varmadan beynime bir kurşun sıkar.

"Lex Ravenwood," diye tükürdü. "Circumflex için her türlü kirli işi yapar."

İşleyicisi olmalı. Ama... "Milyarlara yapmak istemediğı bir şeyi yaptırmak için nasıl konumlandırılmış biri?"

Çevresel görüşümde Layla'nın hareket ettiğini görüyorum ve durmasını istiyorum. Eğer ölmem gerekiyorsa, onun da benimle birlikte ölmesini istemiyorum. Bunun yerine saklanabilir ve polislere burada olanlarla ilgili gerçeğı anlatabilir.

Sonra tekrar, beni vurduktan sonra, Susan o dosyayı kasaya geri koymak isteyebilir ve o zaman kız kardeşimi keşfeder.

Belki de onun üzerine atlamalıyım. Belki de-

"Ben milyarder değilim," diyor Susan acı acı.

Onun yanında, gölgeliklerin perdelemediği kapıda bir anlık bir hareket yakalıyorum ve kalbim yeniden yerinden fırlıyor.

Bu Sawyer.

Susan'a ve elindeki silaha bakıyor. Burada ne işi var?

Onun casus olduğunu mu anladı?

Anlamış olmalı ve eğer bakışlar öldürebilseydi, Sawyer onu oracıkta öldürürdü. Ne yazık ki, bakışlar öldürmez. Silahlar öldürür.

Kapıyı yavaşça açıyor.

Çılgılık atmak ve kaçması için yalvarmak istiyorum. Benimle birlikte vurulması için hiçbir neden yok - çünkü her ne yapıyorsa yapsın başaracağı tek şey bu.

"Susan Johnson milyarder olurdu," diyor Susan bu arada. "Ne yazık ki o ben değilim. Gerçek bile değil. O sadece Lex'in yarattığı bir kurgu ve kocanızın şifresini ele geçirmek için bu kimliği yakmaya hazırdı, ta ki bunun bedelini bana ödetmeye karar verene kadar. Gerçek adım Jennifer Forrest. Gerçek olamayacak kadar iyi görünen bir fırsat yakaladığımda zaten ömür boyu hapse girecektim. Yine de kabul ettim ve şimdi şeytanla bir anlaşma yaptığımı biliyorum."

Sawyer zaten odada, ama kilometrelerce uzakta da olabilir çünkü Susan -ya da gerçek adı her neyse- tekrar nişan alıyor ve parmağı tetikte hareket ederken alaycı bir şekilde ekliyor, "Görünüşe göre şeytan ruhumdan geriye kalan azıcık şeyi de almak üzere."

Ben orada felç olmuş bir halde dururken zaman yavaşlıyor. Çevremde Layla'nın ayağa kalktığını görüyorum.

Sawyer sığılıyor.

Susan tetiği çekiyor ve kanımın sıçramasından ya da patlamasından korkuyormuş gibi gözlerini kapatıyor.

Hayır! Hayır!

Beni hedef alan kurşun önüme atlayan Sawyer'a isabet ediyor.

Layla bir deste kâğıdı Susan'ın şakağına fırlatıyor, ardından da yakındaki telefonu.

Sawyer yan tarafını tutuyor ve avucundan yayılan çiçek açan kırmızı bir leke görüyorum.

Bu manzara karşısında içimde vahşi ve ilkel bir şey uyanıyor ve felcimi ortadan kaldırıyor.

Öne atılarak yumruğumu Susan'ın yüzüne indiriyorum, bir, iki kez.

Parmak eklemlerim yanıyor ama buna değiyor.

Susan -ya da adı her neyse- geri sendeliyor, tam o sırada Layla silahını kapıyor ve elinden çekip alıyor.

"Kıpırdama," diye homurdanıyor Layla, silahı Susan'a doğrultarak.

"Hareket edersen seni vururum. Tek bir kelime edersen, seni vururum."

Hem dehşete kapılmış hem de rahatlamış bir halde Sawyer'a doğru dönüyorum ve onu yerde bulmayı bekliyorum.

Yerde değildi.

Onun yerine bir duvara yaslanmış, kanayan yarasına öyle sert bastırıyor ki parmak eklemleri bembeyaz. Ya da belki kan kaybından beyazlamışlardır?

Midem buzul çağındaki donmuş toprak gibi soğuk ve sert. Onu kaybedebilirdim. Kan kaybederse, enfeksiyon kaparsa ya da kurşun hayati bir yere isabet ederse onu hâlâ kaybedebilirim. "Bunu neden yaptın?" Ona doğru koşarak talep ediyorum. "Neden ateş hattına atladın?"

Bir kaşını kaldırdı. "Hayatını kurtarmak için mi?" "Ama sen vuruldun!"

Kaşı daha da yukarı kalktı. "Vuruldum mu? Emin misin?"

"Bu hiç komik değil." Gömleğindeki genişleyen kırmızı lekeye uzanırken ellerim titriyor. "Benim için bir kurşun yedin. Bunu yapmamalıydın."

"Yine olsa yine yapardım." Acı içinde yüzünü buruşturuyor. "Şimdi, lütfen, şu huysuz minnettarlığını keser misin?"

"Yaraya bakmama izin ver." Elimden geldiğince nazikçe gömleğini açıyorum ve gördüğüm kan miktarı yüzünden neredeyse bayılıyorum.

"Kötü görünüyor," diye mırıldanıyorum ve yaraya bastırmak için gömleğinin gevşek bir parçasını tutuyorum. "Kan, ne kadar hasar olduğunu görmemi zorlaştırıyor."

"Daha önce 911'i aradım," diyor Layla, silahı hâlâ Susan'a doğrultmuş durumda, Susan da kız kardeşimin sözüne inanmış ve yenilgisi karşısında sessizliğini koruyor. "Acil yardım ekipleri umarım yoldadır."

"Buraya gelmeden önce güvenliği de aradım," diyor Sawyer ve yüzünü buruşturuyor. "Ama hangi cehennemdeler?"

Tam o anda dört iri yarı güvenlik görevlisi içeri dalıyor ve içlerinden birini tanıyorum - bugün beni dışarı çıkarmıştı.

Meslektaşları gibi o da karşısındaki manzara karşısında tamamen şok olmuş görünüyor.

"Yakalayın onu." Layla elindeki silahla Susan'ı işaret ediyor.

"Cusus o," diye açıklıyorum ters bir şekilde.

"Ve beni vurdu," diye ekliyor Sawyer. "Biz silahını almadan önce." "Vay anasını," diyor gardiyanlardan biri hayretle, diğer ikisi Susan'ı Kollarını. Sonra konuşan gardiyan silahı Layla'dan alıyor ve arkalarında bir gardiyan bırakarak çıkıyorlar - neyse ki utanç yürüyüşüme tanık olan gardiyan değil, ya da bunun için uygun terim her neyse.

"Polisler zaten yolda lar," diyor geride kalan gardiyan. "Saldırganı birkaç dakika içinde gözaltına alırlar."

"Peki ya sağlık görevlileri?" Hâlâ gömleği Sawyer'ın yarasına bastırarak soruyorum. "Kocam kan kaybından ölüyor."

Susan da gözaltında olduğu için şanslı. Onu birkaç kez daha yumruklamak ve tekmelemek istiyorum.

Gardiyan telsizinden biriyle bağlantı kuruyor ve ardından acil yardım ekiplerinin geldiğini ve yolda olduklarını teyit ediyor.

Sawyer'a acilen "Dayan," diyorum. "Ve ölmeyi aklından bile geçirme."

"Söylediğin kadar kötü olduğunu sanmıyorum," diyor. "Kurşun isabet ettiğinde keskin bir sızı vardı ama şimdi sadece bir yanma hissediyorum."

Kurşun yarasını İYE'ymiş gibi tarif etmek bir erkeğe yakışır.

"Çok kötü yaralanmış olabilirsin ama adrenalin sayesinde bunu hissetmezsin," diye ekliyor Layla. "Hâlâ ölümün eşiğinde olabilirsin."

"Teşekkürler," diye tersliyorum onu. "Çok yardımcı oldun."

"Ben iyiyim, gerçekten," diye itiraz ediyor Sawyer, ama şüphe tohumu ekilmişti ve yardım edemiyorum ama cildinin solgunluğuna dikkat ediyorum. Ya da ne kadar kan olduğunu. Yarasına bastırduğım gömlek parçası tamamen ıslanmış ve elim kırmızıya bulanmış.

Biz konuşurken kan kaybından ölüyor olabilir.

Acil yardım ekipleri gelmeden ölebilirdi ve hayatımı kurtarmadan önce yaptığım son şey onun çağrılarına cevap vermemek oldu.

"Sawyer..." Bakışlarıyla buluştuğumda sesim titriyor. "Kafedeki davranışım için çok ama çok özür dilerim. Kovulduktan sonra duygularım tavan yapmıştı ve casus hikayesine tamamen hazırlıksız yakalandım. Beni kovmalarını engelleyemeyeceğinizi hemen anladım çünkü engelleyebilseydiniz, engellerdiniz."

"O 'fark etti' demek, 'Ben ona bir aydınlanma yaşattım' demektir," diye Layla yardımsever bir şekilde tekrar araya giriyor.

"Ben de üzgünüm," diyor Sawyer ve çarpık bir gülümsemeyi başarıyor. "Bana aleyhindeki kanıtlara inanıp inanmadığımı sorduğunda tereddüt ettim. Hem o andan önce hem de bir milisaniye sonra, onun sen olmadığını şüpheyeye yer bırakmayacak şekilde biliyordum. Ayrıca biraz da kendimde değildim ve-"

Kapı tekrar açılıyor ve acil yardım ekipleri çok yardımsever çekirge sürüsü gibi üzerimize üşüşüyor. Kanamayı durdurdular ve hayati değerlerinin

Sawyer'ı sedyeye koyup alt kattaki ambulansa götürmeden önce bir sürü şey daha yapıyorlar.

Bu arada, sahte bir dul olduğum tüm korkunç senaryoları hayal ederken en az yüz gri saç filizlendiriyorum.

Ambulansın kapısını yüzüme kapatmak üzereyken "Ben de onunla gidiyorum," diyorum.

"Ailesi misiniz?" diye soruyor sağlık görevlilerinden biri. "Ben onun karısıyım," diyorum gururla.

"Bin" diyor acil yardım görevlisi.

Ben binerken, Layla'nın baldızı olduğunu açıkladığını ve sağlık görevlilerinin sadece bir kişilik yerlerinin olduğunu söylediğini duyuyorum.

"Onu NY-P Aşağı Manhattan'a götürüyoruz," diye ekliyor. "Yani onlarla orada buluşabilirsin."

"Tamam, sizi arabamla takip edeceğim!" Layla bağıyor.

Kapı kapanır ve yola koyulurken "Teşekkürler," diye cevap veriyorum.

Yolda sağlık görevlileri Sawyer'ın hayati değerlerini kontrol etmeye devam ediyor ve ben de endişeden çıldırmamaya çalışarak sürekli elini tutuyorum.

Hastaneye vardığımızda Sawyer'ı bir bekleme alanına götürüyorlar, sivil giyimli üç kişi de bizi burada buluyor. Ortalamanın üzerindeki çekiciliklerine dayanarak Octothorpe için çalıştıklarından şüpheleniyorum.

İçlerinden biri Sawyer'a, "Bu iş çok ileri gitti," diyor. "Senden casusun yerini bulmanı istediğimde, 'seni vurmasını sağla' demek istemedim."

"Merhaba Damian," der Sawyer. "Bu adamlar yasal mı?"

"Öyleler," der Damian. "Başından yeterince şey geçtiğini düşündüm, bu yüzden polisler sinir bozucu sorularıyla buraya geldiklerinde hiçbirine cevap vermek zorunda kalmayacaksın."

Avukatlardan biri, "Octothorpe güvenliği yetkililere kameralarımızın görüntülerini sağlama nezaketini gösterdi," diyor.

"Anlıyorum," der Sawyer. "Ne kadar şüphe uyandırıcı bir düşünce."

"Hiçbir şey düşünmeyin," diyor Damian. "Ayrıca bu hastaneye büyük bir bağış yapılmasını sağladık ve bunun karşılığında sizi hızla görmeleri ve ellerinden gelen en iyi bakımı vermeleri bekleniyor."

Ve bu bağış işe yaramış görünüyor. Göz açıp kapayınca kadar, bir grup sağlık görevlisi Sawyer'ı dört bir yandan sarar, ona ağrı kesici verir, tüm kanı temizler ve birkaç dakikalığına uzaklaştırır.

Sawyer'ı geri getirdiklerinde ellerinde, adının Dr. Montgomery olduğunu söyleyen kır saçlı, seçkin görünümlü bir adama teslim ettikleri röntgenler var.

Dr. Montgomery röntgenleri inceledikten sonra, "Çok şanslısınız," diyor. "Biraz sıyrıkla atlatmışsınız. Daha derin doku hasarı yok. İçinde mermi ya da mermi parçası kalmamış. Yıllardır gördüğüm en temiz vaka."

Sawyer muzaffer bir edayla, "Biliyordum," dedi. "Şimdi ağrı kesicilerle kendimi hiç vurulmuş gibi hissetmiyorum."

Dr. Montgomery, "Size geniş spektrumlu bir antibiyotikle birlikte bunlar için de bir reçete vereceğiz," diyor. "Ama ağrı kesiciye ihtiyacınız olacağını sanmıyorum. Yarına kadar sadece Tylenol ya da Advil alabilirsin - eğer bir şeye ihtiyacın olursa."

"Yani... hepsi bu mu?" Kalbim hoplayıp zıplıyor ve taklalar atıyor. "Yoksa dikiş ya da onun gibi bir şeye mi ihtiyacı var?"

"Dikişe gerek yok" diyor Dr. Montgomery.

"Yine de enfeksiyon kapabilir mi?" diye soruyor avukatlardan biri.

Dr. Montgomery başını sallar. "Pek olası değil. Yine de, herhangi bir enfeksiyon belirtisi olup olmadığını izlemek için birkaç günde bir özel muayenehanemde beni ziyaret etmesini planlıyoruz."

O anda içimi bir rahatlama dalgası kaplıyor, ardından adrenalin ve kortizolün sistemimden çekilmesiyle bir çöküş geliyor.

"Eve ne zaman gidebilirim?" Sawyer soruyor.

Dr. Montgomery gülümseyerek, "İstersen şimdi gidebilirsin," diyor. "Taburcu evraklarını imzalamam için bana bir dakika ver."

Sawyer ayağa kalkıp "Herkes Damian'la konuşmam için bana bir dakika verebilir mi?" diye sorarken sağlık ekibi telaşla koşuşturuyor.

Avukatlar kaçışıyor ama Sawyer özür dileyerek bana bakıp "Siz de uzaklaşabilir misiniz?" diyene kadar orada duruyorum. Bu uzun sürmemeli."

Kendimi biraz tükenmiş hissederek dediğini yapıyorum ve dışarı çıkarken Layla'yla karşılaşıyorum.

"Ee, ne var ne yok?" diye sordu. "Dul musun?"

Gözlerimi deviriyorum. "Sadece bir sıyrıktı. Eve gitmek üzere." Layla başını eğdi. "Seninle mi?"

Bu harika bir soru ve benim de tam olarak cevabını bilmediğim bir soru. O kavgayı yaptık - ya da her neyse - ve her ikimiz de özür dilemiş olsak da, hala tam olarak nerede durduğumuzdan emin değilim. Dahası, şu anda iyi olsak bile, işlerimizi korumak için evlendiğimiz gerçeğini değiştirmiyor ve ben işimi kaybettim, bu da evlilik maskaralığına olan ihtiyacın sona erdiği anlamına geliyor. Ve eğer evli değilssek, birlikte yaşamamıza da gerek yok...

"Ah, dur tahmin edeyim," diyor Layla. "Bahsettiğin o öpücük yüzünden evlendin, tam tersi değil."

Ona bakakaldım. "Bunu nasıl çıkarabildin?" "Bana verdiğin değerden daha zekiyim."

Bunun ona nasıl yardımcı olacağını düşündüğünü bilmiyorum ama dekolte bölgesinden bir deste kâğıt çıkarıp onları süslü bir şekilde kesiyor.

"Annemle babama söyledin mi?" Talep ediyorum.

Bir başka süslü kesimi yarıda bıraktı. "Bunu neden soruyorsun ki? Ben işpiyoncu değilim." "Bu

doğru. Ama-"

"Bunun gerçek olmasını istiyorsun," diyor Layla kendinden emin bir şekilde. Başımı sallıyorum.

İstiyorum.

Bugüne kadar hiç farkına varmamıştım ama sahte kocama aşık olmuştum, hem de fena halde. Onun vurulduğunu görmek gerçek bir uyanış çağrısıydı çünkü artık hayatımı onsuz hayal edemiyorum.

Gerçekten birlikte olmak istiyorum.

"Ona söylemelisin," diyor Layla.

"Öyle mi?" Nasıl oluyor da böyle bir itiraftan korkacak kadar kaygı duyabiliyorum? Hayallerimin işini kaybettikten, neredeyse sakallı bir adamla konuşmak zorunda kaldıktan, bana silah doğrultulduktan ve Sawyer'ın vurulduğunu gördükten sonra tükenmiş olmalıydım.

"Senin için kurşun yedi," diyor Layla. "Yapmasaydı bile, sana bakışı her şeyi çok açık bir şekilde ortaya koyuyor."

Derin bir nefes alıyorum. "Tamam. Ona söyleyeceğim." Kritik soru *ne zaman olacağıdır*.

sawyer

a.k.a. Aşk Tanrısı'nın okuyla vurulan adam (ve Susan tarafından silahla)

"N'ABER?" Damian yalnız kaldığımız anda soruyor.

Yumruklarımı sıkıp açıyorum -ki iyi doktorun bana verdiği ilaçlar sayesinde hiç acımıyor.

"Belli ki karım bir casus değil," diye açıklıyorum.

Damian başını salladı. "Pusuya düşürüldüğümüzde bu fikri çok zorlama bulmuştum, bu yüzden olayların bu şekilde gelişmesi beni şaşırtmadı."

"Oh, lütfen. Onu tanımıyorsun."

"Doğru, ama ben seni tanıyorum," diyor Damian. "O salak Eugene'in aksine, seni asla bal tuzağına düşecek biri olarak görmedim."

Damian'dan bir iltifat mı? Sırada ne var: Hukuk departmanındaki adamlar bana esrar mı teklif edecek? Ermiş'in banyo yapmaya gönüllü olması mı?

"Önceki görevine geri dönecek," diyorum. "Derhal yürürlüğe girecek."

"Bu biraz zor olurdu," diyor. "O-

"Açıklığa kavuşturmama izin verin," diyorum eşit bir şekilde. "Eğer görevine iade edilmezse, şehirdeki en iyi hukuk firmasını tutacağım ve Octothorpe'a tarihe geçecek bir haksız fesih davası açacağız."

"Dediğim gibi, onu önceki görevine iade etmek-"

"Hayır, hala anlamıyorsun. Dava sadece bir başlangıç olacak. Eğer işe geri alınmazsa, istifa edeceğim ve bana verilen kodu alacağım."

Octothorpe, Circumflex'e karşı Circumflex'e üstünlük sağlıyor." Ona daha önce hazırladığım flash belleği gösteriyorum. "Bu tek kopya."

"Etkileyici," diyor Damian. "Belki de terfi alması gereken tek kişi karın değildir."

"Ne?" Şaşkınlıkla ona bakıyorum.

"Sana söylemeye çalıştığım gibi, Susan'ı *eski görevine* getirmek biraz zor, çünkü göreve iade edilmesiyle birlikte terfi de aldı ve ben de buraya gelirken bunu hallettim. Şu anki ekip lideri Susan'ın işini alacak ve Sawyer da yeni ekip lideri olacak."

"Oh."

"Evet." Gülümsemesi kendini beğenmiş.

Flaş belleğe uzanıyor ama o dokunamadan ben cebime atıyorum.

"Söylediklerinizin doğruluğunu teyit ettikten sonra onu alabilirsiniz," diyorum. "Oh, ve hala kodu bitirmem gerekiyor." Ona kendi kendini beğenmiş gülümsememi veriyorum.

"İyi oynadın," diyor. "Şimdi, sakıncası yoksa, söndürmem gereken iki yangın daha var."

Bununla birlikte, gidiyor.

Bir hemşire gelip taburcu olduğumu söylüyor.

Ayağa kalkıp kapıya yöneliyorum ve Sawyer ve kız kardeşiyle karşılaşıyorum.

Sawyer'ın elinde bir telefon vardı ve gözleri kocaman açılmıştı.

Telefonu kapatana kadar bekliyorum ve kaşlarımın bariz soruyu sormasına izin veriyorum. "Arayan Henrietta'ydı," diyor Sawyer. "Bana işimi geri verdiler ama bir terfi ile."

Gülümsüyorum. "Bu kabul edeceğin anlamına mı geliyor? Terfiyi?"

O kadar coşkuyla başını sallıyor ki bir heavy metal konserinde kafa sallamakla aynı anlama gelebilir. "Bu ekibe liderlik etmek istiyorsam tüm kodların içine dalmam gerekecek, ama evet. Tabii ki. Kariyer planımda yaklaşık on yıl atlıyorum."

Layla esniyor. "Sanırım siz muhabbet kuşlarının kurumsal konuşmasına izin vereceğim." Elini Sawyer'ın omzuna koyar. "Ama gitmeden önce

Söylemek istediğim... O kaltak sana silah çektiğinde gerektiği kadar hızlı tepki veremediğim için özür dilerim. O kadar bunalmıştım ki 911'i aramak bile zor oldu."

"Delirdin mi sen?" Sawyer diyor ki. "En büyük korkum o hareketi yapman ve kendini öldürtmendi."

"Ve her şey yolunda gitti," diye ekliyorum. "Artık gitmekte özgürüm."

"Pekâlâ," diyor Layla utangaç bir ifadeyle. "Teşekkürler. Sonra konuşuruz, tamam mı?" "Elbette," diyor Sawyer.

Kız kardeşi gider gitmez bana döndü. "Nasılsın? Başın dönüyor mu? Acıyor mu?"

"Hayır. Tamamen iyiyim."

Kanlı gömleğimin yerine giymeme izin verilen hastane önlüğüne bakıyor. "Emin misin?"

"Evet. Hadi eve gidelim."

Döndük ve yol boyunca benimle uğraştı.

Daireye girdikten sonra üstümü değiştirmeme yardım etmek için ısrar ediyor ama ben reddediyorum. Pansumanla üstümü değiştirmek zor oluyor ama idare ediyorum.

Sawyer'la mutfakta buluştuğumda Hermit'i beslediğini görüyorum.

"Teşekkürler," diyorum. "Biz de yemeye ne dersin?" Buzdolabını açıyorum.

"Yapabilirim biraz-"

"Hayır." Buzdolabını kapatıyor. "Yemek yapacak biri varsa, o da benim."

Hayal mi görüyorum yoksa Ermiş birdenbire korkmuş gibi mi görünüyor?

Sawyer'ın bakışlarını yakalıyorum. "Bana pamuk şekerden yapılmışım gibi davranmayı keser misin lütfen? Sadece bize sandviç yapacaktım, hendek kazmaya değil."

"Kendini fazla yormanı istemiyorum," diyor.

Hmm. "Doktor kendimi fazla zorlamamam gerektiğini söylemedi." Buna sevindim çünkü yapmayı çok istediğim bazı faaliyetler bu şemsiyenin altına giriyor.

"Nasıl hakkında Biz Sipariş bazı paket servis?" o
öneriyor. "As bir uzlaşma?"

Başımı sallıyorum ve kedi rahatlamış görünüyor.

Yemek yerken, şimdiye kadar bastırdığım o anı yeniden yaşamaktan kendimi alamıyorum

-Sawyer'ın silah zoruyla tutulduğunu gördüğümde hissettiğim kör edici panik.
Onu kaybedebileceğimi düşündüğüm an. O an-

"Çok lezzetliydi." Tabağını itiyor. "Şimdi ne yapmak istiyorsun?"

Ona kızarmasına neden olan bir bakış attım ve o da doktorun *bunu* söyleyip söylemediğini sordu.

yapmamda bir sakınca yoktu.

Ayağa kalktım. "Sorun olmadığını söylemedi, bu da demek oluyor ki
"

Yasaklamış olsa bile, bu riski alırdım. Ölüme yakın deneyim
Sawyer'a olan ihtiyacımı inanılmaz derecede arttırdı.

Ona sahip olmalıyım. Şimdi.

"Tamam," diyor usulca. "Ama biraz ağırdan almalısın."

"Elbette," diye homurdanıyorum, ona doğru ilerliyorum.

Bunun nasıl işe yarayacağı hakkında hiçbir fikrim yok ama sırf onu kollarıma almak için hemen hemen her şeyi kabul ederim.

Meğer ben "ağırdan alma" taraftarıymışım çünkü bu yavaş, dikkatli bir sevişmeye dönüşüyor, bu sırada parmaklarımızı birbirine geçiriyor ve birlikte doruk noktalarımıza ulaşırken birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz.

"Acıyan bir şey var mı?" diye soruyor daha sonra birbirimize bakarak uzanırken.

"Hayır. Tam tersi."

Sırıttıyor. "İncinmenin tam tersi iyileşmektir."

"Ve ben de tam olarak böyle hissediyorum."

Kelimenin birçok anlamıyla iyileşmiş. İhtiyacım olduğunu bile düşünmediğim şekillerde iyileştim.

Şefkatle yanağımı okşadı. "Sanırım ağrı kesiciler yüzünden böyle konuşuyorsun."

"Hayır. Bir hap daha alma vaktim geldi ama ihtiyacım yok." Yaranın olduğu yerde hafif bir yanma var ama bu, içimden taşan olumlu hisler ve duygular tarafından gölgeleniyor.

"Bu iyi bir şey." Biraz daha yaklaşıyor. "Aslında sana bir şey söylemek için etki altında olmadığın zamanı bekliyordum."

Onun sarhoş edici lavanta kokusunu içime çekerek derin bir nefes alıyorum. "Ben de sana bir şey söylemek istiyordum."

"Öyle mi?" diye soruyor nefes nefese.

"Yalnızlıktan hoşlandığımı sanırdım ama bunun nedeni henüz seninle tanışmamış olmamdı. Seninleyken kendimi yalnız olduğumdan daha iyi hissediyorum. Kendimi tamamlanmış hissediyorum. Bütün hissediyorum. Çözölmüş bir bulmaca gibi." Avucumla yüzünü çerçeveleyorum. "Locky, seni seviyorum. Sana doğrultulmuş o silahı gördüğümde, sanki evren kendi üzerine çökmek üzereydi. Arkadaşlığınız benim için her şeyden, en nadir pul hatalarından bile daha değerli hale geldi. Hayatımı sensiz hayal edemiyorum ve ben-

"Ben de seni seviyorum, Key." Yüzü parlıyor. "Sanırım tanıştığımız anda sana aşık oldum - bu yüzden ailelerimize 'ilk görüşte aşk' hikayemizi anlatmak çok kolay oldu. Hiçbir zaman tam bir yalan gibi gelmedi."

"Bu evlilik de öyle," diyorum. "İşte bu yüzden seninle evli kalmak istiyorum. Bakalım bunu gerçeğe dönüştürebilecek miyiz?"

"Bunu çok isterim," diyor ve anlaşılmayı bir öpücükle mühürlüyoruz. Kaçınılmaz olarak daha fazlasına yol açan bir öpücük.

sawyer

a.k.a. bu yıldönümünü asla unutmayacak olan kız

İki Yıl Sonra

Ünlü Monte Carlo Kumarhanesi'ne **adım** attığımızda, zenginlik ve ihtişam yüzümüze bir kavanoz havyar gibi çarpıyor.

Sakallı bir hamal bize yardım edip edemeyeceğini soruyor. Derin bir nefes alıyorum ve ona defolup gitmesini söylüyorum -ki bu da terapide ne kadar ilerleme kaydettiğimi gösteriyor.

Sawyer seksi bir şekilde ıslık çalıyor. "Bu tavanlar o kadar yüksek ki bir zürafa sürüsü burada dik durabilir."

"Tatlım," diyor Claire, "zürafaların ortak adı kuledir."

Gülümsüyorum. Kayınvalidem, zihnimde hâlâ Hamburglar olarak andığım erkek arkadaşıyla birlikte burada. Sawyer'ın babası Roger artık o ikisine kötü kötü bakmıyor, çünkü muhtemelen Claire'in örgü grubundan, birlikte geçirdiğimiz ilk Noel'de tanıştığı kız arkadaşıyla birlikte burada. Bu arada, söz konusu kadının adının da Claire ya da benim gizlice düşündüğüm gibi Claire 2.4.1 olduğu ortaya çıktı.

Sawyer'ın büyükannesi "Burada kendimi evimde gibi hissediyorum" diyor. Evet. Bu lüks yer onun ana gemisine benziyor.

"Hediyelik eşya dükkânı nerede?" Layla telaşla etrafına bakmıyor. Gözlerimi deviriyorum. "İskambil destesi almak için mi?"

"Bütün bir iskambil destesi koleksiyonu almak için." Claire'e bakıyor. "Bir deste mi?"

Claire omuz silkiyor. Toplu isimler konusundaki bilgisinin zürafalar tarafından tüketildiği açıktı.

"Büyük sürprizin ne olduğunu bilmek istiyorum," diyor babam. "Siz ikiniz bizi neden buraya getirdiniz?"

"Nankör olduğumuzdan değil," diye ekliyor annem.

Claire dikkatle karnıma bakıyor. "Burada çok fazla alkol var. Hiç içmeyi düşünüyor musun?"

Kurnazca. "Sürpriz yapacak olan o." Kocama sahte bir dar bakış atıyorum. "Madem buradayız, dökecek misin?"

Çünkü o kendi sürprizini itiraf edene kadar kendi sürprizimi paylaşmayı erteliyorum - ve umalım ki garip bir mucize olmasın ve onun duyurusu benimkini yansıtsın.

Aynı isme sahip olmak yeterince kötü.

"Tamam o zaman." Ben daha gözümü kırpamadan Sawyer'ın dizi mermer zemine çarpıyor ve gözleri parlayarak bana bakıyor. "Sawyer," diyor ciddiyetle. "Uzun zamandır birlikteyiz-"

"Bekle." Şakaklarımı ovuyorum. "Biz zaten evliyiz. Evlenme teklif edemezsin." Bir yüzük kutusu çıkardı. "Bu durumda, bugün Ulusal Lastik Ördek

Gün. Bunu onurlandırmak için sana bu yüzüğü aldım." Kutuyu açıyor ve herkes içindeki, şimdiye kadar gördüğüm en narin platin kordona tutturulmuş muhteşem pırlantadan gözlerini alamıyor. "Ayrıca," diye devam ediyor Sawyer. "Tamamen tesadüf eseri, bugün yeminlerimizi yenilememizi istiyorum."

"Oh." I bak aşağı at Onu, ve konuşma Merkez içinde benim Beyin arızası.

Bana ukala bir sırtış attı. "Bu senin 'Evet, Key, seninle yeminimizi yenileyeceğim' versiyonun mu?"

"Doğru," diyorum nefes nefese. "Lütfen. Hadi evlenelim. Yani, yeminlerimizi yenileyelim."

Yüzüğü parmağıma geçiriyor ve herkes alkışlıyor, ancak Layla dışında kimse bu evliliğin sahte olarak başladığını onlara hiç söylemediğimiz için neler olduğunu tam olarak anlamıyor.

Sawyer ayağa kalktığında boğazımı temizliyorum. "Sanırım benim de yapmam gereken bir duyuru var."

Başta Claire olmak üzere herkes pür dikkat bana bakıyor.

"İşte." Tam da bu durum için satın aldığım bir yapboz kutusunu çıkarıyorum. "İçinde."

Kafası karışmış görünen Sawyer bulmacayı üç saniye içinde çözüyor ve ardından üzerine Lucille Ball'un resmedildiği bir pulun kopyasını yapıştırdığım süslü bir zarf çıkarıyor - çünkü *I Love Lucy* bana ailemi hatırlatıyor.

Sawyer kaşlarını neredeyse alnının ortasına kadar kaldırarak zarfı açıyor ve içindeki siyah-beyaz resmi çıkarıyor.

"Bu düşündüğüm şey mi?" diye soruyor, sesi dehşete düşmüş gibi çıkıyor.

"Eğer bunun bir Rorschach lekesi olduğunu düşünüyorsan, hayır. Mercimek büyüklüğünde altı haftalık bir bebeğin ultrasonu olduğunu düşünüyorsanız, o zaman evet."

Layla feryat figan eder ve başta Claire olmak üzere herkes kendini kaybeder.

Sawyer "Nasıl?" diye mırıldanırken biraz şoka girmiş görünüyor.

Bebeklerin nasıl yapıldığına dair bariz bir şaka yapmaktan kahramanca kaçınıyorum - bu konuda çok iyi. Bunun yerine, "Yolculuğa çıkmadan bir gün önce işten geç kaldığımı düşündüğünü hatırlıyor musun? Bunu alıyordum. Bunun için özür dilerim. Umutlanmadan önce emin olmak istedim. Ve dürüst olmak gerekirse, kendime ait bir sürprizim olsun istedim."

"Ve ne harika bir sürpriz." Beni sarıp sarmalıyor. "Buna inanamıyorum." Beni tutkulu bir öpücüğe boğuyor, eli koruyucu bir şekilde karnıma düşüyor.

"İnanabiliyorum," diye mırıldanıyor Claire huysuzca. "Zamanı gelmişti."

Sonunda Sawyer beni öpücükten kurtarıyor ama ateşli bakışları bana süitimizde çok özel bir kutlama olacağını söylemeden önce değil.

"İsim düşündün mü?" diye soruyor annem.

"Peki kız mı erkek mi olduğunu bilmek için çok mu erken?" diye soruyor babam.

"Bunu henüz bilmenin bir yolu yok," diyorum. "Ama her ihtimale karşı işe yarayacak bir isim seçtim." Çok uzun zaman önce ebeveynlerimizin isimleri üzerinde hak iddia etmiş olan Layla'nın uyarı dolu bakışını yakalıyorum. O rahat olabilir. Drama için duraklıyorum ve sonra "Küçük Worthington'ın adı... Sawyer olacak" diyorum.

Bir başka ateşli, kahkahalarla güldüren, iyi hissettiren romantizme hazır mısınız? [Aşka Uygun](#)'da Ashton ve Kendall birlikte inanılmaz bir gece geçirirler... ta ki

İsim karışıklığı, havai fişek aşklarını bir çöplük yangınına dönüştürür. Yıllar sonra, en iyi arkadaşlarının kader düğünü aralarındaki kıvılcımları yeniden alevlendirecek mi? Öğrenmek için şimdi okuyun!

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
  - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

